

The Story Of
— THE —
DAYSPRING
From
— ON HIGH
VISITING US

ஓய்லிஸ் ஃபர்ஸ்ட்லுக்

ஃபர்ஸ்ட்லுக் ஃபர்ஸ்ட்லுக்

உன்னதத்திலிருந்து தோன்றிய அருணோதயம்

நம்மை சந்தித்த கதை

THE STORY OF
THE DAYSPRING FROM ON HIGH
VISITING US
(Luke 1:78)

For some time now, the need to write an account of the beginning of the work of God in our midst was felt among us. To fulfil this need and to let the present and future generation know of the marvellous work of the Lord in establishing the New Testament patterned Church in Sri Lanka, we compiled this brief testimony. We have taken most of the details of the early part of the testimony from the document which Bro. Cecil de Alwis had prepared in 1979 under his signature. Other bits and pieces of the story was a collection of information that was available with different individuals. The second half of the story, since 1979, is as told by Bro. Neville Jayasundara.

Though certain names are mentioned for the sake of clarity and continuity of the story, many other names and events are not included in it. This is done with the earnest prayer that no person would be offended by the inclusion or exclusion of any name. Our aim and purpose in preparing this document is only to show forth the Glory of God.

"Showing to the generation to come, the praises of the Lord, and His strength, and His wonderful works that He hath done" (Psalm 78:4).

SEPTEMBER, 2024.

Editing and translation: Naomi Abraham, Neville Jayasundara, Sivaram Varaprasath, & Sriya Edirisinghe

IN THE BEGINNING

"Who has despised the day of small things?" (Zechariah 4:10).

It was the year 1940. Mr. Deutrom of Mount Lavinia became seriously ill and was required to seek medical treatment in Madras (now known as Chennai). While in hospital in Madras, he was visited by Evangelist Samuel Matthews, and his father Mr. V. C. Matthews, through the introduction of a mutual friend. They were able to share the Gospel with Mr. Deutrom, who having heard the message of salvation, decided to surrender his life to the Lord Jesus. Although he was truly saved, his walk with the Lord on this earth was short lived as his health condition worsened. However, Mr. Deutrom's new found salvation experience kept him joyful. One of his last wishes was that Bro. Samuel Matthews should visit his family back in Sri Lanka and share the Gospel with them.

Bro. Samuel Matthews fulfilled this wish in August 1941, when he visited the home of Mrs. Wouterez, the sister of Mr. Deutrom at No.11, Circular Road, Mt. Lavinia. He was able to conduct regular cottage meetings in her house for several months. The Lord used these meetings to draw many nominal Christians to a living experience of Christ. Among those who came to Christ were two sisters, from the same family, from a nominal Buddhist background. Their brother Ernest Cecil de Alwis, an Irrigation Civil Engineer who had qualified in the UK, was working in Sri Lanka at that time. He had just returned to Colombo from Hambantota where he had worked as an Irrigation Engineer. Having been at death's door, with malignant Malaria, in Tangalle Hospital, he decided to return to Colombo, where he took up a position in the Port Commission of Sri Lanka at the Colombo Harbour. Later, he

became the Chief Engineer of the Colombo Harbour, the first Sri Lankan to hold that position. He had been a Buddhist by choice, but later decided to become a Christian, and had been confirmed by the Bishop of Colombo, after baptism by sprinkling in the Anglican Church in early 1940. His sisters who attended the cottage meetings in Mt. Lavinia urged him and his wife Lilian also to attend. In spite of their insistence, neither of them were interested as they were occupied with a ballroom dancing class in the evenings.

In one of those evenings they left home as usual, to attend the dance lesson. Maybe there were no signs of rain when they left home, or they thought the grey skies would clear. Proving their expectations wrong, a sudden shower of rain got them wet as the sports car they were using had no hood. They were forced to return home and face an evening that would be the turning point of their lives, for all eternity. Years later, Bro. Cecil wrote that it was the Lord who had reminded them of the cottage meeting that evening. Having nothing else to occupy their time with, they decided to attend the cottage meeting. They found that they liked the preaching and decided to attend daily.

One day, after they returned home from the meeting, one mentioned to the other "I felt like going forward to accept Christ into my life when the preacher asked us to, but didn't go because I thought you might not want to". To their surprise, both of them had thought the same way. The very next day, they both went forward and prayed with the preacher to receive the Lord Jesus Christ as their Saviour. Theirs was a sound conviction and conversion, one that caused them to abandon all worldly pleasures and fervently pursue inward holiness. Gone were the desire for smoking, dancing, movies, cosmetics, jewellery, liquor and high society and instead a hunger to read the Bible and obey the Lord no matter the

cost, had invaded their lives. The cottage meeting became a regular part of their routine and in time, they were baptised and began to boldly speak of their new life in Christ.

Soon afterwards, they opened their own home at No.7, Hamer's Place, Wellawatte, for the meetings and Bro. Samuel Matthews was happy to continue his preaching at this new location. This was a significant move as their house very soon became a gathering place for many new believers. Bible Studies were conducted also in Mt. Lavinia and in Dematagoda in the home of Bro. Vernon and Sis. Joy Jayawardena. Around three months later, while they were still young believers, Bro. Samuel Matthews returned to India and the small group of believers continued to meet daily in homes for Bible Study and prayer. They broke Bread every Sunday and continued to depend on the Lord for all things, while also spreading the Gospel message through street evangelism. The gathering was blessed by the presence and ministry of mature believers such as Bro. Fred Poulier, Sisters Elwa and Claribel Poulier and Milly and Muriel Woutersz. Sis. Murie, as she was lovingly called, although aged and feeble, brought joy as she ministered through her gift of song and music. She was able to teach the group many hymns and choruses and remained dedicated to ministering in this way, right until she was called home to the Lord. Soon after that, Sisters Delrine Perera and Ruth Jansz joined the believers and in time became faithful and life-long servants of the Lord in the Church.

The early Church was confronted with much opposition from relatives, friends and nominal Christians, who disliked the transformation of the lives and this new way of following the Lord wholeheartedly. As a result of this, although the numbers dwindled, the Lord preserved those who were faithful. He sent Bro. Samuel Matthews from India, every six months or so, to encourage

and establish the believers in their Christian walk. The Lord added new souls to the Church and among those who joined in this period were Sis. Agnes Toussaint and later, her brother, Ernest Toussaint.

Soon after, in 1943, the Lord brought to His Church Sis. Kathleen Nicholas, Sis. Gertie Gooneratne and her daughter Malinee, Bro. Bertie and Sis. Obeysekara. Some months later, the Lord used Bro. Samuel Matthews to lead Bro. Bunny Nicholas to salvation, while sitting in his car, outside the gathering place in Hamer's Place. In those days, he was only bringing his wife Sis. Kathleen Nicholas for the meeting, but he himself would not come inside. His acceptance of the Lord brought about a remarkable change in his life. Being the Chief of the Customs Department of Sri Lanka, and a celebrated Tennis champion of the country, he had many friends in high places of society. He immediately chose to give his time to fellowship with the believers rather than his friends. In his personal testimony he mentions how he emptied a cupboard full of foreign liquor bottles to the drain, on the night of his conversion. Later, as a leader of the Church, he was willing to sell off his Tennis trophies and give the money for the Lord's work. Shortly after, his adopted daughter Kathleen, fondly called Kitty, attending a cottage meeting in a home near the Wellawatte Police Station gave her life to the Lord. She was a gifted ballerina and was to perform before the Governor General the very next day. Her salvation experience was so deep that she refused to dance in that event. With much joy she entered into the fellowship of the small gathering at Hamer's Place. These believers went on to become an integral part of the work of the Lord in the years to come and a blessing to many generations.

The Lord increased the locations available for meetings, as the homes of Bro. Obeysekara in Cinnamon Gardens, the home of Sis. Gertie Gunaratne in Colpetty and the home of Bro. Bunny

Nicholas in Bambalapitiya, began to be used for gatherings, in addition to the home in Hamer's Place, Wellawatte. Bro. Cecil de Alwis described the Church vision at that time, as follows: 'Up to this time we had no real understanding of the New Testament local Church. Our vision was rather "the Church in the house", having some foundational truths of the local Church.'

In terms of language, all the services were in English, except for the Sunday afternoon Gospel Service, from 3:00 - 4:00 pm, in Sinhala. After the Sinhala Gospel Service the believers went out preaching the Gospel in the surrounding areas, to draw people for the English Gospel service at 6pm. There were times when it was just two or three people including Bro. Fred Poulier and Bro. Cecil de Alwis, who were part of the open air preaching, but they persisted with faithfulness and obedience to the calling of the Lord. They preached on the streets until 5:30 pm, and then returned to Hamer's Place for the 6:00 pm English Gospel Service.

The Lord opened doors for children's Chorus Classes to be conducted in Borella, Dehiwala and Wellawatte. Initially these were conducted by Sis. Lilian, and later when another location in Pamankada opened up, she was joined by Sis. Gwen Lalmonte. Together they served among children, and had the joy of seeing how the Lord worked in the hearts of young children.

"Through the tender mercy of our God; whereby the dayspring from on high hath visited us"
(Luke 1:78).

THE NEW TESTAMENT PATTERNED CHURCH

"They continued steadfastly in the apostle's doctrine and fellowship, and in breaking of bread, and in prayers." (Acts 2:42).

1946 saw the believers navigating their way through some difficult times, as challenges arose from within the group, threatening divisions among them. At this time, there were just two Elders, Bro. Fred Poulier and Bro. Cecil de Alwis, with Bro. Samuel Matthews visiting from India from time to time. However, Bro. Samuel Matthews was now becoming the cause of serious rifts within the Church, due to some rumours about him which could not however be verified. The opposition to Christian testimony, coming from outside the Church, also weighed heavily upon the believers. As relatively young believers with an inexperienced Eldership, it was difficult to arrive at decisions to solve certain problems in the Church. One day, quite unexpectedly, there was a division in the assembly, which led to a separate gathering at the home of Bro. Bunny Nicholas, and with him Bro. Ernest Toussaint in charge. Later Bro. Christie Baird also served alongside them, taking on responsibility for the work done among the believers there.

The gatherings at Rehoboth, the home of Bro. Cecil de Alwis, and Peniel the home of Bro. Bunny Nicholas, functioned as two separate assemblies for three years and both assemblies grew in number. At this time, the Lord sent to Colombo, as manager of a business establishment, Bro. George Rajaratnam, an Elder of the Church at Jehovah Shammah, Madras, and used him to bring

Rehoboth and Peniel together, in 1947. In this chain of events one important link is missing. That is, as to how Bro. George Rajaratnam came in touch with the two assemblies. The only thing that can be said is that the Lord had arranged that in His sovereign will.

Jehovah Shammah, Madras was the birthplace of a new Church movement established by the Lord through His servant Bro. Bakht Singh and a group of dedicated men of God. This was after a time of spiritual revival brought about by the preaching of Bro. Bakht Sing, in the city of Madras, from 1938 to 1940. After seasons of prayer, the Lord directed these brothers in Madras to acquire a large house which was named as Jehovah Shammah - "The LORD is there" (Ezekiel 48:35). This was in the month of July 1941. All those who desired to receive the Word of God and wanted to leave traditional Christianity flocked to this place of gathering which became a centre for teaching the principles of the New Testament patterned Church. This movement of the Spirit of God later spread towards Hyderabad and with time, all over India.

After the unification of believers in Colombo with the mediation of Bro. Rajaratnam from Jehovah Shammah, Madras, the Church once again became one assembly. Among those who were with Bros. Nicholas and Toussaint, were Bro. Dudley Weeraratne, saved by the Lord at the age of 17 at a cottage meeting in the home of Bro. Norman Arndt in Wellawatte, Bro. Dudley Gunawardena and family, saved through the preaching of the Gospel at an open air meeting near the Dehiwala Railway Station and many others including Sis. Enid Ondaatje, a very fearless witness and a faithful sister who went to be with the Lord early. Also in that group were Sis. Jacob, Bro. Lyndon Lewis and family, dear aged Bro. Lemphers and Sisters Ada and Phil Fernando. Bro Lyndon Lewis later became the Sunday School Superintendent. The assembly was blessed by their ministry. It was Bro. Lemphers who preached the Word in

Sinhala on Sundays. He was well into his 70s, but neither age nor the awkward time of the service, which was at 3:00 pm, deterred him from being punctual and faithful to the ministry that was committed to him. The believers, now united as one Church, gathered together for the Breaking of Bread Service on alternate Sundays at Rehoboth and Peniel in 1947.

Bro. Tony Perera was also among them who had started attending the gatherings at Peniel as a young man in his late teenage years. Though he was born again, he was not able to testify in the waters of baptism due to the strong opposition of his father. Bro. Tony Perera was among the first group of believers who were later baptised in the new baptismal tank at the Christian Fellowship Centre in 1959 after the present building was built. He later joined the Department of Agriculture which took him to many parts of the country. Wherever he was stationed by the department, he with his wife Swinitha, faithfully shared the Gospel of the Lord Jesus Christ.

The children's ministry expanded with the opening of new Chorus Classes in Kirulapone, Thimbirigasyaya and Nugegoda. These classes were conducted by Sis. Kitty Toussaint and Sis. Rachel Lewis in English, while Sinhala classes were conducted by Sisters Delrine and Ada in Dehiwala, Mount Lavinia, Bambalapitiya and Wellawatte. In addition to this, the believers visited one another, encouraging and praying for each other and bearing one another's burdens. They also gathered together throughout the week and on Sundays, which kept them in constant fellowship. The Lord used Bro. and Sis. Nicholas in particular, through visiting homes and witnessing to bring many to the Lord and into fellowship. One such family was Bro. Hinton and Sis. Lakshmi Caldera. When invited to attend the meeting, they gave the excuse of having to care for their children. At that point Sis. Nicholas replied, "We will look after the children while you go and attend the

Gospel meeting”. This put them in a situation where their excuse was made redundant. Having attended the meetings, they were wonderfully saved and remained faithful to the Lord for many decades until the Lord called them home. Later, the elder sister of Lakshmi Caldera, Sis. Rane Wickramasinghe, and her husband Bro. Ivor Wickramasinghe came to know the Lord. As a gifted pianist, Sis. Rane Wickramasinghe served the Lord in the Church as the pianist for many years. There are many similar stories of how the Lord used the early believers to win others to Christ.

This period also saw the establishment of the assembly as a New Testament patterned Local Church. The Lord enabled this through the ministry of Bro. Bakht Singh of India, who in late 1949, accepted an invitation from the Church, to come over to minister to the growing assembly. This was through the introduction of Bro. Rajaratnam, the Elder of Jehovah Shammah. At the very outset of Bro. Bakht Singh’s ministry, it was evident to all the believers that he was a man of God with an apostolic calling. Having ministered the Word in Colombo to packed audiences, Bro. Bakht Singh laid hands and separated as Elders, Bros. Cecil de Alwis, Bunny Nicholas, Ernest Toussaint and Eric Lalmonte. Bro. Fred Poulter begged to be excused on the grounds of poor health. When Bro. Christie Baird and Sis. Ruth, who ran the Keswick Home for Missionaries, at that time, returned to the island, Bro. Christie also functioned as an Elder until they left for the UK. His mature ministry and counsel, when most of the other Elders and believers were still young in the Lord, were very valuable.

The Lord brought into our midst Bro. Daniel Smith and family of the China Inland Mission and used him to enlarge the borders of the ministry. He arrived in Colombo Harbour by ship while fleeing persecution in China. Bro. Cecil de Alwis had met him at the Chapel in the Harbour and introduced him to the Church.

When he was asked to give a testimony at the Sunday evening meeting, it was evident that he was a gifted preacher of the Word. When he decided to stay longer, the Lord used him to bring a number of souls to Himself. Although the growth of the Church in numbers brought much joy, it also began to draw attention to the pressing need for more space. The Lord led the believers to hire the Polytechnic hall at Wellawatte and hold gatherings there. This also allowed greater numbers to be accommodated in the Gospel services on Sunday which consequently led to more souls being saved and added to the Church. Among them were Bros. Abraham Meadows, and Raman Suppiah, who several years later, served as Elders of the Church, Sis. Ekanayake, Bro. and Sis. Edema, Bro. Lyn and Sis. Morlo Knower and family, Sis. Irene Silva and family. Apart from serving as an Elder of the Church, Bro. Abraham Meadows became a regular preacher over the radio, through the ministry of Back To The Bible Broadcast until he was promoted to glory in January 1966. His dear wife, Sis. Inbam Meadows, then was enabled by the Lord to continue the same ministry for many years to come. She was used by the Lord to touch many lives both in South India and Sri Lanka through *Sathyavasanam*, the Tamil radio ministry of Back To The Bible.

Bro. Daniel Smith and family stayed in Sri Lanka for several years and the Church was blessed by his ministry as he preached to them the riches of the Word. His passion for the Word led him to give the Church cyclostyled copies of Bible study notes in English and for the first time in the history of the Church, in Sinhala too. He was also instrumental in bringing the House Church into a common hall. Through his efforts and contribution, the Lord enabled the believers to put up a semi-permanent building that could accommodate about 200 people, on leased land at number 426, Galle Road, Wellawatte, Colombo 6, where the Roxy petrol station stands today. In 1951 the Church moved into this building

and called it the Christian Fellowship Centre. Bro. Daniel's enthusiasm for the Bible and the study of it, prompted him to provide a separate book room along with a good stock of books. These books were made available to any interested person and believers were blessed by this generous gift in later years. After ministering to the Church for over three years, Bro. Daniel and family moved to Canada.

Bro. Bakht Singh would come over on invitation under the Lord's leading, from time to time, to teach the Word and strengthen the believers. Also, as many believers as possible attended the Holy Convocation in Madras and later in Hyderabad. Bro. Bakht Singh's counsel and guidance in difficult times, was of great value to the Church. During this time, Bro. David Antipas who was being used by the Lord in the upcountry tea estates to bring many Hindus to Christ, became known to the Church. He began to minister at the Christian Fellowship Centre from time to time and established closer fellowship with the Church.

In the same period, the Lord laid it upon the heart of Bro. Nicholas to reach out in Sinhala by means of a Sinhala magazine. As the Elders sought guidance regarding this, the Lord raised up Bro. Dudley Weeraratne to undertake this work, and so began in 1959, the quarterly Sinhala magazine, 'Lokalokaya' (The Light of the world), which the Lord used over the years to bring thousands of Sinhala speaking people throughout the island to the Lord. This magazine ministry continues today, of which Bro. Suvendra Meththananda is the current editor, after Bros. Gunadasa Pinnawala and Hector Jayamaha.

The Spirit of God was working deeply in the hearts of believers, making them fearless to face any persecution. One such outstanding testimony was that of Sis. Lekamge, the wife of a lawyer. She faced much opposition from her husband after she was

born again. One night when she and her two daughters were assaulted and her Bible was burnt by him, she decided to leave her comfortable home and lifestyle, and stepped out with her three young children totally trusting the Lord. The Lord showed His great faithfulness to them by providing for them and protecting them. Another sister who came to the Lord and stayed a faithful witness to the end of her life was Mrs. Lily Vethakan. She had come to Colombo from Madras because of her marriage and was walking down Galle Road when she heard the Gospel being preached at the Christian Fellowship Centre (old temporary building). She walked in and was gloriously saved.

There was a significant number of Chinese people living in Colombo during those days. When a couple of them were saved through the preaching of the Gospel, a Chinese language Bible study began to be conducted at the Christian Fellowship Centre on Tuesday evenings. This meeting may have continued for a couple of years.

"So mightily grew the word of God and prevailed" (Acts 19:20).

HOUSE FOR THE SPIRITUAL HOUSE

"The God of heaven, He will prosper us. Therefore, we His servants will arise and build" (Nehemiah 2:20).

Challenging times began to surface in 1955, when the owner of the land on which the Christian Fellowship Centre stood, gave notice to vacate the premises. As a small local Church without money or land, the believers were completely dependent on the Lord for provision. After asking the owner for an extension to the notice period, the Church began to pray earnestly. As faith was tested, the Devil sought to use this as an opportunity to weaken their resolve. There were also disagreements among the Eldership regarding the measures that could be taken. One of the proposals was to hire an auditorium which was going to be built by a rich businessman. The Lord intervened and prevented the believers from taking this path. The Elders and all who were concerned stayed back after every Church gathering to pray, and diligently sought the Lord's guidance and provision. Even as the landowner persisted in inquiring about when the Church would give up the land, the only answer that was given to him was that the Church was praying and the Lord would provide.

The landowner had another property adjoining the back of the land where the Christian Fellowship Centre stood. By the Lord's leading, the Church inquired regarding buying this land. However, the landowner was reluctant to sell it. The congregation started to pray about this as well, and the Lord changed the landowner's heart to agree to sell the land to the Church. The land was

approximately 30 perchas valued at Rs. 40,000. The Lord enabled the Church to make a downpayment of Rs. 10,000 and take possession of the land. The balance was paid as the Lord provided. The next challenge was to build on the land. The building was estimated to cost another Rs. 40,000 and there was only Rs. 10,000 in hand. After much prayer, by faith, the building work began. The Lord showed His great faithfulness to the Church by providing funds, as and when the need arose to buy material or to pay the contractors. Every bill was paid on time. Bro. Ernest Toussaint was the treasurer during that period and shared many testimonies regarding God's timely provision. On one occasion, the contractor was coming to collect the money at 7pm, however there were no funds to pay him. At 7pm, Bro. Ernest heard a knock on the door and feared that the Lord's name would be dishonoured. When he opened the door, there was a believer standing with the exact amount that was needed to pay the contractor. He said that the Lord led him to bring this money to the Church, at that time of the day. As soon as he left, the contractor arrived to collect the money.

On another occasion, finishing the roof work soon became necessary, due to the oncoming rainy season. The contractors were worried about the slow progress of the work due to lack of funds. At that time, through a mutual friend, a businessman of the Muslim faith volunteered to advance the money necessary to put up the roof. The Elders were of the view that he should be invited to attend the Gospel meeting before the Church accepted his offer. When contacted he declined to attend the meeting, but still offered the money. The Lord did not give freedom to the Elders to accept that offer. As the Church continued to persevere in prayer, the Lord provided the money through the offerings of the believers, to put up the roof before the rains came down.

Thus, the Lord was faithful in His guidance and provision. The believers came together to give thanks to the Lord. It was a time of great rejoicing as they had witnessed first-hand the marvellous ways in which the Lord intervened on behalf of the preservation and continuation of His Church and ministry. With much joy, the believers moved the furniture, carpets and other equipment belonging to the Church, from the old building to the new building, which could hold four hundred people. That was in April 1958, and more than half a century later it is in this same hall that believers continue to gather together, in the year of this record, 2024. The story of the great faithfulness of the Lord in providing infrastructure necessary for the ministry continues to this day. Since 1958, two major extensions to the building have been done. A short account of those is as follows:

Around 1971, the Church began to pray for the Lord to provide funds for an extension of the building. This was due to the progress of outstation ministry through the Lokelokaya Magazine and other means. New believers and seekers came to participate in the meetings during the weekends. Two particular needs were, basic accommodation for any outstation believers over the weekend, and a residence for an Elder to be present in the premises to meet the spiritual needs of such visitors. In 1972 the construction of the three story section at the back end of the Church hall began with Rs. 30,000 in hand. The total cost of the building was three times that amount. The Lord gave a promise to the Church through the Elders as found in 1 Chronicles 28:20, “Be strong and of good courage and do it. Fear not, nor be dismayed, for the Lord God, even my God, will be with thee. He will not fail thee nor forsake thee, until thou has finished all the work for the service of the House of the Lord”. “This promise was a source of great

strength and comfort when we came up against problems and needs during the course of the work” said Bro. Cecil de Alwis at the service of dedication on 7th July 1973. A few sisters and brothers prevailed in prayer asking God to do the impossible. All funds had dried up and the building stood half done. A visit by Bro. Bakht Sing was coming up soon and a two-day Holy Convocation was scheduled. As there was no money at all, and the Sunday offering was smaller than usual, Monday of that week was later referred to, among believers, as Black Monday. As given in the testimony by Bro. Cecil de Alwis, that day the Lord reminded him of the passage in 2 Kings 7:1 where it states, “Thus saith the Lord, tomorrow at this time shall a measure of fine flour be sold for a shekel and two measures of barley for a shekel in the gate of Samaria”. On Tuesday, in the evening, a believing sister brought Rs. 30 and then on Wednesday God sent Rs. 15, 10 and 120 through several other believers. The next day another Rs. 1000 came in. This flow of money continued until the work was completed. It was the Lord’s doing and it was marvellous in their eyes.

Towards the end of the 1990s, the work of the second extension to house the Sunday School and visitors’ rooms became the burden of the Elders and the Church. By that time, the Church had believers who were experienced in masonry and building work. The structural engineering drawings were done by a believer outside of the local Church. He generously offered his services free of charge. A couple of believers who were experienced in construction work offered their services for a nominal fee and the work was completed in two years. The few believers who were resident at the Christian Fellowship Centre, both brothers and sisters, worked tirelessly day and night in this construction work. There were occasions when the whole Church came together to

help with the work, such as, when the concrete slabs were laid. The Lord provided the funds in amazing ways. The three story building was completed at a cost of Rs. 5 million. The two top floors were separated for Sunday School ministry and the first floor contained two rooms that were assigned for visitors.

**"So they strengthened their hands for this good work"
(Nehemiah 2:18).**

GENERATION OLD AND NEW

“One generation passeth away, and another generation cometh” (Ecclesiastes 1:4).

In 1959, Bro. Ernest and Sis. Kitty Toussaint migrated to Australia with their children, followed by Bro. Bunny and Sis. Kathleen Nicholas in 1960. This was due to the *Swabhasha* policy of the government which required every government employee to pass a Sinhala competency test. It was a hard decision to make for the brothers concerned, but they felt that the Lord was leading them to Australia. It proved to be under the sovereign will of God, as both brothers and their families were greatly used by the Lord in Australia, to build His Church in the New Testament pattern. In Sri Lanka, the Lord had used them to build His Church and to bless the lives of many believers. Sis. Nicholas had been the Church pianist for over fifteen years and the piano they gifted to the Church served as a continual reminder of their faithful and devoted service to the Lord and to the Church. Bro. Ernest and Sis. Kitty made several visits to Sri Lanka in the decades that followed, encouraging the believers and getting to know those who had been added to the number, since their departure. A recording of a testimony given by Sis. Kitty in the latter years of her life, was played to the believers in Christian Fellowship Centre after her promotion to glory in 2024, which touched the hearts of the new generation of believers, who today, reap the blessings of their dedicated labour for the Lord.

The house that Bro. Ernest and Sis. Kitty had lived in, was adjacent to the Church hall. Consequently, after they migrated, Sisters Delrine Perera and Ruth Jansz moved into this house. From early 1943 these two sisters ministered to aged and shut-in believers and also maintained a sisters' home for the Church. After Sis. Ruth was called to glory in April 1977, Sis. Delrine faithfully continued the ministry on her own, with the grace of God. This

place later acquired the name Faith Home because the sisters who lived there serving the Lord, lived by faith, trusting the Lord for all their needs. They also began to provide a Sunday afternoon meal and tea for forty or more believers, who travelled long distances to attend the Sunday Worship service and stayed on for the Sinhala service in the afternoon. Sisters Ada Fernando and Joyce Silva who were used by the Lord across Christian denominations in the work among children, started their ministry at Christian Fellowship Centre sisters' home.

Prior to the migration of Bro. and Sis. Nicholas in 1960, Bro. Bakht Singh arrived and after a week of prayer in the Church, three new Elders, Bros. Abraham Meadows, Dudley Weeraratne and Dudley Gunawardena were set apart to be proved. They were subsequently confirmed in the Church on a later visit of Bro. Bakht Singh. In addition to the three Elders, four Deacons, Bros. Lyndon Lewis, Lyn Knowler, Theodore Edwards and Raman Suppiah were set apart to be proved. At this time Bro. Edward Devadasan, Bro. Hinton Caldera and Bro. Olkie Edema were already functioning as Deacons of the assembly. All these men of God served the Lord faithfully and with much sacrifice in their generation.

In the years that followed, the Church lost several faithful brothers who were actively involved in the ministry. In 1961, Bro. Lyndon Lewis was called home to glory, after many years of faithful service as the Sunday School Superintendent. Five years later in 1966, Bro. Abraham Meadows, who was used much by the Lord in the ministry, went to be with the Lord. Furthermore, in 1971, the Church bid farewell to Bro. Antipas, who under the Citizenship Regulation of Sri Lanka, was required to return to Nagarcoil, his home town in South India, after having laboured, with much sacrifice and success, in the upcountry tea estates for thirty years or more.

The Lord raised up men of the younger generation such as Bro. Olkie Edema who later served as a Deacon and the Sunday

School Superintendent until he migrated to Canada. Bro. Vijaya Lekamge is another believer who was used by the Lord over the years to challenge younger people to a genuine walk with the Lord. The Lord added young Sisters, Seetha Lydia, Phoebe Warkuss and Rita de Silva to help in the work of the Sinhala Magazine follow up work and conduct Children's Classes at Ratmalana, Dematagoda, and Dehiwala besides helping in the Sunday School. The first Children's Class in Dematagoda was started by Sis. Phoebe Warkuss, a dedicated handmaiden of the Lord, in 1970, and many children were attracted to that. Her father, Bro. Clarence Warkuss, was serving the Lord, looking after the Bookroom ministry at the Christian Fellowship Centre until he was called to glory. The home of Bro. Rasaideen and Sis. Muriel became the Centre of activity in Dematagoda where children's Scripture classes were held and many children experienced the love of Christ through this ministry. The present day believers from Dematagoda had their beginning in those Children's Classes. Gospel meetings were also held at the residence of Sis. Joy Jayawardene in Dematagoda for a number of years.

Among those first children in Sis. Phoebe's class was Sis. Anne Perera and her brothers. She came to know the Lord and first joined the Church as a child in 1973. Later she went on to become a full-time worker, and served the Church with another young convert Sis. Sriya Perera, residing in the sisters' home. Thereafter, the sisters' home became a residence for young sisters who offered themselves for full time Lord's work either long or short term. The Church has been blessed by a number of young sisters who have served the Lord in this way. Preparing fellowship lunch for Sunday and Children's ministry at Sunday School and many other responsibilities are borne by them. Among them is Sis. Thilakajothy who continues to this day, having first entered the ministry more than 25 years ago.

In 1979, a young man came to know the Lord through the ministry of Operation Mobilization, which used a ship MV Logos for

a floating book exhibition. While visiting the ship, he was spoken to by the Lord and received salvation and joined the Church. He was Bro. Neville Jayasundara. Within a short period of time he began to share the Word in regular meetings and in 1983 having heard the call of God decided to leave his marine engineering career to serve the Lord full time. At that time, there were several Elders in the assembly, Bro. Cecil de Alwis, the remaining pioneering Elder, Bro. Dudley Weeraratne, a very fiery and mighty preacher, who was used by the Lord to draw many to Himself. Also Bro. Dudley Gunawardena, a faithful man of God who laboured much in the Lord and Bro. Raman Suppaiah who worked tirelessly for the Lord until his promotion to glory in 1985. In addition, there was Bro. Benjamin Devadasan, an outstanding young man, Bible teacher and full-time worker, whose dedicated service was a blessing to the young and old of the Church.

In 1982, there was a setback in the Church ministry with the sudden home call of Bro. Dudley Weeraratne, who was also very well known for his evangelistic fervour. He worked in partnership with many para-church organisations such as American Mission to the Greeks (AMG), and Pocket Testament League. He also did the ministry of newspaper evangelism which placed Gospel advertisements in daily newspapers. At that time there were several full time workers associated with the Church who were also financially supported by these ministries. Bro. Dudley Weeraratne's work was very useful because through it, many new people were brought to the Lord and into the fellowship, especially from the outstations. Bro. Piyasena Silva of Pokunuwita, a Barber by profession was one such soul who became a faithful witness of the Lord in his village. By the time Bro. Dudley Weeraratne went to be with the Lord, the Eldership had decided that the full-time workers should be financially supported by the Church. An appeal was made to the Church to increase their giving to the Lord so that the full-time workers could be supported. That was a turning point in the history of the Church, when they received a new burden to give more to the Lord so that this purpose could be accomplished.

1983 saw the riots against Tamil-speaking people, which affected the Church very much because of many Tamil speaking believers opting to migrate out of the country, as a result of the disturbance. In 1985, Bro. Benjamin Devadasan and his wife Sis. Indrani went to live in Canada. Although long standing believers migrated to other countries, a growing number of new Tamil speaking believers joined the Church during a short period of time. Bros. Chitravelu, Ramanathan, Ambigapathy, Paulraj and Christopher were among them. Years later, Bro. Chitravelu by God's enabling brought many of his relatives to the Lord and into fellowship. Bro. V. M. Samuel was another believer who came into fellowship to serve the Lord in the early 1980s. By this time with the ministry of Bros. James Jacob and V. M. Samuel, there was regular Tamil interpretation in the Worship service. The Eldership was of the vision that the Church of the Lord should not be divided according to language groups and therefore, endeavoured from the early days to conduct trilingual Worship services.

**"The Lord added to the Church daily such as should be saved"
(Acts 2:47).**

TEST AND TRIUMPH OF FAITH

"Weeping may endure for a night but joy cometh in the morning" (Psalm 30: 5).

Further setbacks occurred in the ministry in that period, due to the home call of Elders as well as believers migrating and severe disunity in the remaining Eldership. This resulted in some believers leaving the fellowship. A faithful few led by Bro. Cecil de Alwis devoted themselves to prayer with fasting. The future looked bleak as there were not enough preachers to conduct the weekly services. Nevertheless, prayer was made to God continuously. After a dark period of about six months, a ray of hope was seen on the horizon. The Lord in His mercy began to work again to rebuild the Church. The situation in the Church gave the opportunity for the younger generation of believers to take on more responsibilities.

Bro. Raman Suppaiah went to be with the Lord in 1985, which put the whole burden of the Eldership on Bro. Cecil de Alwis, as Bro. Dudley Gunawardena was quite unwell having suffered a stroke. At this time a significant contribution was made by Bro. James Jacob, who stood with the remaining Elder, Bro. Cecil de Alwis, and Bro. Neville Jayasundara. Around the same period, Bro. Anandakumar and Bro. Hiran Edirisinghe came to the Lord and joined the Church, through a regular cottage Bible study conducted by Bro. Benjamin Devadasan in Mount Lavinia. They began to actively take part in the ministry of the Church with few others such as Bro. Alex Perera and Bro. Ravi Jayalath. Sunday School, and youth meetings began to be held with renewed enthusiasm. Several Youth Camps were organised by these young leaders which brought immense blessing to the young people of Colombo and outstation assemblies. Bro. Hiran Edirisinghe worked closely with Bro. Neville Jayasundara in visiting believers and sharing the Word at different meetings at a time when not many others were

available for such ministry. Bro. Anandakumar laboured as the Superintendent of the Sunday School up to recent years. He and Bro. Hiran Edirisinghe are continuing their ministry as Deacons of the Church.

1985 to 1987, were crucial years because there was no Eldership functioning at that time, save the aged Bro. Cecil de Alwis. Nevertheless, two Holy Convocations of great significance were held in 1985 and 1986, where many outstation believers participated. Believers got together to labour much to make these Holy Convocations a blessed ministry. A brother who attended these Holy Convocations and later began to reside in the assembly hall and helped in the service of the Lord, was Bro. Paul Sebastian from Newburgh, Ella.

In 1987, Bro. Richard Abraham who was serving as the Managing Director at Back To The Bible Colombo, having gone to Bangalore for Post Graduate theological studies returned to the island, after completing his studies. He and his wife Sis. Florry had previously returned to Sri Lanka from the UK, in obedience to the Lord's call in the late Seventies. After his return from Bangalore, he was invited to join the Eldership by Bro. Cecil de Alwis, which he accepted. He was ordained as an Elder in 1987. This gave much needed stability to the ministry which was lacking in leadership at that time. Two years later, in 1989, Bro. Neville Jayasundara was also ordained as an Elder. Thus, the assembly recovered from a difficult period, and progressed into the 1990s. Bro. Cecil de Alwis went to be with the Lord in January 1996, having gone through a period of illness.

The passing away of Bro. Cecil de Alwis created a vacuum in the Church, as for the first time since the beginning of the ministry, the Church had to function without the presence of a pioneering Elder. Bro. Cecil's prayer life was outstanding and exemplary and so was his clear-cut stand on spiritual matters and separation from the world. He was a man of great integrity and

dedication. Many thought that he was a very strict and hard-hearted person. However, on the inside, he was very soft-hearted, often praying with tears for those who would rebel and those who would disobey. It may not be an exaggeration to state that, as Moses was to the people of Israel, so was Bro. Cecil de Alwis to the believers at Christian Fellowship Centre. He fasted and prayed regularly. His preaching was difficult to understand, but most of the spiritual truths that he had learned as a result of reading the Scriptures over the years, were mainly taught in the daily morning Bible Studies six days a week, faithfully held at the Christian Fellowship Centre. That was the Bible School of the Christian Fellowship Centre, where all the major Biblical truths, and doctrinal truths, were taught. Teaching was done by going through the Bible systematically, book by book and verse by verse. This practice of conducting a Bible Study every day in the morning continues up to this present time.

The Church was able to conduct Holy Convocations almost annually from the mid-1970s which became a great source of encouragement to outstation believers. During such meetings, preaching brothers from like-minded assemblies in India and other countries ministered the Word. Among them were, Bros. K. Phillip, T. E. Koshy, C. E. Dasan, Theodore Reginald, Eddy Williams, Paul Sudhakar, Glen Fernando, George Jacob, Manuel Prabhakaran, Ken Timothy and D. Christopher. Other men of God from outside the country who were from different evangelical backgrounds were also welcome in the Church to share the Word of God.

The remaining Elders, Bros. Richard Abraham and Neville Jayasundara, were led by the Lord to invite Bro. Mohanlal Gunawardene (the son of late Bro. Dudley Gunawardena) and Bro. Tony Perera to join the Eldership of the Church, which they accepted. Bro. K. Phillip of India came over for the ordination of these Elders in 1996. One outstanding feature of the Colombo assembly is the continuity of Eldership. Since the time of the ordaining of the first Elders, which was done by the laying on of

hands by the late Bro. Bakht Singh, generation after generation, has had new Elders ordained by the existing Elders. The New Testament Church should have a succession of Eldership and also plurality of Eldership, as found in the Scriptures. Thus, these two brothers, namely Mohanlal Gunawardena and Tony Perera, joined the existing Eldership. The Elders used to gather regularly every Wednesday evening, after the Church prayer meeting for prayer and counsel, and these meetings would go on till the early hours of the following morning. That became a regular feature for a couple of years, which brought about unity and harmony within the Eldership.

It was during this period that God called a couple of other believers from the young generation for full time ministry, namely, Bro. Dinesh Malcolm Paul, Bro. Suvendra Meththananda and Bro. Naveen Fernando. In the meantime, the Lord raised up others to help in the music ministry, such as Bro. Shane Perera. The youth ministry also had a fairly new turn during this time. The young people gathered with much enthusiasm for the Youth Meeting, doing their quizzes, various games and studying the Word. This saw a whole new generation of young people enjoying the things of the Lord. During this period, several Gospel concerts were organised by the young people and held in various parts of Colombo.

In 2007 when Sis. Florence Abraham, the wife of Bro. Richard Abraham, went to be with the Lord somewhat unexpectedly. As a result, Bro. Richard Abraham decided to migrate to Australia to live with his daughter. Before he left, Bro. Gunadasa Vithanage was ordained as an Elder in 2017. He was saved through the ministry of Bro. Hemapala Liyanage in Batapola and later joined the Church in Colombo. It was when Bro. Mohanlal was suddenly called to glory in March 2018, that the need arose for at least two more Elders. After much prayer, it was decided that Bro. Timothy de Alwis and Bro. Dinesh Malcolm Paul should be invited to join the Eldership. Bro. Timothy de Alwis, the son of the late Bro. Cecil de Alwis, was hesitant in the beginning, but after a

season of prayer, he had the freedom of the spirit to join the Eldership. Bro. Dinesh Malcolm Paul, having the ability to work in all three languages, was the Lord's provision to the Church.

The ministry continues to progress by God's grace and it is a joy to witness the ways in which He is bringing more and more young people into His work, to raise up the foundations of many generations. May the Lord continue the marvellous work He began through the small things that led to the establishment of the Church at the Christian Fellowship Centre. Truly, the Dayspring from on High hath visited us.

Annexure

ENLARGING THE BORDERS

"The people who sat in darkness saw great light, and to them who sat in the region and shadow of death, light is sprung up" (Matthew 4:16).

The following is a brief account of the Work of the Lord in the outstations. The details are too long to mention in this short testimony of the history of the New Testament patterned Church in Sri Lanka. This account is given with the hope that those who are knowledgeable about the details will not be dissatisfied, and those who did not know them will become interested in knowing more.

In the early sixties Bro. David Antipas had started visiting the central hill region of Sri Lanka carrying the Gospel of the Lord Jesus Christ. He laboured much in preaching the Gospel among the tea estate labour-community. In cold climatic conditions and without transportation facilities, he reached many estates on foot with the Gospel. As a result of this labour, a regular gathering of believers began in Aislaby Tea estate in Bandarawela. As the fellowship of Bro. Antipas with the Church in Colombo grew deeper, the brothers from the Church started visiting this place of gathering to help in the ministry. This became the first outstation local Church that had close fellowship with the assembly at the Christian Fellowship Centre. Bros. Sunderaraj, Neelamegham, Thevamoorthy and Nithyanandan and their family members were the key believers over there. This small assembly was the first contact point for Bro. Hemapala Liyanage who later came into the assembly in Colombo and offered his life for full time Lord's service. Though the communal disturbances in 1983 dispersed the believers and the meetings had to be discontinued, the work did

not stop altogether. Just about an year later, Bro. Thevamoorthy by then having moved to Newburgh estate in Ella, started Gospel and prayer meetings in his home. This gave birth to the assembly now known as the 'Newburgh Church'. Though Bro. Thevamoorthy being the estate Doctor, had to leave the Estate after a while, Bros. Pichchamuththu, Mathalamuththu, Mayalagu and Rasiah gave leadership to the believers there, and the work continues to this day with Bro. Rasiah serving as a full time servant of the Lord. A number of believers who now fellowship at the Christian Fellowship Centre had initially come to know the Lord through this local Church at Newburgh.

Bro. V. M. Samuel was led by the Lord to move to Badulla from Colombo with his family while the children were still young. As a full time servant of the Lord he and his family faced many hardships living under a tent for a number of years until the Lord gave them a permanent place and raised up a small assembly. It is one of the five local Churches in Uwa province. The others being at Newburgh, Demodara, Ballaketuwa and Namunukula. Bro. Albert Rajapaksha was called by the Lord to leave his work as an insurance agent to serve the Lord and give leadership to the Churches at Ballaketuwa and Demodara together with Bro. Parakrama Rajapaksha and a few others. Bro. T. Kuganathan serves the Lord in the Namunukula area. Having suffered kidney failure, the Lord so graciously took him through a kidney transplant and he has recovered well.

The Lord used the Sinhala magazine ministry to bring many people to a saving knowledge of the Lord Jesus Christ. In the early part of the 1970s Bro. Gunadasa Pinnawala who served as the Editor of the magazine was faithful in visiting such contacts and encouraging them in the Lord. One such visit was made to Bro. Francis Wijayasinghe in Wennappuwa. Being a Catholic, he had only subscribed to the magazine due to his desire to receive mail by post, and he did not welcome Bro. Pinnawala to his house. That night the Lord worked in the heart of Bro. Francis. He could not

sleep and developed high fever and was thrown out of his bed. He began to repent of what he did by rejecting the man who brought him the Gospel and decided to come to Colombo the next morning to meet the person. Having come to the Christian Fellowship Centre, and having the way of Salvation explained from the Scriptures, he was gloriously saved. Without delay he began to witness in his hometown. Apart from his wife Sis. Beatrice, fondly known as Sis.Beeta, one of the first to come to Christ through this witness effort was his close friend and brother in law, Bro. Sebastian Perera. Then the Lord used them to reach many souls in that area. The Spirit of the Lord worked mightily with signs following, and another outstation Church was thus born. Soon the work spread to the Negombo area as well, and another local Church was established. The believers had to face opposition and persecution from the Catholic community, at times even assault, but the Lord gave them the ability and strength to stand firm and continue to follow Him. Testimonies of the Lord's doings among them are numerous and heartwarming. Today, the believers have their own worship halls both in Wennappuwa and Negombo. After labouring tirelessly over a few decades, Bro. Francis Wijayasinghe was called to glory not very long ago and Bro. Sebastian Perera continues to serve the Lord, though being terminally ill, together with a new generation of leaders.

The Lord used Bro. Hemapala Liyanage to take the Gospel to the southern part of the country. During his regular visits to Balapitiya to conduct a cottage meeting in the home of Sis. Tillie Mendis, who had come to know the Lord through the Newspaper Evangelism ministry, Bro.Hemapla Liyanage handed a copy of the Sinhala magazine Lokalokaya to the person seated next to him in the bus. This copy was lying at the home of the person who received it, whom we now know as Bro. Harold de Silva, was picked up by Sis. Kusumalatha of Yakkatuwa in Karadeniya, and she was attracted by the message of hope and consolation it contained. Her desire to know more finally resulted in a regular meeting in that area. Thus, the Batapola Church was born and hundreds came to

the Lord and thousands had the opportunity of hearing the Gospel through this ministry during the last 4 decades. Now, there are three local Churches originating from this ministry. Pallegodawatte in Aluthgama area, Halwathura in Mathugama, Anuruddhagama in Elpitiya are the places where these Churches gather. Bro. P. Navaratnam serves the Lord in Halwathura. Bros. Upali Nandana, Gehan Mark Liyanage, K. Ajith Kumar together with Bro. Hemapla Liyanage give leadership to these assemblies.

Wennappuwa and Batapola are the two local Churches where Elders were appointed and they function as independent entities under the headship of the Lord Jesus Christ.

Another Lokelokaya magazine contact who came into fellowship was Bro. G. Premaratne of Thalgaswela close to Elpitiya. Fellowship with him was renewed through visits made by Bro. Suvendra Meththananda. Later Bro. Naveen Fernando and family went to live in that area which resulted in many hearing the Gospel and some coming into a salvation experience. Since Bro. Naveen Fernando has moved back to Colombo to give leadership to a new work of the Lord in the Borella area, Bro. G. Premaratne serves the Lord in Thalgaswela with regular gatherings in his own house.

In the late 1970s the Lord used Bro. Edwin Jacob to begin meetings in the Nuwara Eliya district. Having come to know the Lord in association with the Colombo assembly, he carried the Gospel to the Hatton area. Though the first meetings were held in Blinkbonnie estate in Dickoya, the Gospel took root in Norwood and years later, an assembly hall was built on the land which the Lord provided in an amazing way. Bro. S. Selvarajah is serving the Lord in that area. Many people of that region in the surrounding estates have now heard the Gospel and had a printed Gospel portion handed to them. The work then spread to Maskeliya and a small number of believers now gather in Gartmore Estate with Bro. S. Ravichandran as the full time servant of the Lord.

Together with Bro. Selvarajah, Bro. Joseph Fernando also came to know the Lord through the Bible Studies conducted by Bro. Benjamin Devadason in the 1980s in Ratmalana. The Lord opened a door for the Gospel in Wewalwatte in Balangoda where Bro. Joseph Fernando is currently serving the Lord and a small group of believers are gathering regularly for worship.

The movement of the Spirit reached the Northern part of the country in the latter part of the 1980s, when a brother by the name of P. Kirubakaran returning from India, where he had been a refugee, and had come to know the Lord, came into fellowship with us. He went to his hometown in Cheddikulam and started preaching the Gospel during the time of armed conflict in the North. The Lord enabled him to establish a Church. When he finally decided to break fellowship with the assembly in Colombo, he graciously handed over two smaller groups, then gathering under his leadership in Weerapuram and Thonikkal in Vavuniya district, to the Church at Christian Fellowship Centre. They are now grown to become two local Churches led by Bros. Sebamalai Xavier and Beneventhur Fernando respectively. The Lord has provided them with their own places of worship and many souls have come to salvation. In the same area, two other assemblies have come up, in Gandhi Nagar and Velikulam led by Bros. M. Yesurajah and S. Gnanajeyaseelan respectively. Moving towards the district of Mannar, the Spirit of the Lord has brought a number of families in the Menic farm area to salvation. Bro. Joseph George is serving the Lord there.

The Lord also brought into fellowship with the Church in Colombo, Bro. Sathasivam Chandran of Pesalai, Mannar, another refugee in India who had come to salvation and returned to serve the Lord in his hometown. The Lord blessed his ministry during the most dangerous times of the armed conflict, with many being saved and a number of extensions added to the local Church at Pesalai in the surrounding area. A young man, Bro. S. Jegatheesvaran who belonged to the Pesalai assembly having

returned from Middle East employment was called by the Lord to go as far as Kilinochchi, to carry out the Gospel ministry. Now, there is a local Church in Kilinochchi and the Gospel has also reached further northward to Devipuram where the ministry is carried out by Bro. Xavier. Bro. Michael Gnanendran who is another full-time servant, is used by the Lord to serve among these Northern assemblies teaching the Word and assisting in the ministry.

In closing this short account, it should be mentioned that much sacrifice has been made by many individuals who are not mentioned by name. Some went, some gave and all prayed. Their rewards await them.

ALL GLORY TO GOD.

ඉහළින්

අරුණාලෝකය

අප වෙත උදාවීමේ කතාව (ලුක් 1:79)

අප මධ්‍යයේ දෙවියන්වහන්සේගේ ක්‍රියා කිරීම්වල ආරම්භය පිළිබඳ පුවත රචනා කිරීමේ අවැසිතාවක් දැන් ටික කලක සිට අපට දැනෙමින් තිබුණි. එම අඩුව සපුරාලීමටත්, ශ්‍රී ලංකාවේ අලුත් ගිවිසුම් ප්‍රතිපත්ති ප්‍රකාර සභාව පිහිටුවීමේ ස්වාමීන්වහන්සේගේ ආශ්චර්යමත් ක්‍රියාව පිළිබඳ වර්තමාන සහ අනාගත පරම්පරාවට දැනගැනීමට සැලැස්වීමටත් මෙම කෙටි සාක්ෂිය සැකසීමු. මෙම සාක්ෂියේ මුල් කොටසේ විස්තර අප උපුටා ගත්තේ 1979 වසරේදී සිසිල් ද අල්විස් සහෝදරයා විසින් ඔහුගේ අත්සනින් යුක්තව සකසන ලද ලියවිල්ලකිනි. කතාවේ අනෙකුත් කුඩා කොටස් විවිධ අය සතුව තිබූ තොරතුරු එකතු කර සෑදුවකි. 1979යේ සිට ඇති කතාවේ දෙවැනි භාගය සැකසී ඇත්තේ නෙවිල් ජයසුන්දර සහෝදරයා විසින් පවසන අයුරිනි.

කතාව පැහැදිලි ලෙස සහ ගලා යන අයුරින් පැවසීම අරභයා ඇතැම් පුද්ගල නම් සඳහන් කර ඇති අතර තවත් බොහෝ නම් සහ සිදුවීම් මෙහි සඳහන් කර නොමැත. එය එසේ කිරීමේදී එවැනි නම් ඇතුළත් කිරීමෙන් හෝ නොකිරීමෙන් කිසිවෙකු අමනාප නොවනු ඇතැයි හුදෙක් ම අපගේ යාවඤා වයි.

2024 සැප්තැම්බර්

සංස්කරණය සහ පරිවර්තනය :

නෙතීම් ඒබ්‍රහැම්, නෙවිල් ජයසුන්දර, සිවරාම් වරප්‍රසාත් සහ ශ්‍රියා එදිරිසිංහ

පටන්ගැන්මේදී

“කුඩා දේවල දවස හෙළා දැක්කේ කවුද?” (සෙකරියා 4:10)

එය වසර 1940 විය. ගල්කිස්සේ විසූ ඩියුටම් මහතා තදබල ලෙස අසනීප වූයෙන් මදුරාසි නුවර (වර්තමාන චෙන්නයි නුවර) වෛද්‍ය ප්‍රතිකාර ලැබීම සඳහා යාමට සිදුවිය. ඔහු එසේ මදුරාසි රෝහලේ ප්‍රතිකාර ලබන අතර මිතුරෙකුගේ හඳුන්වා දීමක් මගින් ශුභාරංචි සේවක සැමුවෙල් මැතිවිස් සහ ඔහුගේ පියා වන වී. සී. මැතිවිස් ඔහු බැලීමට පැමිණියහ. ඔවුන් වෙතින් ශුභාරංචි පණිවුඩය දැනගත් ඩියුටම් මහතා, තම ජීවිතය ස්වාමිවූ යේසුස්වහන්සේට යටත් කිරීමට තීරණය කළේ ය. ඔහු සැබැවින් ම ගැලවීම ලබාගත් නමුදු, ඔහුගේ රෝගී තත්වය තවත් උත්සන්න වූයෙන්, මිනි පිට ඔහුගේ කිතුනු ජීවිත ගමන දිගු එකක් නොවී ය. කෙසේ වෙතත් ඔහු ලැබූ ගැලවීමේ අත්දැකීම ඔහුව ප්‍රීතිමත් කර විය. තම මරණයට පෙර, ඔහුගේ අවසන් ඉල්ලීම වූයේ සැමුවෙල් මැතිවිස් සහෝදරයා ගල්කිස්සේ පිහිටි ඩියුටම් මහතාගේ නිවසට ගොස්, ඔහුගේ පවුලේ අයට යේසුස්වහන්සේගේ ශුභාරංචිය පවසන ලෙසයි.

මෙම අන්තිම ඉල්ලීම ඉටුකරමින්, 1941 වසරේ අගෝස්තු මස, සැමුවෙල් මැතිවිස් සහෝදරයා ශ්‍රී ලංකාවට පැමිණි අතර, ඩියුටම් මහතාගේ සහෝදරිය වන වඩ්ටර්ස් මහත්මියගේ නිවස වන අංක 11, වටරවුම් පාර, ගල්කිස්ස යන ස්ථානයේ නැවතී, එහි දිනපතා ශුභාරංචි රැස්වීම් පවත්වන්නට පටන් ගත්තේ ය. මෙය මාස කිහිපයක් තිස්සේ කරගෙන යන්නට ඔහුට හැකි විය. බොහෝ නාමික කිතුනුවන් යේසුස්වහන්සේ තුළ ජීවමාන අත්දැකීමක් දක්වා ගෙන ඒම සඳහා ස්වාමීන්වහන්සේ මේ රැස්වීම් පාවිච්චි කළ සේක. එසේ ස්වාමිවූ යේසුස්වහන්සේ අදහාගත්තවුන් අතරේ, නාමික ව බෞද්ධ ව සිට තිබූ සොහොයුරියන් දෙදෙනෙක් ද වූහ. ඔවුන් දෙදෙනාට අර්නස්ට් සිසිල් ද අල්විස් යන නමින් සහෝදරයෙක් විය. ඔහු එංගලන්තයේ උසස් අධ්‍යාපනය ලබා යළි පැමිණ, එවකට වාරිමාර්ග ඉංජිනේරුවරයෙකු ලෙස සේවය කරමින් සිටියේ ය. ඔහු රැකියා කළ හම්බන්තොටදී මැලේරියා රෝගය වැළඳී මරණාසන්න ව තංගල්ල රෝහලේ සිටි ඔහු, පසුව සුවය ලැබ, යළි කොළඹට පැමිණ, වරාය කොමිෂන් සභාවේ වරාය ඉංජිනේරුවරයෙකු ලෙස වැඩ භාරගෙන තිබුණි. පසු කලෙක ඔහු වරාය ප්‍රධාන ඉංජිනේරුවරයා බවට පත්

විය. එම තනතුර ලැබූ පළමු ශ්‍රී ලාංකිකයා ද ඔහු විය. ඔහු, තම තෝරා ගැනීමට අනුව බෞද්ධයකු ව සිටි අතර පසුව කිතුනුවෙකු වීමට තීරණය කොට 1940 දී වතුර ඉසීමේ බෞතිස්මය ලැබ, කොළඹ ඇන්ග්ලිකානු බිෂොප්වරයා විසින් ස්ථීර කරනු ලැබ සිටියේ ය. ගල්කිස්සේ පැවති ශුභාරංචි රැස්වීම්වලට සහභාගී වූ ඔහුගේ සොහොයුරියන් දෙදෙනා විසින් එම රැස්වීමට සහභාගී වන මෙන් ඔහුටත්, ඔහුගේ බිරිඳ වන ලිලියන්ටත් ආරාධනා කරනු ලැබී ය. එම ඇරයුම ඉතා ඕනෑකමින් කළ නමුදු ඔවුන් දෙදෙනා සවස් වරුවේ ආලිංගන සාද නැටුම් පුහුණු වීමේ පංතියකට සහභාගී වෙමින් සිටි නිසා එම ශුභාරංචි රැස්වීමට සහභාගීවීමට ඔවුන්ගේ කැමැත්තක් නොවී ය.

එක් සැන්දෑවක, සුපුරුදු පරිදි ආලිංගන සාද නැටුම් පංතියට යාම පිණිස මෙම යුවළ නිවසින් පිටත් ව ගියහ. සමහර විට වැස්සක පෙර ලකුණු අහසේ නොතිබෙන්නට ඇත. එසේ නැතිනම්, වැහිබර වලාකුළු පහව යතැයි ඔවුන් සිතන්නට ඇත. එහෙත් ඔවුන් යන අතර මහ වැස්සක් හදිසියේ ඇද හැළී, වහලයක් නැති නවීන කාර් රථයක ගමන් කරමින් සිටි ඔවුහු හොඳටම තෙමුනහ. මේ නිසා ඔවුනට ආපසු හැරී ගෙදර එන්නට සිදුවූ අතර, තම ජීවිත සදාකාලයට ම වෙනස් කරන සුළු සැන්දෑවකට මුහුණ දෙන්නට ඔවුනට මග පෑදුනි. වසර ගණනකට පසු මේ ගැන සිසිල් ද අල්විස් සහෝදරයා මෙසේ ලිවී ය. “එදින සැදෑවේ පැවැත්වෙන ශුභාරංචි රැස්වීම ගැන එවෙලේ අපට මතක් කර දුන්නේ දෙවියන්වහන්සේමයි”. ඒ සවස තවත් කරන්නට දෙයක් නොතිබුණ හෙයින් එම ගෘහස්ථ රැස්වීමට සහභාගීවීමට ඔවුන් දෙදෙනා තීරණය කළහ. එහි කරන ලද දේශනයට සිත් ඇදී ගිය ඔවුහු, දිනපතා සවස එයට සහභාගීවන්නට පටන් ගත්හ.

එසේ සහභාගී වූ එක් දිනක යළි නිවසට පැමිණි පසු “යේසුස්වහන්සේව හදවතට පිළිගන්න කැමති නම් ඉදිරියට එන්න කියා දේශනාකරුවා පැවසූ විට මටත් යන්න හිතුනා, ඒත් ඔයා යන්න අකමැති වෙයි කියල මං ගියේ නැ” එක්කෙනෙක් අනෙකාට පැවසී ය. ඔවුන්ගේ පුද්ගලයට හේතු වුණේ ඔවුන් දෙදෙනාම එසේ ම සිතා තිබුණු බව දැන ගත් විටයි. ඊට පසු දින ම ඔවුන් දෙදෙනා ම ඉදිරියට ගොස්, ස්වාමීවූ යේසුස් ක්‍රිස්තුස්වහන්සේ තම ගැලවුම්කරුවාණන් ලෙස පිළිගත්හ. ඔවුන්ගේ සිත් හැරීම සහ ගැලවීම ලැබීම සැබෑවූ එකක් විය. ලෞකික සුඛ විභරණය වහා අතැර දමා ඇතුළාත්ත පිවිතුරු බව ආශා කිරීමට ඔවුන් පෙලඹවීමට එය සමත් විය. දුම්බිම, නැටුම්, චිත්‍රපට, රූපලාවන්‍ය, ස්වර්ණාභරණ, මත්පැන් සහ උසස් සමාජය ඇසුර වැනි දෑ පිළිබඳ තිබූ රූපීය වහා ඔවුන්ගේ ජීවිතවලින් පහව ගියේ ය. ඒ වෙනුවට බයිබලය කියවීමට සහ කුමන තත්වයක් යටතේ වුවත් දෙවියන්වහන්සේට

කිකරුවීමේ ආශාවක් ඔවුන්ගේ ජීවිත ආක්‍රමණය කළේය. නීතිපතා කෙරෙන ගෘහස්ථ රැස්වීම් ඔවුන්ගේ ජීවිතයේ කොටසක් බවට පත් වූ අතර, කෙටි කලකින් වතුර බෞතිස්මය ලැබූ ඔවුහු, ක්‍රිස්තුස්වහන්සේ තුළ තමන් ලැබූ නව ජීවිතය පිළිබඳව නිර්භීත ව කතා කරන්නට පටන් ගත්හ.

නොබෝ දිනකට පසුව ඔවුහු, වැල්ලවත්තේ භාර්මස් පෙදෙසේ පිහිටි තම නිවස, ගෘහස්ථ රැස්වීම් සඳහා විවර කළ හෙයින් මෙම අලුත් ස්ථානයේ තම ශුභාරංචි මෙහෙයන් දිගටම පවත්වාගෙන යෑමට සැමුවෙල් මැතිවිස් සහෝදරයා කැමති විය. මේ පියවර විශාල වැදගත් පියවරක් වූයේ, ඉක්මනින් එම නිවස අලුත් ඇඳහිලිවතුන් කණ්ඩායමක් රැස්වන ස්ථානයක් බවට පත්වීම නිසා ය. තවද ගල්කිස්සේ ද දෙමටගොඩ වර්ණන් සහ ජෝයි ජයවර්ධන යන ඇඳහිලිවන්න යුවළගේ නිවසේ ද බයිබල් අධ්‍යාන පවැත්වුණි. මාස තුනක් පමණ මෙසේ ගත වූ කළ, සැමුවෙල් මැතිවිස් සහෝදරයා ආපසු ඉන්දියාව බලා හැරී යන කාලය ළඟා වූ අතර, එවකට ගැලවීම ලබා සිටි නවක ඇඳහිලිවතුන් කිහිප දෙනා දිනපතා ගෘහස්ථ රැස්වීම් පවත්වමින්, බයිබල් අධ්‍යානය සහ යාච්ඤා කිරීම දිගටම කරගෙන ගියහ. ඔවුහු සෑම ඉරු දින ම රොටි කැඩීමේ මෙහෙයක් ද පැවැත්වූහ. සියලු දේ සඳහා ස්වාමීන්වහන්සේ වෙත යැපුනු ඔවුහු, මං මාවත්වල දේශනා කරමින් ශුභාරංචිය ප්‍රකාශ කළහ. වැඩුණු ඇඳහිලිවතුන් ව සිටි භ්‍රෙඩ් පොලියර් සහෝදරයා ද එල්වා සහ ක්ලැරිබල් පොලියර් සහෝදරයන් ද මිලි සහ මියුරියල් වච්චර්ස් සහෝදරයන් ද මෙම ඇඳහිලිවන්න කණ්ඩායමට මහත් ආශීර්වාදයක් වූහ. මියුරියල් සහෝදරිය වයස් ගත ව, දුබල ව සිටිය නමුදු තම ගායන සහ සංගීත හැකියාව මගින් සේවය කරමින් ඇඳහිලිවන්න කණ්ඩායමට ප්‍රීතියක් ගෙන ආවා ය. බොහෝ ගීතිකා සහ කෙටි සංගීත ඇඳහිලිවන්න කණ්ඩායමට ඉගැන්වූ ඇය, ස්වාමීන්වහන්සේ විසින් ඇයව ස්වර්ගීය නිවසට කැඳවන තුරු ම එම සේවයේ ම යෙදී සිටියා ය. ඊට නොබෝ දිනකින් ඩෙලරින් පෙරේරා සහ රූන් ජැන්ස් යන සහෝදරයන් මෙම ඇඳහිලිවන්න කණ්ඩායමට එක් වූ අතර, පසුව ඔවුහු මුළු ජීවිතය පුරාම ස්වාමීන්වහන්සේට සේවය කළ පූර්ණ කාලීන දේව සේවිකාවන් බවට පත් වූහ.

සභාවේ මුල් අවධියේදී ඇඳහිලිවතුන්ට තම නෑදෑයින්, මිතුරන් සහ නාමික කිතුනුවන්ගේ විරෝධතාවනට මුහුණ දෙන්නට සිදු විය. ඊට හේතුව නම් ඇඳහිලිවතුන්ගේ ජීවිතවල සිදුවූ විපර්යාසයත්, තම මුළු සිතින් ස්වාමීන්වහන්සේ අනුගමන කිරීමේ අලුත් මාර්ගයන් ඔවුන්ගේ දෝෂ දර්ශනයට ලක් වූ නිසාය. මේ හේතුවෙන් ඇඳහිලිවන්න කණ්ඩායම ගණනින් පහළ ගියත් විශ්වාසවන්ත ව සිටිය අය ස්වාමීන්වහන්සේ විසින් ආරක්ෂා

කරනු ලැබූ සේක. මෙම ඇදහිලිවතුන් කිතුනු ජීවිත ගමන තුළ ධෛර්යමත්කර ගොඩනැගීම පිණිස, දෙවියන්වහන්සේ සැමුවෙල් මැතිවිස් සහෝදරයා මාස 6කට පමණ වරක් ඉන්දියාවේ සිට එවූ සේක. ඒ දවස්වලදී ස්වාමීන්වහන්සේ විසින් සභාවට එකතු කළ අලුත් ආත්ම අතර ඇගයිය යුතු වූයේත් සහෝදරිය ද විය. ඊට පසු ඇගේ සොහොයුරා වන අර්නස්ට් ට්‍රැස්නර්ට් සහෝදරයා ද ඇදහිලිවත්ත කණ්ඩායමට එක් විය.

ඉන් නොබෝ දිනකින්, 1943 දී, ස්වාමීන්වහන්සේ කැත්ලින් නිකලස් සහෝදරිය, ගර්ට් ගුණරත්න සහෝදරිය සහ ඇගේ දියණිය මාලිනී, බර්ට් ඔබේසේකර සහෝදරයා සහ බිරිඳ යන අය සභාවට එකතු කළ සේක. ඊට මාස කිහිපයකට පසු, රැස්වීම් පැවැත්වූ භාර්මස් පෙදෙසේ තම වාහනයේ වාඩි වී සිටි බනී නිකලස් සහෝදරයාව සැමුවෙල් මැතිවිස් සහෝදරයා විසින් ස්වාමීන්වහන්සේ තුළ ගැලවීමට පමුණුවනු ලැබී ය. ඒ දිනවල ඔහු තම බිරිඳ වන කැත්ලින් නිකලස් සහෝදරිය රැස්වීම්වලට මෝටර් රථයෙන් ගෙනාවා මිස ඔහු රැස්වීම් ස්ථානයට පැමිණියේ නැත. ඔහු ස්වාමීන්වහන්සේ අදහාගැනීමත් සමඟ ම ඔහුගේ ජීවිත රටාවේ විශාල විපර්යාසයක් සිදුවිය. ශ්‍රී ලංකා රේගුවේ ප්‍රධානියා ලෙස ද ටෙනිස් ක්‍රීඩාවේ ලංකා ශූරතාව දිනා සිටි පුද්ගලයා හැටියට ද ඔහුට උසස් සමාජ තලයේ බොහෝ මිතුරෝ සිටියහ. ඔහු වහාම තම මිතුරන් සමඟ කාලය ගත කිරීම නවතා දමා, ඇදහිලිවතුන් සමඟ සිටීමට එම කාලය වැය කළේ ය. ඔහු ගැලවීම ලැබූ රාත්‍රියේදී ම තම නිවසේ තිබූ චටිනා ආනයනය කරන ලද මත්පැන් බෝතල් සියල්ල කාණුවට හලා දැමූ හැටි ඔහුගේ පුද්ගලික සාක්ෂියේ ඔහු සඳහන් කර ඇත. පසු කලෙක සභාවේ නායකයෙක් ලෙස ටෙනිස් ක්‍රීඩාවෙන් තමා ලැබූ කුසලාන සියල්ල විකුණා, එම මුදල් දෙවියන්වහන්සේගේ සේවයට දෙන්නට ඔහු සතුටු විය. ඊට ටික කලකට පසු, ඔහුගේ දියණිය ලෙස ඇති දැඩි වූ ‘කිට්’ ලෙස සුරතලේට හඳුන්වනු ලැබූ කැත්ලින් සහෝදරිය, වැල්ලවත්තේ පොලිසිය පිටුපස නිවසක පැවැත්වුණු ශුභාරංචි රැස්වීමකදී තම ජීවිතය යේසුස්වහන්සේට භාර දුන්නා ය. ඇය ඉතා දක්ෂ බැලේ නැටුම් ශිල්පිණියක් වූ අතර, ඊට පසු දින ඇයට අග්‍රාණ්ඩුකාරයාවරයා සහභාගී වන උත්සවයක නැටුමක් ඉදිරිපත් කිරීමට නියම ව තිබුණි. ඇගේ ගැලවීමේ අත්දැකීම කොපමණ අවශාජ ද සහ ගැඹුරු ද කියතොත් පසුදා තිබූ එම නැටුමට සහභාගීවීම ඇය ප්‍රතික්ෂේප කළා ය. ඇයත් ඉතා මහත් ප්‍රීතියෙන් යුතුව රැස්වීම්වලට සහභාගීවන්නට වූවා ය. මෙම ඇදහිලිවතුන් ඉදිරි වසර ගණනාවක් තිස්සේ ස්වාමීන්වහන්සේගේ සේවයේ සුවිශේෂී කොටස්කරුවෝ බවට පත් වූ අතර පරම්පරා කිහිපයකට මහත් ආශීර්වාදයක් වූහ.

ස්වාමීන්වහන්සේ, රැස්වීම් ස්ථාන ගණන වැඩි කළ සේක, කුරුදුවත්තේ ඔබේසේකර සහෝදරයා, කොල්ලුපිටියේ ගර්ථි ගුණරත්න සහෝදරිය සහ බම්බලපිටියේ බනී නිකලස් සහෝදරයා යන අයගේ නිවෙස්වල ද රැස්වීම් ආරම්භ කරන්නට සැලැස්වූ සේක. එවකට තිබූ සහා දර්ශනය පිළිබඳ සිසිල් ද අල්විස් සහෝදරයා මෙසේ විස්තර කළේය. “මේ වන තුරු අපට අලුත් ගිවිසුම් පළාත් සභාව පිළිබඳ නිවැරදි අවබෝධයක් තිබුණේ නැ. අපගේ දර්ශනය වූයේ ‘නිවසේ රැස්වන සභාව’යි. එහි යම් ප්‍රමාණයකට පළාත් සභාවක සත්‍යතාවන් අඩංගුව තිබුණි”.

එවකට රැස්වීම් සියල්ල ම පාහේ පවත්වනු ලැබුවේ ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙනි. ඉරිදා සවස 3 සිට 4 දක්වා පමණක් සිංහල භාෂාවෙන් ශුභාරංචි රැස්වීමක් පැවැත්වුණි. එම මෙහෙයෙන් පසුව ඇදහිලිවතුන් එළිමහනේ ශුභාරංචිය දේශනා කරන්නට පිටත් ව ගිය අතර 5:30 දක්වා එසේ ගත කරමින් සවස 6 ට පැවැත්වෙන ඉංග්‍රීසි ශුභාරංචි මෙහෙයට අසල්වාසී ජනයා ආරාධනා කිරීමෙහි යෙදුණහ. ඉරු දින අවසන් මෙහෙය වූයේ එම ඉංග්‍රීසි ශුභාරංචි මෙහෙයයි.

කුඩා දරුවන්ට දේව වචනය ඉගැන්වීමේ ‘කෙටි ගීතිකා පංති’ සඳහා දෙවියන්වහන්සේ බොරැල්ල, දෙහිවල සහ වැල්ලවත්තේ දොරටු විවර කළ සේක. මුලින් එම ළමා සේවය ලිලියන් ද අල්විස් සහෝදරිය විසින් පවත්වනු ලැබූ අතර, පසුව පාමංකඩ ද දොරටු ඇරුණෙන්, ග්වෙන් ලාල්මොන්ට් සහෝදරියත් එම සේවයට එක් වූවා ය. මෙම සහෝදරියෝ දරුවන් අතර සේවය කරමින්, දරුවන්ගේ කුඩා සිත් තුළ දෙවියන්වහන්සේ ක්‍රියා කරන ආකාරය දැකීමේ ප්‍රීතිය අත් දුටහ.

“දෙවියන්වහන්සේගේ දයාබරකම කරණකොටගෙන; ඉහළින් අරුණාලෝකය අප කරා පහළ විය” (ලූක් 1:77 & 79).

අලුත් ගිවිසුම් පිළිවෙලේ ප්‍රකාර සභාව

“ඔබහු ප්‍රේරිතයන්ගේ ඉගැන්වීමෙහි ද, සහභාගීකමෙහි ද රොටි කැඩීමෙහි සහ යාවිඤ්ඤාවල ද ස්ථිර ලෙස පැවතුණහ (ක්‍රියා 2:42).

1946 ඇදහිලිවතුනට ගැටළුකාරී තත්වයකට මුහුණ දෙන්නට සිදු වූ වසරක් විය. මන්ද, ඔවුන් අතර බෙදීමක් හට ගත්වන ආකාරයේ අභියෝග ඇදහිලිවත්ත කණ්ඩායම අතරින් ම පැන නැගිණි. එවකට ඔවුන් අතර සිටියේ සභාපාලක වැඩිමහල්ලන් දෙදෙනෙකු පමණි. ඒ ග්‍රෙඩ් පොලියර් සහ සිසිල් ද අල්විස් යන සභෝදරයන් ය. සැමුවෙල් මැනිවිස් සභෝදරයා කලින් කලට ඉන්දියාවේ සිට පැමිණ ආපසු ගියේය. කෙසේ වෙතත්, දැන් සැමුවෙල් මැනිවිස් සභෝදරයා ම සභාව බෙදියාමේ තර්ජනයට හේතු සාධකයක් වන්නට පටන් ගත්තේ, සහතික කොට දැනගත නොහැකි ආකාරයේ වූ නමුත්, යම් කටකතා ඔහු ගැන පැතිරෙන්නට වූ නිසා ය. කිතුනු ඇදහිලිවත්ත සාක්ෂියට එරෙහි බාධා ද සභාවට පිටතින් එල්ල වන්නට විය. මේ දෑ මගින් ඇදහිලිවත්තයින් පීඩාවට පත් වූ අතර, නොමේරූ, නවක ඇදහිලිවත්තයන් සහ අත්දැකීම් රහිත සහපාලකයින් සහිත ව සිටි සභාවට ගැටළු නිරාකරණය කර ගැනීමේ තීරණවලට එළඹීමට පලපුරුදු හැකියාවක් තිබුණේ නැත. එක් දිනක් හදිසියේ ම සභාවේ බෙදීමක් නිරීක්ෂණය වන්නට විය. බනී නිකලස් සභෝදරයා සහ අර්නස්ට් ට්‍රිස්ටන්ට සභෝදරයාගේ නායකත්වයෙන් වෙන ම සභාවක් ලෙස බනී නිකලස් සභෝදරයාගේ ‘පෙනියෙල්’ නිවසේ රැස්වීම් ආරම්භ විය. පසුව ක්‍රිස්ටි බෙයාඩ් සභෝදරයා ද ඔවුන් සමග නායකත්වයට එකතුවෙමින් එම ඇදහිලිවත්ත කණ්ඩායම අතරේ සේවය කරගෙන ගියේ ය.

මෙසේ පුරා වසර 3ක් සිසිල් ද අල්විස් සභෝදරයාගේ “රෙහෙබොත්” නිවසේ සහ බනී නිකලස් සභෝදරයාගේ “පෙනියෙල්” නිවසේ රැස්වෙමින් සභා දෙකක් ලෙස වෙන වෙන ම ක්‍රියා කරගෙන ගිය අතර සභා දෙක ම ගණනින් වර්ධනය විය. ඒ වසර තුන කෙළවර පමණේදී, ස්වාමීන්වහන්සේ විසින්, මදුරාසියේ යෙහෝවා ඡාමාහි සභාවේ සභාපාලකවරයෙකු වූ ජෝර්ජ් රාජරත්නම් සභෝදරයාට කොළඹට එවන ලදී. ඔහු පැමිණියේ කොළඹ යම් ව්‍යාපාර ආයතනයක කළමනාකරු ලෙස කටයුතු කිරීම සඳහා ය. එහෙත් වෙන්ව තිබූ රෙහෙබොත් සහ පෙනියෙල් සභා දෙක 1947දී යළි එකතු කිරීමට

දෙවියන්වහන්සේ ඔහුව පාවිච්චි කළ සේක. මෙම සිදුවීම් දාමයෙහි එක් වැදගත් පුරුකක් සොයා ගත නොහැක. එය නම් ලංකාවට පැමිණි ජෝර්ජ් රාජරත්නම් සහෝදරයා කොළඹ ඇදහිලිවන්ත සභා දෙක දැන හඳුනාගන්නේ කෙසේද යන කරුණයි. මේ පිළිබඳව කිව හැකි එකම දේ නම් දෙවියන්වහන්සේ තම ස්වාධිපත්‍ය කැමැත්තට අනුව එය සිදු වන්නට සැලසු බව පමණක් ය.

මදුරාසියේ ‘යෙහෝවා ඡාමා’ යනු දෙවියන්වහන්සේ, ප්‍රධාන කොට තම දාසයා වන බක්ත් සිං සහෝදරයා සහ ඔහු සමග එක්ව සිටි කැපවීමක් සහිත දෙවියන්වහන්සේගේ මනුෂ්‍යත් කිහිප දෙනෙකු ද මගින් පිහිටුවනු ලැබූවා වූ නවතම කිතුනු සභා සේවයක උපන් ස්ථානය යි. මෙය සිදු වූයේ බක්ත් සිං සහෝදරයා විසින් කරන ලද දේශනා කරණකොටගෙන 1938 සිට 1940 දක්වා මදුරාසියේ සිදු වූ ආන්මික පිබිදීමෙන් අනතුරුව ය. බොහෝ සෙයින් යාච්ඤාවේ නිරතවීමෙන් පසු ඉඩ කඩ ඇති ගොඩනැගිල්ලක් අත්කර ගන්නට දෙවියන්වහන්සේ එම සහෝදරයන්ට මග පෙන් වූ සේක. ඔවුහු එම ස්ථානයට “ස්වාමීන්වහන්සේ එහි ය” යන අරුතින් “යෙහෝවා ඡාමා” (එසකියෙල් 48:35) යන නම තැබූහ. මෙය සිදුව තිබුණේ 1941 වසරේ ජූලි මාසයේ ය. දෙවියන්වහන්සේගේ වචනය අසා දැනගැනීමටත්, සම්ප්‍රදායික කිතුනු ජීවිත රටාවෙන් ඉවත් ව එන්නටත් කැමති වූ සියලු දෙනා මෙම ස්ථානයට ඇදී එන්නට වූහ. එය අලුත් ගිවිසුම් ප්‍රකාර සභාවේ ප්‍රතිපත්ති උගන්වනු ලබන කේන්ද්‍රස්ථානයක් බවට පත් විය. දෙවියන්වහන්සේගේ ආත්මයාණන්ගේ මෙහෙයුමක් වූ මෙම සේවය නොබෝ කලකින් හයිද්‍රාබාද් නුවර දක්වාත් පසුව මුළු ඉන්දියා දේශය පුරාත් පැතිර ගියේ ය.

මදුරාසියේ සිට පැමිණි රාජරත්නම් සහෝදරයාගේ මැදිහත්වීමෙන් එක්සත් වූ ඇදහිලිවතුන් දැන් යළි එක සභාවක් ලෙස කටයුතු කරන්නට පටන් ගත්හ. එසේ එක්සත් වූ ඇදහිලිවතුන් අතරේ නිකලස් සහ ටුසේන්ට් සහෝදරයන් සමග ඒ වන විට සහභාගිකමෙහි සිට තිබූ අය නම්: වැල්ලවත්තේ නෝමන් ආන්ට් සහෝදරයාගේ නිවසේ පැවැත්වූ ගෘහස්ථ රැස්වීමකදී වයස අවුරුදු 17දී ගැලවීම ලැබූ ඩඩ්ලි චීරරත්න, දෙහිවල දුම්චියපොළ අසල එළිමහන් ශුභාරංචි දේශනා කිරීමක් තුළින් ගැලවීම ලැබූ ඩඩ්ලි ගුණවර්ධන ඇතුළු පවුල සහ ඉතා නිර්භීත සාක්ෂි දරන්නියක් ව සිට මුල් කාලයේ ම ස්වාමීන්වහන්සේ වෙතට ගිය ඊනිඩ් ඔන්ඩිව් සහෝදරිය යන අය ය. තවද ජේකබ් සහෝදරිය, පසු කලෙක ඉරිදා පාසැලේ ප්‍රධානියා ව සේවය කළ ලින්ඩන් ලුවිස් සහෝදරයා සහ සිය පවුල, වයස්ගත ආදරණීය ලෙම්ඟරස්

සහෝදරයා, ඒවා සහ ෆිල් ප්‍රනාන්දු යන සහෝදරයන් ද එම සහභාගීකමෙහි සිටියවුන් ය. ඔවුන්ගේ සේවය සභාවට ආශීර්වාදයක් වූ අතර, ඉරිදා සවස සිංහල භාෂාවෙන් ශුභාරංචිය දේශනා කළේ ලෙම්තර්ස් සහෝදරයා ය. එවකට වයස 70 බොහෝ සෙයින් පසු කර සිටි ඔහු තම වයස ද, රැස්වීම පැවැත්වූ අපහසු චේලාව වන සවස 3 ගැන ද නොතකා තමාට පැවරී තිබූ සේවය විශ්වාසවන්ත ව, කලට චේලාවට සහ උනන්දු ආකාරයට ඉටු කළේ ය. එක සභාවක් ලෙස දැන් එක්සත් ව සිටි ඇදහිලිවතුන් 1947දී රෙහෙබොත් සහ පෙනියෙල් යන ස්ථාන දෙකේ සතියෙන් සතිය, මාරුවෙන් මාරුවට රොටි කැඩීමේ මෙහෙයන් පැවැත්වූහ.

පෙනියෙල්හි පැවැත්වූ රැස්වීම්වලට නව යොවුන් අවධියේදී ම සහභාගිවන්නට පටන් ගත් තවත් සහෝදරයෙක් නම් ටෝනි පෙරේරා ය. ඔහු ගැලවීම ලැබූවත්, තම පියාගේ දැඩි විරෝධය නිසා වතුරේ බෞතීස්මය ලැබීම ප්‍රමාද කරන්නට ඔහුට සිදු විය. පසු කලෙක, දැනට තිබෙන ක්‍රිස්තියානි සහෝදර මධ්‍යස්ථාන ගොඩනැගිල්ල ඉදිකිරීමෙන් අනතුරුව 1959දී එහි අලුත් බෞතීස්ම ටැංකියේ මුල්ම වතාවට බෞතීස්ම ලැබූ ඇදහිලිවන්ත කණ්ඩායමට ඔහු අයත් විය. ඔහු පසුව රැකියා සේවය පිණිස කෘෂිකර්ම දෙපාර්තමේන්තුවට බැඳුනු අතර, ලංකාවේ විවිධ පළාත්වල සේවය කළේ ය. දෙපාර්තමේන්තුව විසින් ඔහුව රැඳවූ සෑම තැනකදී ම, තම බිරිඳ වන සුවිනීකා සහෝදරිය ද සමග එක් ව විශ්වාසවන්ත ලෙස ස්වාමිවූ යේසුස් ක්‍රිස්තුස්වහන්සේගේ ශුභාරංචිය බෙදා හැරීමේ සේවය ද කරගෙන ගියේ ය.

තිරුළුපන, තිඹිරිගස්සාය සහ නුගේගොඩ යන ස්ථානවලත් ළමා බයිබල් සහ කෙටි ගීතිකා පංති ආරම්භවීමත් සමග ළමා සේවය තවත් පුළුල් විය. මෙම පංති කිහිපයක් වූයේත් සහ රේවල් ලුවිස් සහෝදරයන් විසින් ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙන් ද දෙහිවල, ගල්කිස්ස, බම්බලපිටිය සහ වැල්ලවත්ත යන තැන්වල ඩෙලරින් පෙරේරා සහ ඒවා සහෝදරයන් විසින් සිංහල භාෂාවෙන් ද පවත්වන්නට වන්න. මේ අතර ඇදහිලිවතුන්, එකිනෙකා බැහැරකින් නොයමින්, දෙබරියවත් කරමින්, එකිනෙකා ගැන යාවකුරු කරමින් සහ එකිනෙකාගේ ජීවිත දුක් සහ බර උසුලමින් කාලය ගත කළහ. ඒවාගේම ඉරුදින පමණක් නොව ඔවුහු සතිය පුරා ද රැස්වෙමින් යහපත් අන්‍යෝන්‍ය සහභාගීකමක් පැවැත් වූහ.

බොහෝ දෙනෙකු ස්වාමීන්වහන්සේ වෙතට මෙන්ම සහභාගීකමට ගෙන ඒමට ස්වාමීන්වහන්සේ නිකලස් සහෝදරයා සහ එම සහෝදරිය

පාවිච්චි කළ සේක. නිවෙස්වලට යෑමත්, සාක්ෂි දැරීමත් මගින් ඔවුහු බොහෝ දෙන ගැලවීමට ගෙන ආහ. නින්ටන් කල්දේරා සහෝදරයා සහ ලක්ෂ්මී කල්දේරා එවැනි එක් උදාහරණයකි. රැස්වීමට සහභාගිවීමට ආරාධනා ලැබුණු විට, නිදහසට කරුණක් ලෙස ඔවුන් පැවසුවේ තම දරුවන් බලා ගැනීමට තිබෙන නිසා ඒමට නොහැකි බවයි. ඒ මොහොතේ නිකලස් සහෝදරයාගේ පිළිතුර වූයේ “අපි ගෙදර දරුවන් බලා ගන්නම්, ඔබ දෙදෙනා ශුභාරංචි රැස්වීමට සහභාගි වී පැමිණෙන්න” කියායි. ඔවුන් දුන් නිදහසට කරුණ එසේ බල රහිත විය. එලෙස ශුභාරංචි මෙහෙයට පැමිණි ඔවුහු අපූර්ව ලෙස ගැලවීමට පැමිණියහ. ඉන්පසු ඔවුහු දශක ගණනාවක් ස්ථිර ඇදහිලිවතුන් ලෙස ජීවත් ව සිට ස්වාමීන්වහන්සේ ඔවුන් ස්වර්ගයට කැඳවන දා තුරු විශ්වාසවන්ත ව සිටියහ. පසුව, ලක්ෂ්මී කල්දේරා සහෝදරයාගේ වැඩිමල් සොහොයුරිය වන රාණි වික්‍රමසිංහ සහ ඇගේ ස්වාමි පුරුෂයා වූ අයිවෝ වික්‍රමසිංහ ගැලවීමට පැමිණියහ. පියානෝ වාදනයේ ඉතා දක්ෂ ව සිටි රාණි වික්‍රමසිංහ සහෝදරිය, බොහෝ වසර ගණනක් සභාවේ පියානෝ වාදනයෙන් සේවය කළා ය. සභාවේ මුල් කාලයේ මෙලෙස සාක්ෂි දැරීම් තුළින් මනුෂ්‍යන් ගැලවීමට පැමිණවීම පිළිබඳ කතා බහුල ය.

මේ කාල වකවානුවේදී සභාව, අලුත් ගිවිසුම් පිළිවෙලේ ප්‍රකාර පළාත් සභාවක් ලෙස ස්ථාපිත කරනු ලැබීම සිදුවිය. ස්වාමීන්වහන්සේ එය සිදු කළේ 1949දී ඉන්දියාවේ සිට බක්ත් සිං සහෝදරයා ලංකාවේ සභාවේ ආරාධනය පිළිගෙන ඇදහිලිවන්තයන්ට දේව වචනයෙන් පිහිට වන්නට එවීම තුළින් ය. ඒ යෙහෝවා ඡාමා සභාවේ සභාපාලක ජෝර්ජ් රාජරත්නම් සහෝදරයාගේ හඳුන්වා දීම හරහා ය. බක්ත් සිං සහෝදරයාගේ මෙරට සේවය ආරම්භයේදී ම, ඔහු සැබෑ ලෙස ම දෙවියන්වහන්සේගේ මනුෂ්‍යකු බවත්, අපෝස්තලික කැඳවීමක් ඇති දේව දාසයෙකු බවත් ඇදහිලිවන්ත සෑමට ඒත්තු යන්නට විය. කොළඹ ස්ථාන කිහිපයක සෙනහගෙන් පිරි ගිය රැස්වීම්වල දේශනා කළ ඔහු අවසානයේදී සභාවේ සහෝදරයින් හතර දෙනෙක් සභාපාලකයන් ලෙස අත් තබා යාවිඤා කොට පත් කළේ ය. ඔවුන් නම් සිසිල් ද අල්විස්, බනී නිකලස්, අර්නස්ට් ට්‍රූසෙන්ට් සහ එරික් ලාල්මොන්ට් යන සහෝදරයන් ය. රෝගාතුර තත්වය නිසා ෆ්‍රෙඩ් පොලියර් සහෝදරයා තමා එම සේවයට පත් නොකරන ලෙස ඉල්ලා සිටියේ ය. මිෂනාරිවරුන් සඳහා නිවාසයක් පවත්වාගෙන ගිය ක්‍රිස්ටි බෙයාර්ඩ් සහෝදරයා සහ රූත් සහෝදරිය එංගලන්තයේ සිට යළි ලංකාවට පැමිණි විට ඔහු ද සභාපාලකයෙකු ලෙස කලක් සේවය කළේ ය. ඒ ඔවුන් ආපසු සිය රටට පිටත් ව යන තුරු ය. අනෙකුත් සභාපාලකයන් සහ ඇදහිලිවතුන් ආත්මික ව පරිණත ව නොමැති

කාල වකවානුවක ක්‍රිස්ටි බෙයාර්ඩ් සහෝදරයාගේ වටිනා අවවාද සහ උපදේශනය සභාවට මහත් රුකුලක් විය.

‘වයිනා ඉන්ලන්ඩ් මිෂන්’ නමින් වූ මිෂනාරි සේවයට අයත් වූ ඩැනියෙල් ස්මිත් සහෝදරයා සහ සිය පවුල ස්වාමින්වහන්සේ විසින් සභාව අතරට ගෙනැවිත් ඔහුගේ සේවය මගින් සභාවේ සීමා විශාල කළ සේක. ඔහු චීනයේ ඇති වූ කිතුනු විරෝධී පීඩාව වෙනින් පලා යන අතර චීනයේ සිට කොළඹ වරායට නෞකාවෙන් පැමිණ තිබුණි. වරායේ පිහිටි කිතුනු යාවිඤා ස්ථානයේදී සිසිල් ද අල්විස් සහෝදරයාට මුණ ගැසුණු ඔහුව සභාවට හඳුන්වා දෙනු ලැබී ය. ඉරිදා සවස පැවැත්වූ රැස්වීමේ සාක්ෂියක් දීමට ඔහුට ඇරයුම් කළ විට, ඔහු අතර්ඝ දීමනාවක් සහිත දේශනාකරුවෙකු බව එළිදරව් විය. ඔහු සභාව සමඟ කලක් නවතින්නට තීරණය කළෙන්, ආත්ම ගණනාවක් දිනා ගැනීමට දෙවියන්වහන්සේ ඔහු පාවිච්චි කළ සේක. මෙසේ සභාව ගණනින් වැඩිවීම ප්‍රීතියක් ගෙන දුන්නා සේම රැස්වීමේ ඉඩ කඩ පිළිබඳ ගැටළුවක් ද පැණ නගින්නට විය. එය විසඳීම සඳහා වැල්ලවත්තේ පොලිටෙක්නික් ගොඩනැගිල්ලේ ශාලාවක් කුලියට ගෙන රැස්වීම් පැවැත්වීමට සභාවට හැකි විය. දැන් ඉරිදා ශුභාරංචි රැස්වීමට වැඩි සංඛ්‍යාවක් සහභාගී වූ අතර ආත්ම ගණනාවක් ම ගැලවීම ලැබූහ. එසේ එකතු වූණු අය අතරේ, පසු කලෙක සභා පාලකයන් හැටියට සේවය කළ ඒබ්‍රහැම් මෙඩෝස්, රාමන් සුප්පියා යන සහෝදරයන් ද ඒකායක සහෝදරිය ද එඩෙමා සහෝදරයා සහ සහෝදරිය ද ලීන් සහෝදරයා සහ මෝලෝ නවර් සහෝදරිය සහ පවුලේ අය ද අයිරින් සිල්වා සහෝදරිය යන අය ද වූහ. පසු කලෙක, සභාපාලකයෙකු ලෙස සේවය කිරීමට අමතරව, ඒබ්‍රහැම් මෙඩෝස් සහෝදරයා, බැක්ට්‍ර ද බයිබල් කිතුනු සේවයේ ගුවන් විදුලි දේශකයෙක් ලෙස ද සේවය කළේ ය. 1966 ජනවාරි මස ඔහු තේජසට ඇතුල්වීමෙන් පසු ඔහුගේ ආදරණීය බිරිඳ, ඉන්බම් මෙඩෝස් සහෝදරියට එම සේවය තවත් වසර ගණනාවක් ඉදිරියට කරගෙන යාමට ස්වාමින්වහන්සේ පිහිට වූ සේක. ඇය, බැක්ට්‍ර ද බයිබල් ‘සත්‍ය වසනම්’ සේවය හරහා, දකුණු ඉන්දියාවේ ද ලංකාවේ ද බොහෝ ජීවිත ස්පර්ශ කරන්නට සමත් වූවා ය.

ඩැනියෙල් ස්මිත් සහෝදරයා සහ සිය පවුල වසර කිහිපයක් ලංකාවේ නැවතී සිටි අතර ඔහුගේ දේශනා සේවය තුළින් දේව වචනයේ ඇති මහත් සම්පත් දැන ඉගෙන ගැනීමට සභාවට හැකි විය. ඔහු දේව වචනය ගැන දැක්වූ තද උනන්දුව නිසා බයිබල් අධ්‍යයන සටහන් රෝනියෝ ක්‍රමයට මුද්‍රණය කොට බෙදා දුන් අතර, පළමු වරට ඒවා සිංහලට ද පරිවර්තනය කරනු ලැබී ය.

ඒ වාගේම ගෘහස්ථ සභාව පළමු වරට පොදු ශාලාවකට ගෙන ඒමටත් මුල් වූයේ ඔහු ය. ඔහුගේ උත්සාහයත් මූල්‍යමය දායකත්වයත් නිසා, බද්දට ගනු ලැබූ ඉඩමක තාවකාලික රැස්වීම් ශාලාවක් ඉදිකිරීමට ස්වාමීන්වහන්සේ ඇදහිලිවන්තයින්ට හැකියාව ලබා දුන් සේක. එය පුද්ගලයින් 200 ක් පමණ රැස්විය හැකි තැනක් වූ අතර එය පිහිටියේ 426, ගාලුපාර, වැල්ලවත්ත යන ලිපිනය සහිත, වර්තමාන රොක්සි ඉන්ධන පිරවුම් හල පිහිටා ඇති භූමි භාගයේ ය. 1951 දී සභාව මෙම ගොඩනැගිල්ලට ඇතුල් වූ අතර, එය, ක්‍රිස්තියානි සභෝදර මධ්‍යස්ථානය ලෙස නම් කරන ලදී. බයිබලය උගෙනීම පිළිබඳව ඩැනියෙල් සමීන් සභෝදරයා දැක්වූ උනන්දුව නිසා ම, වටිනා පොත් රාශියක් සහිත පොත් කාමරයක් ඔහු විසින් සභාවට සපයා දෙන ලදී. මෙම පරිත්‍යාගශීලී ක්‍රියාව මගින් බොහෝ ඇදහිලිවතුන්ට ඉදිරි වසර ගණනාවකට පොත් පත් කියවීමේ ආශීර්වාදය හිමි විය. වසර 3කට වැඩි කලක් සභාවට සේවය කළ ඩැනියෙල් සමීන් සභෝදරයා ඇතුළු පවුල යළි කැනඩාව බලා පිටත්ව ගියහ.

මේ අතර බක්ත් සිං සභෝදරයා වරින් වර සභාවේ ආරාධනයට සහ ස්වාමීන්වහන්සේගේ මග පෙන්වීමට අනුව ශ්‍රී ලංකාවට පැමිණ, වචනය උගන්වමින් සභාව ශක්තිමත් කළේ ය. ඒවාගේම සභාවේ ඇදහිලිවතුන් හැකි පමණ දෙනෙක් මදුරාසි නුවර සහ පසු කලෙක හයිද්‍රාබාද් නුවර පැවති ශුද්ධ සභා රැස්වීම්වලට සහභාගී වූහ. ඇතැම් අපහසු සහ ගැටළුකාරී අවස්ථාවන් හීදී සභාවට බක්ත් සිං සභෝදරයාගෙන් ලද අවවාද අනුශාසනා මහඟු උපකාරයක් විය. මේ කාලයේදී, කඳු රට පළාතේ, තේ වතු ආශ්‍රිත ව සේවය කරමින් බොහෝ හින්දු මනුෂ්‍යයන් ක්‍රිස්තුස්වහන්සේ වෙතට ගෙන ඒමට දෙවියන්වහන්සේ විසින් සේවයේ යොදවමින් සිටි ඩේවිඩ් ඇන්ට්පස් සභෝදරයා සභාවට දැන හඳුනා ගැනීමට ලැබිණ. ඔහු කලින් කලට සභාවේ ද වචනය දේශනා කරමින් සභාව සමඟ ළඟ සහභාගීකමක් ගොඩ නගා ගත්තේ ය.

මේ කාලයේදී, සිංහල බසින් සභරාවක් මගින් මිනිසුන් වෙත ශුභාරංචිය ගෙන යෑමේ සිත් බරක් ස්වාමීන්වහන්සේ විසින් බනී නිකලස් සභෝදරයාට ලබා දෙන ලදී. සභාපාලකයින් මේ පිළිබඳ දෙවියන්වහන්සේගේ මග පෙන්වීම සොයමින් සිටින අතර, දෙවියන්වහන්සේ මේ සේවය භාර ගන්නට ඩඩ්ලි වීරරත්න සභෝදරයා නැගිට වූ සේක. මෙසේ 1959 දී ලෝකාලෝකය නමින් තුන් මාසික සභරා සේවය ඇරඹුණි. එමගින් එදා මෙදා තුර ශ්‍රී ලංකාව පුරා වෙසෙන මිනිසුන් දහස් ගණනක් ස්වාමීන්වහන්සේ වෙත පැමිණෙන්නට ඇත. ගුණදාස පින්තවල සභෝදරයා, හෙක්ටර් ජයමහ

සහෝදරයා යන සංස්කාරකවරුන්ගේ සේවයට පසු වර්තමානයේ සුවේන්ද්‍ර මෙත්තානන්ද සහෝදරයා විසින් මෙම සේවය ඉදිරියට කරගෙන යනු ලැබේ.

දෙවියන්වහන්සේගේ ආත්මය ගැඹුරු ලෙස ඇදහිලිවත්තයන් තුළ ක්‍රියා කළ සේක්, ඔවුන් ඕනෑම ආකාරයේ පීඩාවකට මුහුණ දීමට සූදානම් ව සිටියහ. නීතිඥවරයෙකුගේ බිරිඳ වූ ලේකම්ගේ සහෝදරියගේ සාක්ෂිය එවැනි එක උදාහරණයකි. ඇය අලුත් ඉපදීම ලැබීමෙන් පසු, ඇගේ ස්වාමි පුරුෂයාගේ දැඩි විරුද්ධතාවට මුහුණ දීමට ඇයට සිදු විය. එක් රාත්‍රියක, ඇයට ද ඇගේ දියණියන් දෙදෙනාට ද ස්වාමිපුරුෂයා විසින් පහර දී බයිබලය පුළුස්සා දැමීමත් සමඟ ඇය සිය දරුවන් තිදෙනා ද කැටුව සියලු සැප සම්පත් සහිත නිවස ද ජීවිත රටාව ද අතැර දමා, මුළුමනින් ම දෙවියන්වහන්සේ කෙරෙහි විශ්වාසයෙන් සිය නිවසින් පිටව ගියා ය. ස්වාමීන්වහන්සේ ඔවුනට තම විශ්වාසවන්ත භාවය ඔප්පු කරමින් ඔවුන් රක්ෂා කළ සේක. ස්වාමීන්වහන්සේ වෙත පැමිණ, ජීවිතය අවසානය දක්වා විශ්වාසවන්ත සාක්ෂිකාරියක ව සිටි තවත් සහෝදරියක් නම් ලිලි වේදකන් සහෝදරියයි. ඇගේ විවාහය නිසා ශ්‍රී ලංකාවේ පදිංචියට පැමිණ තිබූ ඇය, දිනක් ගාලු පාර දිගේ ඇවිද යන අතර ක්‍රිස්තියානි සහෝදර මධ්‍යස්ථානය අසලින් ගමන් කරන විට ශුභාරංචි වචනය දේශනා කරනු ඇසී, ඇතුළට පැමිණ, සවන් දී, අපූරු ලෙස ගැලවීම ලැබුවා ය.

ඒ දවස්වල කොළඹ නගරයේ චීන ජාතිකයන් කැපී පෙනෙන සංඛ්‍යාවක් ජීවත් වූහ. ශුභාරංචිය දේශනා කිරීම කරණකොටගෙන ඔවුන් කිහිප දෙනෙක් ගැලවීම ලැබූ කල, ඔවුන් උදෙසා සතියේ අභහරුවාදා දිනවල චීන භාෂාවෙන් බයිබල් අධ්‍යයනයක් ක්‍රිස්තියානි සහෝදර මධ්‍යස්ථානයෙහි පවත්වන්නට යෙදුණි. මෙම රැස්වීම වසර කිහිපයක් පැවැත් වූවා විය හැක.

**“එපමණ බලගතු ලෙස ස්වාමීන්වහන්සේගේ වචනය වර්ධනයවී,
බලවත්වුණේ ය” (ක්‍රියා 19:20).**

ආත්මික ගෘහයට ගෘහයක්

“ස්වර්ගයේ දෙවියන්වහන්සේ, උන්වහන්සේ අප සඵල කරනවා ඇත.
එහෙයින් උන්වහන්සේගේ සේවකයන් වන අපි නැගිට ගොඩ නගන්නෙමු”
(නෙහෙමියා 2:20).

1955 දී අභියෝගාත්මක කාල පරිච්ඡේදයක් හට ගැනුනේ, ක්‍රිස්තියානි සභෝදර මධ්‍යස්ථානය පිහිටා තිබූ ඉඩම එහි අයිතිකරු විසින් ආපසු ඉල්ලා සිටිමින් සමඟ ය. මුදල් හෝ ඉඩම් අයිති ව නොතිබුණු කුඩා පළාත් සභාවක් හැටියට, සේවයේ සියලු මූල්‍යමය අවශ්‍යතා පිළිබඳ ඇදහිලිවතුන් මුළුමනින් ස්වාමීන්වහන්සේගේ සැපයීම කෙරෙහි බලාපොරොත්තුවෙන් සිටියහ. ඉඩම් හිමියාගෙන් කල් ඉල්ලා ගත් සභාව, උදක් ම දෙවියන්වහන්සේට මේ ගැන යාවිඤා කරන්නට වන්න. ඇදහිල්ල තදින් සෝදිසි වූ අතර, යක්ෂයා ඇදහිලිවතුන්ගේ ස්ථිර තීරණය බිඳ දැමීමට මාන බැලී ය. ගත යුතු ක්‍රියා මාර්ගය පිළිබඳ සභාපාලක සභෝදරයන් අතරේ ද මත භේද හටගන්නට විය. එක යෝජනාවක් වූයේ ධනවත් ව්‍යාපාරිකයෙක් විසින් ගොඩ නගන්නට සැලසුම් කර තිබූ ශබ්දාගාරයක් කුලී පදනම මත ලබා ගැනීමයි. ස්වාමීන්වහන්සේ ම මැදිහත් වී, ඒ මාර්ගයේ ඉදිරියට යාමෙන් සභාව වැළකූ සේක. මේ අවශ්‍යතාව ගැන සිතේ කැක්කුමක් තිබූ සියලු ඇදහිලිවතුන් ද සභාපාලක සභෝදරයින් ද එක්ව සෑම සභා රැස්වීමකට ම පසුව තවදුරටත් නැවතී ස්වාමීන්වහන්සේගේ මග පෙන්වීම ද, සැපයීම ද ඉල්ලා යාවිඤා කරන්නට වන්න. ඉඩම් හිමියා සභා ගොඩනැගිල්ල ඉඩමෙන් ඉවත් කර ගන්නා දිනය පිළිබඳ යළි යළිත් විමසන්නට වූවත්, ඇදහිලිවතුන් ඔහුට දුන් පිළිතුර වූයේ, සභාව යාවිඤා කරන බවත්, ස්වාමීන්වහන්සේ තැනක් සපයා දෙනු ඇති බවත් ය.

තාවකාලික ක්‍රිස්තියානි සභෝදර මධ්‍යස්ථාන ගොඩනැගිල්ල පිහිටා තිබූ භූමි භාගයට පිටුපසින් එම ඉඩම් හිමියාට ම අයත් තවත් ඉඩම් කැබැල්ලක් තිබෙන බව දැනගත් විට එම ඉඩම සභාවට විකුණන ලෙස ඔහුගෙන් ඉල්ලා සිටියත් ඔහු මුලින් එයට එකඟ වූයේ නැත. මේ ගැන සභාව මහත් ඕනෑකමින් යාවිඤා කළ අතර දෙවියන්වහන්සේ ඉඩම් හිමියාගේ සිත වෙනස් කරමින් එම

ඉඩම් කැබැල්ල සභාවට විකිණීමට කැමති කරවී ය. පර්චස් 30 ක් වූ මෙම ඉඩමෙහි විකුණුම් මිල රු.40,000ක් වූ අතර රු.10,000ක අත්තිකාරමක් ගෙවා ඉඩමේ අයිතිය පවරා ගන්නට සභාවට හැකි විය. පසුව ඉතිරි මුදල කොටස් ලෙස ගෙවා නිම කරන ලදී. ඊළඟ අභියෝගය වූයේ ඉතා ඉක්මනින් ගොඩනැගිල්ලක් ඉදිකර ගැනීමයි. ගොඩනැගිල්ල සඳහා රු.10,000ක් වියදම් වෙනැයි ඇස්තමේන්තු කෙරුණු අතර, සභාව සතුව තිබුණේ රු.10,000ක් පමණි. බොහෝ යාවිඤා කිරීම්වලින් අනතුරුව එම මුදල යොදවමින් ඇදහිල්ලෙන් ගොඩනැගිල්ලේ වැඩ ආරම්භ කරන ලදී. දෙවියන්වහන්සේ තමන් මහා විශ්වාසවන්තකමින් වුවමනා කරන මුදල් සපයා දුන් සේක. සියලු ගොඩනැගිලි ද්‍රව්‍ය මිලදී ගැනීමට සහ ගොඩනැගිලිකරුවන්ට කුලී ගෙවීමට නියමිත වේලාවට දෙවියන්වහන්සේ මුදල් සැපයූ සේක. සියලු බිල් නියමිත වේලාවට ගෙවන ලදී. එවකට මුදල් භාණ්ඩාගාර ලෙස කටයුතු කළේ අර්නස්ට් ට්‍රෑස්ට්ට් සහෝදරයා ය. දෙවියන්වහන්සේගේ සැපයීම් පිළිබඳ ඔහු විසින් පවසන ලද සාක්ෂි බොහෝ ය. එක අවස්ථාවක ගෙවීම් ලබාගන්නට ගොඩනැගිලිකරුවා එදින සවස 7ට පැමිණෙන බව දැන්වූවත්, ඔහුට ගෙවීමට සභාවේ මුදල් තිබුණේ නැත. හරියට ම සවස 7ට ඔහුගේ නිවසේ දොරට තට්ටු කරනු ඇසූ අර්නස්ට් ට්‍රෑස්ට්ට් සහෝදරයා, දෙවියන්වහන්සේගේ නාමය අගෞරවයට පත් වෙනැයි මහත් සේ කැලඹිණි. ඔහු දොර හරිය වී එතැන සිටගෙන සිටියේ ඇදහළුවන්තයෙක් ය. ඔහු පැමිණ තිබුණේ ගොඩනැගිල්ල සඳහා ස්වාමීන්වහන්සේට මුදලක් පූජා කිරීමට ය. මේ වෙලාවේ ම මෙම මුදල ගෙනැවිත් දෙන ලෙස දෙවියන්වහන්සේ ඔහුගේ සිතට බරක් ගෙන දී තිබූ බව පවසා, මුදල දී ඔහු යන්නට ගියේ ය. ඔහු ගෙනැවිත් තිබුණේ හරියට ම ගොඩනැගිලිකරුවාට ගෙවන්නට තිබූ මුදල් ප්‍රමාණය ය. ඔහු පිටත් ව ගිය සැණින් ගොඩනැගිලිකරුවා මුදල් ගෙන යෑමට පැමිණියේ ය.

තවත් අවස්ථාවක, ඉදිරියේ පැමිණෙන්නට තිබූ වැසි කාලය නිසා ඉක්මනින් වහලයේ වැඩ අවසන් කිරීමේ අවශ්‍යතාව පැන නැගිණි. මුදල් ප්‍රමාදවීම නිසා වැඩ වේගය බාලවීම ගැන ගොඩනැගිලිකරුවෝ කනස්සල්ලට පත් වූහ. මේ අවස්ථාවේ අතරමැදි මිතුරෙකුගේ හඳුන්වා දීමක් මත එක්තරා මුස්ලිම් ආගමික ව්‍යාපාරිකයෙක් වහලයේ වැඩට මුදල් අත්‍යවශ්‍යව සපයා දීමට ඉදිරිපත් විය. මේ ගැන සිතා බැලූ සභාපාලකයන්ගේ අදහස වූයේ ඔහුගේ මුදල් ලබාගැනීමට පෙර, සභාවේ ශුභාරංචි මෙහෙයට ඔහුව ආරාධනා කළ යුතු බවයි. ඔවුන් එසේ කළ විට, ඔහු එසේ සහභාගිවීමට අකමැති වූ නමුත් මුදල් ලබා දීමට සූදානම් බව ප්‍රකාශ කළේ ය. එම සැපයීම බාර ගන්නට සිත් නිදහසක් දෙවියන්වහන්සේ සභාපාලකයන්ට නොදුන් සේක. සභාව මහත්

උනන්දුවෙන් දිගට ම යාවිඤා කළ විට, ඇදහිලිවන්ත පරිත්‍යාගශීලී පුජා හරහා දෙවියන්වහන්සේ අවැසි මුදල සැපයූ සේක. වර්ෂාව පැමිණෙන්නට පෙර වහලයේ වැඩ ද අවසන් විය.

තමන්වහන්සේගේ මග පෙන්වීමත්, සැපයීමත් ගැන දෙවියන්වහන්සේ විශ්වාසවන්ත බව පෙන්වූ සේක. උන්වහන්සේට ස්තුති දෙන්නට ඇදහිලිවතුන් එක් රැස් වූහ. උන්වහන්සේගේ සේවය ආරක්ෂා කිරීමටත්, ඉදිරියට පවත්වාගෙන යාමටත් දෙවියන්වහන්සේ මැදිහත් වන ආකාරය දැකීමෙන් ඇදහිලිවතුන් බොහෝ සේ ප්‍රීති ප්‍රමෝදයට පත් වූහ. එම ප්‍රීතියෙන් යුතුව ඔවුහු රැස්ව, සභාවට අයත් පුටු, බිම් ඇතිරිලි සහ අනෙකුත් උපකරණ සියල්ල ද ඔසවාගෙන පරණ ගොඩනැගිල්ලේ සිට අලුත් ගොඩනැගිල්ලට ඇතුල් වූහ. එය භාරසිය දෙනෙකු පමණ රැස්විය හැකි ගොඩනැගිල්ලක් විය. ඒ, 1958 අප්‍රේල් මාසයේදී ය. අදත් එනම් මෙය රචනා කරන 2024 අවුරුද්දේත් ඇදහිලිවතුන් රැස්වන්නේ එම ගොඩනැගිල්ලේ ය.

සේවයට අවශ්‍ය යටිතල පහසුකම් සැපයීමේ දෙවියන්වහන්සේගේ විශ්වාසවන්ත භාවයේ කතාව අද දවස දක්වා ම ගලා ගෙන එයි. 1958 වසරේ සිට මේ දක්වා අවස්ථා දෙකක ගොඩනැගිල්ලට අලුතින් කොටස් එකතු කරන ලදී. ඒ පිළිබඳ කෙටි සාක්ෂියක් මෙසේය:

1971 දී පමණ, ගොඩනැගිල්ලට අලුතින් කොටසක් එකතු කිරීම ගැන යාවිඤා කිරීම අරඹන ලදී. ලෝකාලෝකය සහරා සේවය සහ අනෙකුත් ශුභාරංචි සේවයන් හරහා කොළඹින් පිට පළාත්වල විසුවෝ ගැලවීම ලැබීමට පටන් ගෙන තිබූ බැවින්, සති අන්තයේ සහභාගිකම් පැවැත්වීමට සහ කරුණු විමසීමට පැමිණෙන ජනතාව සඳහා මූලික නැවතීමේ පහසුකම් සැපයීමත්, එසේ එන අයගේ ආත්මික අවශ්‍යතාවන් පිරිමැසීම උදෙසා සභාපාලකයෙක් ගොඩනැගිල්ලේ නැවතීමේ අවශ්‍යතාවන් දැනෙන්නට විය. මේ නිසා 1972 දී රු.30,000ක් පමණක් අතැතිව ශාලාව පිටුපස කෙළවරේ මහල් තුනක ගොඩනැගිල්ලක් ඉදිකිරීම ඇරඹුණි. වියදම් තක්සේරුව එමෙන් තුන් ගුණයක් ව තිබිණ. මේ පිළිබඳ දෙවියන්වහන්සේ සභාපාලක සභෝදරයන් හරහා 1ලේකම් 28:20 හි සඳහන් පොරොන්දුව සභාවට ලබා දෙන ලදී. “නුඹ ශක්තිමත්ව සවිව සිට ඒක ඉෂ්ටකරපන්න; හයනොවන්න, නොකැළඹෙන්න. මක්නිසාද මාගේ දෙවියන්වහන්සේ වන දෙවිවූ ස්වාමීන්වහන්සේ නුඹ සමග වනසේක; ස්වාමීන්වහන්සේගේ ගෘහයේ මෙහෙය පිණිස සියලු කර්මාන්ත නිමවනතුරු උන්වහන්සේ නුඹෙන් ඉවත්නොවනසේක”. “මෙම ගොඩනැගිලි

ව්‍යාපෘතිය අතරතුර මුහුණ දීමට තිබූ සියලු අභියෝග සහ ගැටළුවලදී මෙම පොරොන්දුව අපට මහත් ශක්තියක් සහ සැනසීමක් ගෙන දුනි” යයි 1973 ජූලි 7 වැනිදා පැවැත්වූ එම ගොඩනැගිල්ල කැප කිරීමේ මෙහෙයේදී සිසිල් ද අල්විස් සභෝදරයා සාක්ෂි දෙමින් පැවසී ය. දෙවියන්වහන්සේ කිසිවෙකුට කළ නොහැකි දේ කර දෙන මෙන් අයැදීමින් සභෝදර සභෝදරියන් කිහිප දෙනෙක් යාවිඤ්ඤාවේ ම යෙදී සිටියහ. එක අවස්ථාවක ගොඩනැගිල්ල බාගෙට වැඩ නිම ව ඇති විටෙක සභාවේ සියලු මුදල් හිඳී ගොස් තිබිණි. බක්ත් සිං සභෝදරයා ලංකාවට පැමිණීමටත්, දින දෙකක ශුද්ධ සභා රැස්වීමක් පැවැත්වීමටත් ඒ වන විට දින නියම ව තිබිණි. එම සතියේ ඉරු දින ලැබුණු පඩුරු ප්‍රමාණය වෙනදාටත් වඩා අඩුව තිබුණි. ඊට පසු දින සදූආ ‘අදුරු සදූආව’ ලෙස ඇඳහිලිවන්තයන් විසින් හැඳින්වනු ලැබී ය. පසුව සිසිල් ද අල්විස් සභෝදරයාගේ සාක්ෂියෙහි සඳහන් වූ පරිදි එදින ස්වාමීන්වහන්සේ ඔහුට 2 රාජාවලිය 7:1 සිහි ගන්වනු ලැබූ සේක. “ස්වාමීන්වහන්සේගේ වචනය අසාපල්ලා. හෙට මේ වේලාවට පමණ ෂෙකෙලයකට සිහින් පිටි මිම්මක්ද ෂෙකෙලයකට යව මිම් දෙකක් ද සමාරියේ දොරටුවෙහි විකිණෙනවා ඇත කියා ස්වාමීන්වහන්සේ වදාරනසේක”. අහඟරුවාදා සවස එක් සභෝදරියක් රු.30ක් පඩුරක් වශයෙන් ගෙන ආවා ය. බදාදා දිනය පුරා ඇඳහිලිවතුන් තිදෙනෙකු තුළින් රු. 15,10 සහ 120 ක් සපයා දුනි. ඊළඟ දවසේ රු. 1000 ක් සපයනු ලැබී ය. එතැන් පටන් එම ගොඩනැගිල්ලේ වැඩ නිම වන තුරු ම මුදල් ගලා ආවේ ය. එය ස්වාමීන්වහන්සේගේ ක්‍රියාව ය, එය ඔවුන්ගේ ඇස් ඉදිරිපිට මහත් ආශ්චර්යයක් විය.

1990 දශකයේ අග භාගය වන විට, ඉරිදා පාසල් සේවය සහ අමුත්තන්ගේ කාමර සඳහා තවත් ඉදිකිරීමක් කරන්නට සභාපාලක සභෝදරයන්ගේ සිත්වල බරක් හටගෙන තිබිණ. මේ කාලය වන විට ගොඩනැගිලි ශිල්පයෙහි දක්ෂ, පලපුරුදු පුද්ගලයින් කිහිප දෙනෙක් සභා ඇඳහිලිවන්ත කණ්ඩායම අතර ම සිටියහ. ඉංජිනේරු තාක්ෂණික නිර්මාණ සටහන් සභාවට සෘජුව ම සම්බන්ධ නැති, ඇඳහිලිවන්ත සභෝදරයෙකු විසින් කිසි ගාස්තුවක් අය නොකොට සකස් කර දෙනු ලැබී ය. සභාවේ සිටි ගොඩනැගිලි ශිල්පය දත් ඇඳහිලිවන්තයන් කිහිපදෙනෙක් අඩු මුදලකට තම ශ්‍රමය ලබා දෙමින් වසර 2ක් තුළ තෙමහල් ගොඩනැගිල්ල සභා ශාලාවේ ඉදිරිපස කෙළවරෙහි නිම කරන ලදී. ක්‍රිස්තියානි සභෝදර මධ්‍යස්ථානයේ නැවතී සිටිමින් සේවයෙහි යෙදුන සභෝදර සභෝදරියන් කිහිප දෙනෙක් දිවා රැ නොබලා වෙහෙසී, ගොඩනැගීමේ වැඩයට හවුල් වූහ. කොන්ක්‍රීට් තට්ටුවක්

සැකසීම වැනි විශේෂ අවස්ථාවලදී මුළු සභාව ම රැස් වී එම කාර්යයට අත් දුන්නා ය. ඉතා විස්මයජනක ලෙස දෙවියන්වහන්සේ ගොඩනැගීමට අවශ්‍ය මුදල් සපයා දුන් සේක. රුපියල් මිලියන 5 ක වියදමින් 2000 වසරේදී එහි වැඩ නිම කරන ලදී. එහි ඉහත මහල් දෙක ඉරිදා පාසල සඳහාත්, පළමු මහල අමුත්තන්ගේ කාමර සඳහාත් වෙන් කරන ලදී.

**“මෙසේ ඔවුහු ඒ යහපත් වැඩේ සඳහා තමුන්ගේ අත් සවිකර ගත්තෝය”
(නෙහෙමියා 2:18).**

පෙර සහ පසු පරම්පරාව

“පරම්පරාවක් පහවී යන්නේය, තවත් පරම්පරාවක් පැමිණෙන්නේය”
(දේශනාකාරයා 1:4).

1959 දී, අර්නස්ට් ට්‍රස්නේට් සහෝදරයා සහ කිට් ට්‍රස්නේට් සහෝදරිය යන දෙපොළ තම දරුවන් ද සමඟ ඕස්ට්‍රේලියාවේ පදිංචිය සඳහා පිටත් ව ගියහ. බනී නිකලස් සහෝදරයා සහ කැත්ලින් නිකලස් සහෝදරිය ද 1960 දී ඕස්ට්‍රේලියාවට සංක්‍රමණය වූහ. මෙයට ප්‍රධාන හේතුව වූයේ එවකට තිබූ රජය මගින් පනවන ලද ස්වභාෂා නව පනත හේතුවෙන් රජයේ රැකියාවන්හි නියුතු වුවත් සිංහල භාෂා නිපුණතා විභාගයකින් සමත්වීම අනිවාර්ය කළ නිසා ය. රට අතැර යාමේ තීරණය ගැනීම අපහසු කාරණයක් ව තිබුණත්, ස්වාමීන්වහන්සේ ඔවුන්ට ඕස්ට්‍රේලියාව කරා යන්නට මග පෙන්වන බවට ඔවුනට හැඟුන නිසා එසේ පිටත් ව යන්නට තීරණය කළහ. එම සංක්‍රමණය දෙවියන්වහන්සේගේ ස්වාධිපත්‍ය කැමැත්ත යටතේ සිදු වූ බව සනාථ වූයේ ඕස්ට්‍රේලියාවේදී එම සහෝදරයන් දෙදෙනා සහ පවුලේ සාමාජිකයන් අලුත් ගිවිසුම් පිළිවෙලේ ප්‍රකාර සභාව ගොඩනැගීම පිණිස ස්වාමීන්වහන්සේ එහිදී බලවත් ව සේවයේ පාවිච්චි කළ නිසා ය.

ශ්‍රී ලංකාවේ දී ද දෙවියන්වහන්සේ ඔවුන් සභාව ගොඩනැගීම සඳහා සහ ඇදහිලිවන්තයන්ට මහත් ආශීර්වාදයක් ගෙන දීම සඳහා සේවයේ පාවිච්චි කළ සේක. කැත්ලින් නිකලස් සහෝදරිය වසර 15ක් පමණ සභාවේ පියානෝව වාදනය කළා ය. ඇය පිටත් ව යන විට සභාවට තැගි කොට ගිය එම පියානෝව ඇගේ එම සේවය අදත් අපට සිහිපත් කරවයි. අර්නස්ට් සහෝදරයා සහ කිට් සහෝදරිය අවස්ථා ගණනාවක යළි ශ්‍රී ලංකාවට පැමිණ, ඇදහිලිවතුනට ආශීර්වාදයක් වූ අතර, අලුතින් සභාවට එක්වූවන් ද දැන හඳුනාගෙන ඔවුන් අතර ද සේවය කළහ. කිට් සහෝදරිය විසින් ඇගේ ජීවිතයේ අවසාන අදියරේදී පැවසූවා වූ පටිගත කරන ලද සාක්ෂිය, ඇය 2024 වර්ෂයේදී ස්වාමීන්වහන්සේ තුළ තේජසට ඇතුළු වූවායින් පසු, ක්‍රිස්තියානි සහෝදර මධ්‍යස්ථානයේ ඇදහිලිවන්තයින් හට ශ්‍රවණය කරන්නට සලස්වන ලදී. එමගින් සභාවේ අලුත් පරම්පරාවට අයත් ඇදහිලිවතුන්ගේ සිත්වලට

කතා කරනු ලැබූ අතර එවැන්නන්ගේ මුල් කාලයේ ගත් වෙනසින් වර්තමාන ඇදහිලිවතුන් ලබා ඇති ආශීර්වාදය ගැන ද අවබෝධ කර ගනු ලැබී ය.

අර්නස්ට් සහෝදරයා සහ කිට් සහෝදරිය ලංකාවේ ජීවත් වූ නිවස සභා ගොඩනැගිල්ලට යාබද ව පිහිටා තිබුණි. ඔවුන් පිටත් ව යාමෙන් පසු ඩෙලරින් පෙරේරා සහ රූන් ජැන්ස් සහෝදරියෝ එම නිවසෙහි පදිංචියට පැමිණියහ. මෙම සහෝදරියන් දෙදෙනා 1943 වසරේ සිට ම අප අතර සේවය කරමින් සභාව වෙනුවෙන් සහෝදරියන්ගේ නිවාසයක් පවත්වා ගෙන ගියහ. විශේෂයෙන් වයස්ගත සහ ඔත්පල වූ ඇදහිලිවතුනට ඔවුහු බොහෝ සේ සේවය කළහ. 1977 අප්‍රේල් මස රූන් ජැන්ස් සහෝදරිය සහ තේජසට ඇතුළු වූ පසු, ඩෙලරින් පෙරේරා සහෝදරිය, දෙවියන්වහන්සේගේ කරුණාවෙන් එම සේවය දිගට ම කරගෙන ගියා ය. මෙම සහෝදරියන්ගේ නිවසෙහි ජීවත් වුවත් තම සියලු අවශ්‍යතාවන් ඇදහිල්ලෙන් සපයා ගත් අතර ඒ හේතුවෙන් ම එම නිවසට ‘ඇදහිල්ලේ නිවස’ යන නම පට බැඳුණි. දුර සිට ඉරිදා නමස්කාරයට පැමිණුන, පසුව සවස ශුභාරංචි මෙහයට ද සහභාගිවීම සඳහා නැවතුණු ඇදහිලිවතුන් 40 දෙනෙකුට පමණ මෙම ඇදහිල්ලේ නිවසෙන් දිවා ආහාරය සැපයුණි. ශ්‍රී ලංකාවේ කිතුනු නිකාය ගණනාවක් සමඟ පසු කලෙක ළමුන් අතර සේවය කළ ඒඩා ප්‍රනාන්දු සහ ජොයිස් සිල්වා යන සහෝදරියන් ද තම සේවය ආරම්භ කළේ මෙම සහෝදරියන්ගේ නිවසේ නැවතී සිටිමින් ය.

1960 දී නිකලස් සහෝදරයා සහ සහෝදරිය විදේශගත වීමට පෙර බක්ත් සිං සහෝදරයා ශ්‍රී ලංකාවට පැමිණ, සභාව සමඟ සතියක් පමණ යාවඤාවෙන් ගත කර අලුතින් තවත් සභා පාලකයින් තිදෙනෙක් එනම් ඒබ්‍රහැම් මෙඩෝස්, ඩඩ්ලි චීරරත්න සහ ඩඩ්ලි ගුණවර්ධන යන සහෝදරයන් නම් කරන ලදී. බක්ත් සිං සහෝදරයා නැවත ලංකාවට පැමිණි අවස්ථාවේ ඔවුන් පිට අත් තබා, යාවඤා කොට, ස්ථිර කළේ ය. සභාපාලක සහෝදරයන් තිදෙනාට අමතරව, උපස්ථායකයන් ලෙස ලින්ඩන් ලුවිස්, ලින් නවර්, නියඩෝර් එඩ්වර්ඩ්ස් සහ රාමන් සුප්පයියා යන සහෝදරයන් හතර දෙනා සෝදිසි කිරීමේ කාලයක් සඳහා නම් කරනු ලැබී ය. එවකට උපස්ථායකයන් ලෙස සේවය කරමින් සිටියේ නම් එඩ්වඩ් දේවදාසන්, හින්ටන් කල්දේරා සහ ඔල්කි එඩෙමා යන සහෝදරයින් ය. දෙවියන්වහන්සේගේ මෙම මනුෂ්‍යයෝ තම පරම්පරාවෙහි විශ්වාසවන්ත ව සහ වෙනෙසින් යුතු ව දෙවියන්වහන්සේට සේවය කළෝ වෙති.

ඊට පසු පැමිණි වසර කිහිපය තුළ, ක්‍රියාශීලී ලෙස සේවයේ යෙදී සිටි විශ්වාසවන්ත සහෝදරයන් කිහිප දෙනෙක් ම සභාවට අභිමි විය. ඉරිදා පාසල් ප්‍රධානියා ලෙස වසර ගණනාවක් සේවය කරමින් සිටි ලින්ඩන් ලුවිස් සහෝදරයා 1961දී ස්වර්ගස්ථ විය. පස් වසරකට පසු 1966දී ස්වාමීන්වහන්සේගේ සේවයේ බොහෝ වෙහෙස දැරූ ඒබ්‍රහැම් මෙඩෝස් සහෝදරයා ස්වාමීන්වහන්සේ වෙතට ගියේ ය. තවද, 1971දී ඩේවිඩ් ඇන්ට්පස් සහෝදරයා ඉන්දියාවට යන්නට ඉඩ හරින්නට සභාවට සිදු විය. එසේ වූයේ, ලංකා පුරවැසි නීතිය යටතේ ඔහුගේ උපන් පෙදෙස වන දකුණු ඉන්දියාවේ නාගකොයිල් වෙත යාමට ඔහුට නියමිත ව තිබුණු නිසා ය. ඔහු වසර තිහක් පමණ තිස්සේ, කඳු රට තේ වතු ආශ්‍රිත ව බොහෝ වෙහෙසින් යුතුව සහ සාර්ථකත්වයෙන් යුතුව ව සේවය කළ කෙනෙකි.

එමෙන්ම, ස්වාමීන්වහන්සේ අලුත් පරම්පරාවක් නැගිටුවමින් සේවය ඉදිරියට ගෙන ගිය සේක. ඔල්කි එඩෙමා සහෝදරයා උපස්ථායකයෙක් ලෙස ද පසුව ඉරිදා පාසල් ප්‍රධානියා ලෙස ද සේවය කරන්නට ඉදිරිපත් විය. පසුව ඔහු කැනඩාවට පදිංචිය පිණිස ගියේ ය. විජය ලේකම්ගේ සහෝදරයා, සේවයට වසර ගණනාවක් තිස්සේ යහපත් දායකත්වයක් දැක්වූ සහෝදරයෙකි. ඔහු යෙසුස්වහන්සේ සමඟ අවංක කිතුනු ජීවිතයක් ගත කිරීම පිළිබඳ තරුණ පරම්පරාවට නිතර අභියෝග කළේය, උපදෙස් දුන්නේ ය. තවද, සීතා ලිදියා, ෆිබ් වර්කස් සහ රිටා ද සිල්වා වැනි තරුණ සහෝදරියන් ද සේවයට එකතු වෙමින්, දෙමටගොඩ, රත්මලාන සහ දෙහිවල ළමා සේවය ද, ඉරිදා පාසැල් සේවය ද සහරා සේවයට උපකාර කිරීම ද කළහ.

දෙමටගොඩ පළමු ළමා බයිබල් පංතිය ආරම්භ කළේ 1970 දී ෆිබ් වර්කස් සහෝදරිය විසිනි. ඇය ස්වාමීන්වහන්සේට කැපවීමෙන් සේවය කළ තැනැත්තියක් විය. බොහෝ දරුවෝ එම පංතියට ඇදී ආහ. ඇගේ පියා වන ක්ලැරන්ස් වර්කස් සහෝදරයා තම ස්වර්ගස්ථවීම දක්වා ක්‍රිස්තියානි සහෝදර මධ්‍යස්ථානයේ පොත් කාමර සේවය සහ තවත් සේවයන්හි යෙදී සිටියේ ය. දෙමටගොඩ රසයිඩින් සහෝදරයා සහ මියුරියල් සහෝදරියගේ නිවස ළමා බයිබල් පංතියේ සහ සේවයේ කටයුතුවල කේන්ද්‍රස්ථානය බවට පත් විය. මෙම සේවය තුළින් බොහෝ ළමුන් ක්‍රිස්තුස්වහන්සේගේ ප්‍රේමය අත් දුටහ. දෙමටගොඩ පෙදෙසේ සිට සභාවේ සහභාගිකමට පැමිණෙන වර්තමාන ඇදහිලිවතුන් බොහෝ දෙනා තම ඇදහිලිවත්ත ජීවිත ආරම්භ කළේ මෙම ළමා පංතිය හරහා ය. දෙමටගොඩ ජෝයි ජයවර්ධන සහෝදරියගේ නිවසේ ද වසර ගණනාවක් තිස්සේ ශුභාරංචි රැස්වීම් පැවැත්වුණි.

ශ්‍රී ලංකා සහෝදරයාගේ බයිබල් පංතියේ පළමු දරුවන් වූයේ ඇන් පෙරේරා සහ ඇගේ සහෝදරයින් ය. ඇය ස්වාමීන්වහන්සේ අදහාගෙන ළමා වයසේදී ම සභාවට එකතු වූයේ 1973 දී ය. පසු කලෙක පූර්ණ කාලීන දේව සේවයට පැමිණි ඇය, තවත් තරුණ ඇදහිලිවන්තියක් ව සිටි ශ්‍රියා පෙරේරා සහෝදරිය සමඟ සහෝදරියන්ගේ නිවසේ නැවතී සේවය කළා ය. ඉන්පසු සහෝදරියන්ගේ නිවස කෙටිකාලීන ව හෝ දිගුකාලීන ව ස්වාමීන්වහන්සේගේ සේවයට කැප වන එවැනි තරුණ සහෝදරියන්ගේ වාසස්ථානය බවට පත් විය. මේ ආකාරයට සේවයට පැමිණි තරුණ සහෝදරියන් වසර ගණනාවක් තිස්සේ සභාවට මහත් ආශීර්වාදයක් ව තිබේ. ඉරිදා මුළු සභාව උදෙසා දිවා ආහාරය සුදානම් කිරීම සහ ඉරිදා පාසල් ළමා සේවය ඇතුළු තවත් බොහෝ වගකීම් ඔවුන් පිට පැවරේ. වසර 25කට පෙර එලෙස එක් වූ තිලකපෝති සහෝදරිය වර්තමානයේ ද එම සේවයෙහි යෙදී සිටින්නී ය.

1979 දී ඔපරේෂන් මොබිලයිසේෂන් නමැති මිෂනාරි සංවිධානය මගින් මෙහෙය වන පාවෙන පොත් ප්‍රදර්ශනයක් සහිතව ලංකාවට පැමිණි ලෝගොස් නම් වූ නෞකාවේ සේවය මගින් එක්තරා තරුණයෙක් ගැලවීම ලැබී ය. පොත් ප්‍රදර්ශනය නැරඹීමට ගිය ඔහුට, එහි සේවය කළ කෙනෙකුගේ සාක්ෂිය තුළින් දෙවියන්වහන්සේ විසින් කතා කරනු ලදුව ගැලවීම ලබා සභාවට හඳුන්වා දෙනු ලැබ, පසුව සභාව හා එක් විය. ඔහු නෙවිල් ජයසුන්දර සහෝදරයා ය. වැඩි කලක් ගත නොවී ඔහු නීතිපතා පැවැත්වෙන රැස්වීම්වල දේව වචනය බෙදා දීම ඇරඹූ අතර, 1983 දී දෙවියන්වහන්සේගේ කැඳවීම අසා තම නාවික ඉංජිනේරු වෘත්තිය අතහැර, පූර්ණ කාලීන සේවයට පිවිසිණ. එම කාලයේ සභාවේ වැඩිමහල්ලන් කිහිප දෙනෙක් සිටියහ. පුරෝගාමී වැඩිමහල් සහෝදර සිසිල් ද අල්විස්, ඉතා බලවත් දේශකයෙක් ව සිටි, බොහෝ දෙන ස්වාමීන්වහන්සේ වෙත ගෙන ඒමට දෙවියන්වහන්සේ විසින් පාවිච්චි කරන ලද සහෝදර ඩබ්ලිව් චිරරත්න, ස්වාමීන්වහන්සේ තුළ බොහෝ වෙනසින් සේවය කළ දෙවියන්වහන්සේගේ විශ්වාසවන්ත මනුෂ්‍යයකු වූ සහෝදර ඩබ්ලිව් ගුණවර්ධන සහ 1985 දී ස්වාමීන්වහන්සේ තුළ තේජසට යාම දක්වා වෙනස නොබලා සේවය කළ සහෝදර රාමන් සුප්පයියා යන අය එම සභාපාලකයන් ය. මීට අමතරව, කැපී පෙනෙන ලෙස සේවය කළ තරුණයෙක් වූ, දීමනා ලත් බයිබල් ගුරුවරයෙක් සහ පූර්ණ කාලීන දේව සේවකයෙක් වූ බෙන්ජමින් දේවදාසන් සහෝදරයා ද විය. ඔහුගේ කැප වූ සේවය සභාවේ තරුණ, මහලු සැමට ආශීර්වාදයක් විය.

1982 දී සභා සේවය යම් පසු බැමකට ලක් වූයේ, ඩඩ්ලි චිරරත්න සභෝදරයාගේ හදිසි ස්වර්ගස්ථ වීම නිසාවෙනි. ශුභාරංචි සේවයේ ඔහුගේ වූ උනන්දුව පිළිබඳ ඔහු ප්‍රසිද්ධියක් ඉසිලී ය. ‘ඇමරිකන් මිෂන් ට්‍රස්ට් ද ග්‍රික්ස්’ (ඒ.එම්.පී.) සහ ‘පොකට් ටෙස්ට්මන්ට් ලීග්’ වැනි ජාත්‍යන්තර ශුභාරංචි සේවයන් සමඟ සහයෝගීතාවෙන් සේවය කළ ඔහු, දිනපතා පුවත් පත්වල දැන්වීම් පල කිරීම මගින් පුවත් පත් ශුභාරංචි සේවයක් ද කරගෙන ගියේ ය. එම කාලයෙහි, මෙම සේවයන් හරහා යම් මූල්‍යමය සැපයීමක් ලබා දුන් පූර්ණ කාලීන දේව සේවකයන් කිහිප දෙනෙක් ද වූහ. ඩඩ්ලි චිරරත්න සභෝදරයාගේ මෙම සේවයේ උත්සාහයන් ඉතා ප්‍රයෝජනවත් වූයේ ඒ මගින් ශ්‍රී ලංකාවේ විවිධ පළාත්වල ජීවත් වූ බොහෝ දෙනෙක් ශුභාරංචිය අසා, ඇතැමෙක් ගැලවීම ලබා, සභාවේ සහභාගීකමට ද පැමිණි නිසා ය. පොකුණුවට පී. පියසේන සිල්වා සභෝදරයා එවැනි ගැලවීමට පැමිණ එක පුද්ගලයෙකි. වෘත්තියෙන් කරණවැමියෙකු වූ ඔහු ඉතා නිර්භීත ව සහ විශ්වාසවන්ත ව තම ගම් ප්‍රදේශය පුරා සාක්ෂි දැරී ය. ඩඩ්ලි චිරරත්න සභෝදරයා ස්වර්ගස්ථ වන අවධිය වන විට, පූර්ණ කාලීන දේව සේවයේ යෙදී සිටින්නන්ට මුදල් උපකාර සපයා දිය යුත්තේ සභාවෙන් බව සභාපාලකයන් විසින් තීරණය කර තිබුණි. මෙසේ පූර්ණ කාලීන දේව සේවකයන් හට උපකාර කිරීමට හැකි වන පරිදි දෙවියන්වහන්සේට පූජා කිරීම වැඩි කරන මෙන් සභාවෙන් ඉල්ලීමක් කරන ලදී. එවැනි පූජා කිරීමකට අලුත් සිත් බරක් සභාවට ලැබුණු අතර එය සභා සේවයේ හැරවුම් ලක්ෂයක් බවට පත් විය.

1983 වසරේ දමිල බස කතා කරන ජනතාවට එරෙහිව ඇති වූ පීඩාව නිසා සභාවට විශාල රිනාත්මක බලපෑමක් ඇති විය. ඇති වූ තත්වය හමුවේ, දමිල බස කතා කරන ඇදහිලිවතුන් සෑහෙන සංඛ්‍යාවක් රට අතර යන්නට තීරණය කළහ. 1985 දී බෙන්ජමින් දේවදාසන් සභෝදරයා සහ බිරිඳ ඉන්ද්‍රානි සභෝදරිය කැනඩාවේ පදිංචිය සඳහා පිටත් ව ගියහ. දිගු කලක් සභාවේ සිටි ඇදහිලිවතුන් පිටරට පදිංචියට ගිය අතර දෙවියන්වහන්සේ අලුතින් දමිල සභෝදර සභෝදරියන් ගණනාවක් කෙටි කලක් තුළ සභාවට එකතු කළ සේක. චිත්‍රවේලු, රාමනාදන්, අම්බිගාපති, පෝල් රාජ් සහ ක්‍රිස්ටෝපර් යන සභෝදරයෝ ඒ අතර වූහ. පසු කලෙක, දෙවියන්වහන්සේගේ කරුණාවෙන් තම පවුලේ බොහෝ සාමාජිකයින් ස්වාමීන්වහන්සේ වෙතටත්, සහභාගීකමටත් ගෙන ඒමට චිත්‍රවේලු සභෝදරයාට හැකි විය. 1980 දශකයේ මුල් භාගයේ සිට සභාවේ සහභාගීකමට එකතුව සේවය කරන්නට පැමිණි තවත් කෙනෙක් නම් වී. එම්. සැමුවෙල් සභෝදරයා ය. මේ වන විට ජේම්ස් ජේකබ් සහ වී. එම්.

සැමුවෙල් සහෝදරයන්ගේ සේවයෙන් නමස්කාර මෙහෙයේ දමීල පරිවර්තනය ආරම්භ කොට තිබුණි. සභාව, ඇදහිලිවතුන්ගේ භාෂාව හෝ ජාතිය අනුව නොබෙදිය යුතුය යන පැහැදිලි දර්ශනයක් සභාපාලක සහෝදරයන් හට තිබුණ නිසා, ඒ මුල් කාලයේ සිට ම නමස්කාර මෙහෙය ත්‍රයි භාෂික ව පැවැත්වීමට සෑම උත්සාහයක් ම ගනු ලැබී ය.

“ස්වාමීන්වහන්සේ වනාහි ගැලවෙන්නාවූ අය දවස්පතා ඔවුන්ට එක්කළසේක” (ක්‍රියා 2:47).

ඇදහිල්ලේ සෝදිසිය සහ ජය

“රාත්‍රියේ හැඩිම පවතින නමුත්, උදය ප්‍රීතිය පැමිණෙන්නේ ය”
(ගීතාවලිය 30:5).

එම කාල වකවානුව තුළ සේවය තවත් පසුබෑමට ලක් වූයේ, සභාපාලකයන් ස්වර්ගස්ථ වීම, ඇදහිලිවතුන් විදේශ ගත වීම සහ ජීවත් ව සිටි සභාපාලකයන් අතර අසමගියක් ඇති වීම වැනි හේතු නිසා ය. මේ හේතුව නිසා ඇතැම් ඇදහිලිවතුන් සහභාගීකමෙන් බැහැර වූහ. සිසිල් ද අල්විස් සභෝදරයාගේ මූලිකත්වයෙන්, විශ්වාසවන්ත ඇදහිලිවතුන් කිහිප දෙනෙක් නිරාහාර යාවිඤ්චාවට කැප වූණහ. සතිය පුරා ඇති රැස්වීම් සම්පූර්ණ කර ගැනීම සඳහා දේව වචනය බෙදා දෙන්නන් හිඟවීම හේතුවෙන් සභා සේවයේ අනාගතය අවිනිශ්චිත විය. එහෙත් දිගින් දිගට ම දෙවියන්වහන්සේට යාවිඤ්චා එසැවිණි. මාස 6 ක පමණ අඳුරු කාල සීමාවකට පසු, බලාපොරොත්තුවේ හිරු කිරණක් ඇත සිතිජයේ මෙන් පෙනෙන්නට විය. ස්වාමීන්වහන්සේ තම අධික කරුණාවෙන් සභාව නැවත ගොඩ නගන්නට පටන් ගත් සේක. සභාව තුළ ඇතිව තිබූ තත්වය නිසාම තරුණ පරම්පරාවේ ඇදහිලිවතුනට සේවයේ වැඩි වගකීම් දරන්නට අවස්ථාව උදා වුණි.

1985 දී රාමන් සුජ්ජයියා සභෝදරයා ස්වාමීන්වහන්සේ වෙතට ගිය අතර, සභාපාලක සේවයේ සම්පූර්ණ බර සිසිල් ද අල්විස් සභෝදරයා පිට පැවරුණි. මන්ද ඒ වන විට ඩඩ්ලි ගුණවර්ධන සභෝදරයා ද ඉතා අසනීප ව සේවය කළ නොහැකි තත්වයේ පසු වූ නිසා ය. මෙම කාලය තුළ, ඉතිරිව සිටි එක ම සභාපාලකයා වන සිසිල් ද අල්විස් සභෝදරයා සහ පූර්ණකාලීන ව සේවය කළ නෙවිල් ජයසුන්දර සභෝදරයා සමඟ එකට සිටගෙන සිටිමින් සේවය කරන්නට ඉදිරිපත් වූ ජේම්ස් ජේකබ් සභෝදරයා විශාල දායකත්වයක් දැක් විය. මීට ආසන්න කාලයකදී ආනන්ද කුමාර් සහ හිරාන් එදිරිසිංහ යන සභෝදරයෝ ගැලවීම ලබා සභාවට එකතු වූහ. ඒ, බෙන්ජමින් දේවදාසන් සභෝදරයා විසින් ගල්කිස්සේ නිවසක පවත්වාගෙන ගිය බයිබල් අධ්‍යානයක් කරණකොටගෙන ය. පසුව ඔව්හු, ඇලෙක්ස් පෙරේරා සහ රවී ජයලත් යන

සහෝදරයන් ද සමඟ ක්‍රියාශීලී ලෙස සේවයට හවුල් වන්නට වූහ. ඉරිදා පාසල් සේවය සහ තරුණ රැස්වීම් අලුත් උද්යෝගී බවින් යුතුව පැවැත්වෙන්නට විය.

මෙම තරුණ නායකයන් විසින් තරුණ කඳවුරු කිහිපයක් වසරක් පාසා සංවිධානය කළ අතර එමගින් කොළඹ සහ පිට පළාත් සභාවල තරුණ තරුණියන්ට මහඟු ආශීර්වාදයක් අත්දකින්නට හැකි විය. හිරාන් එදිරිසිංහ සහෝදරයා, නෙවිල් ජයසුන්දර සහෝදරයා සමඟ එක්ව සේවය කරමින්, එවන් සේවයන් කරන්නට වෙනත් අය නොමැති අවධියක, ඇදහිලිවතුන් බැහැ දකින්නට යමින් විවිධ රැස්වීම්වල වචනය බෙදා දෙමින් කටයුතු කළේ ය. ආනන්ද කුමාර් සහෝදරයා වසර ගණනාවක් පුරා ඉරිදා පාසල් සේවයට නායකත්වය සැපයී ය. වර්තමානයේ ආනන්ද කුමාර් සහ හිරාන් එදිරිසිංහ යන සහෝදරයෝ සභාවේ උපස්ථායකයන් ලෙස සේවය කරති.

1985 සිට 1987 දක්වා කාල සීමාව තීරණාත්මක අවධියක් විය. මන්ද එම කාල සීමාවේ සභා නායකත්ව මඩුල්ලක් නොසිටිය අතර, වයස්ගත ව සිටි සිසිල් ද අල්විස් සහෝදරයා පමණක් එම සේවයට ඉතිරි ව සිටි නිසා ය. එසේ වුවත්, 1985 සහ 1986 වසරවල සුවිශේෂී ශුද්ධ සභා රැස්වීම් දෙකක් පවත් වනු ලැබී ය. ඒවා මගින් පිට පළාත්වල ඇදහිලිවතුන්ට මහඟු ආශීර්වාද ලැබුණි. ඇදහිලිවතුන් එකතු වී වෙහෙස ව සේවය කරමින් මෙම ශුද්ධ සභා රැස්වීම් ආශීර්වාදාත්මක සේවයක් බවට පත් කළහ. මෙම අවස්ථාවන්ට සහභාගී වීමෙන් අනතුරුව සභාව සමග එක් වී සභා ගොඩනැගිල්ලේ නැවතී සේවයට උපකාර කළ කෙනෙකි, ඇල්ල නිව්බර්ග් හි පොර්ල් සෙබැස්තියන් සහෝදරයා.

කොළඹ බැක්ට්‍රි ද බයිබල් ආයතනයේ ප්‍රධානියා ලෙස සේවය කරමින් සිට, දේව ධර්ම පශ්චාත් උපාධි අධ්‍යාපනය සඳහා ඉන්දියාවේ බැංගලෝරයට ගොස් සිටි රිචඩ් ඒබ්‍රහැම් සහෝදරයා එම කටයුතු නිමවා, 1987 දී යළි ශ්‍රී ලංකාවට පැමිණියේ ය. ඔහු ද ඔහුගේ බිරිඳ වන ෆ්ලෝරි සහෝදරිය ද දරුවන් ද ඊට පෙර එංගලන්තයේ ජීවත් වූ අතර, දෙවියන්වහන්සේගේ කැඳවීමේ හඬ අසා 1970 දශකයේදී ශ්‍රී ලංකාවේ සේවය පිණිස පැමිණ තිබුණි. ඔහු බැංගලෝරයේ සිට ආපසු පැමිණීමෙන් පසු, සභාපාලකයෙකු ලෙස සේවය කරන්නට සිසිල් ද අල්විස් සහෝදරයා විසින් ඔහුට ආරාධනා කරන ලද අතර ඔහු ද එයට එකඟ විය. මේ හේතුවෙන් 1987 දී රිචඩ් ඒබ්‍රහැම් සහෝදරයා සභාපාලක සේවයට පත් කරන ලදී. මෙම වැදගත් පියවර නිසා සභා සේවයට අවශ්‍ය ව තිබූ ස්ථාවරත්වය ළඟා කර ගත

හැකි විය. ඊට වසර දෙකකට පසු 1989 දී නෙවිල් ජයසුන්දර සභෝදරයා ද සභාපාලකයෙකු හැටියට පත් කරනු ලැබී ය. මෙලෙස, කටුක කාලසීමාවක් පසු කර සභාව 1990 දශකය දක්වා ළඟා විය. ඉන්පසු රෝගාතුර කාල සීමාවකින් අනතුරුව සිසිල් ද අල්විස් සභෝදරයා 1996 ජනවාරි මාසයේ දී ස්වාමීන්වහන්සේ තුළ සැතපුණේ ය.

සිසිල් ද අල්විස් සභෝදරයාගේ ස්වර්ගස්ථ වීම පිරිමැසිය නොහැකි හිඩසක් සභාවෙහි ඇති කළේ ය. පළමු වතාවට පුරෝගාමී සභාපාලක වැඩිමහල් සභෝදරයකු නොමැතිව සභාවේ සේවය කරගෙන යෑමේ අභියෝගය පැණ නැගිණි. සිසිල් සභෝදරයාගේ යාවිඤ්ඤා ජීවිතය අද්විතීය සහ ආදර්ශමත් එකක් විය. ලෝකයෙන් වෙන්වීමේ සහ ආත්මික ජීවිතයේ ප්‍රතිපත්ති පිළිබඳ ඔහුගේ ස්ථාවරය ද එලෙසම විය. ඔහු අති අවංක සහ ගැඹුරු කැපවීමක් ඇතුව සිටි පුද්ගලයෙකි. බොහෝ දෙනෙකු ඔහු ගැන සිතුවේ ඔහු ඉතා තද චිත්‍යධර සහ තද සිත් ඇති පුද්ගලයෙකු ලෙසයි. එහෙත් ඔහු ඇතුළාන්ත්‍රයෙන් ඉතා මෘදු, කපුලින් යුතු ව, අකීකරුවුවත් සහ කැරළිකාරවුවත් ගැන යාවිඤ්ඤා කළ පුද්ගලයෙකි. ඉශ්‍රායෙල්වරුන්ට මෝසෙස් යම් සේ ද ක්‍රිස්තියානි සභෝදර මධ්‍යස්ථානයේ රැස් වූ ඇදහිලිවතුනට සිසිල් සභෝදරයා ද එසේම වූයේ යයි කීම අතිශයෝක්තියක් නොවේ. ඔහු නීතිපතා නිරාහාර ව සිට යාවිඤ්ඤා කළ කෙනෙකි. ඔහුගේ දේශනා තේරුම් ගැනීම තරමක් අපහසු ය. දීර්ඝ කාලයක් බයිබලය කියැවීමෙන් ඔහු ලබා ගත් ආත්මික සත්‍යතාවන් ඔහු විසින් උගන්වනු ලැබුවේ සතියට දින හයක් බැගින් උදෑසන ක්‍රිස්තියානි සභෝදර මධ්‍යස්ථානයේ දිනපතා පැවැත් වූණ බයිබල් අධ්‍යයනයේදී ය. සියලු ප්‍රධාන බයිබලීය සත්‍යතාවන් සහ දේව ධර්ම සත්‍යතාවන් උගන් වනු ලැබූ ක්‍රිස්තියානි සභෝදර මධ්‍යස්ථානයේ බයිබල් පාසල එය විය. ඉගැන්වීම කරගෙන ගියේ බයිබලයේ පොතින් පොත, පදයෙන් පදය කියවමින් ඉතා ක්‍රමානුකූලව ය. දිනපතා උදෑසන බයිබල් පංතියක් පැවැත් වීමේ මෙම සම්ප්‍රදාය අද වන තුරු ම කරගෙන යනු ලබයි.

1970 දශකයේ මැද භාගයේ පටන් ශුද්ධ සභා රැස්වීම් වසරක් පාසා පැවැත්වීමට සභාවට හැකි විය. මෑත කාලයේ පළාත් සභාවල ද එවැනි රැස්වීම් පැවැත්වීමේ හැකියාව දෙවියන්වහන්සේ විසින් ලබා දුණි. එවැනි විශේෂ අවස්ථාවල ඉන්දියාවේ සිට සහ වෙනත් රටවල්වල සිට දේශනාකරුවන් අප අතරට පැමිණියහ. කේ. පිලිප්, ටී. ඊ. කෝෂි, සී. ඊ. දාසන්, නියඩෝර් රෙජිනෝල්ඩ්, එඩ් විලියම්ස්, පෝල් සුදාකර්, ග්ලෙන් ප්‍රනාන්දු,

ජෝර්ජ් ජේකබ්, මැනුවෙල් ප්‍රභාකරන්, කෙන් කිමති සහ ඩී. ක්‍රිස්ටෝපර් යන සභෝදරයන් ඔවුන්ගෙන් සමහරෙකි. ඔවුන්ට අමතරව, විවිධ ශූභාරංචි සේව පසුබිම්වලින් එන දෙවියන්වහන්සේගේ මනුෂ්‍යයන් ද දේව වචනයෙන් සේවය කිරීම සඳහා සභාවට පිළිගනු ලැබී ය.

ඩඩ්ලි ගුණවර්ධන සභෝදරයාගේ පුත් මොහාන්ලාල් ගුණවර්ධන සහ ටෝනි පෙරේරා යන සභෝදරයන් සහපාලකයන් ලෙස සේවය කරන්නට ආරාධනා කරන්නට දෙවියන්වහන්සේ රිචඩ් ඒබ්‍රහැම් සහ නෙවිල් ජයසුන්දර යන සභෝදරයන්ට මග පෙන් වූ සේක. ඔවුන් එය පිළිගත් අතර, ඉන්දියාවේ සිට පැමිණි කේ. පිලිප් සභෝදරයාගේ ද සහභාගීත්වයෙන් ඔවුන් දෙදෙන 1996දී සභාපාලක සේවයට පත් කරන ලදී. කොළඹ සභාවේ ඇති එක් කැපී පෙනෙන ලක්ෂණයක් නම් සභාපාලක වැඩිමහල් සේවය නොකඩවා දිගට ම පවත්වාගෙන යෑමයි. මුලින් ම බක්ත් සිං සභෝදරයා විසින් අත් තැබීමෙන් සභාපාලකයන් පත් කිරීමෙන් අනතුරුව පරම්පරාවෙන් පරම්පරාවට සිටි සභාපාලකයන් විසින් ඊළඟ අය පත් කරන ලදී. දේව වචනයෙහි සඳහන් පිළිවෙලට අලුත් ගිවිසුම් සභාවෙහි එවැනි අනුප්‍රාප්තික ආකාර සහ බහු පුද්ගල සභාපාලක සේවයක් තිබිය යුතු වේ. මෙසේ මොහාන්ලාල් ගුණවර්ධන සහ ටෝනි පෙරේරා යන සභෝදර දෙපොළ එම සේවයට එකතු වූහ. බදාදා සවස සභා යාච්ඤා මෙහෙයෙන් අනතුරුව යාච්ඤා සහ අනුශාසනා සඳහා සභාපාලක මඩුල්ල රැස්වූ අතර එම රැස්වීම බොහෝ විට පසු දින පාන්දර වන තුරු පැවතුණි. මෙය වසර කිහිපයක් දිගට ම සිදු වූ අතර, එමගින් සහපාලක මඩුල්ල තුළ එක්සත් බවක් සහ සිත් සැසඳෙන බවක් ගොඩ නැගිණි.

දෙවියන්වහන්සේ විසින් නව පරපුරට අයත් තරුණ වයසේ සිටිනවුන් කිහිප දෙනෙක් පූර්ණ කාලීන සේවයට කැඳවූයේ මේ කාලයේ ය. ඔව්හු නම් දිනේෂ් මැල්කම් පෝල්, සුවේන්ද්‍ර මෙන්තානන්ද සහ නවින් ප්‍රනාන්දු ය. ඒ අතර ම සංගීතය සැපයීමේ සේවය සඳහා ඡේන් පෙරේරා සභෝදරයා ඇතුළු තවත් අය දෙවියන්වහන්සේ නැගිටෙවූ සේක. මෙම කාල වකවානුවෙහි තරුණ අය අතරේ සේවයෙහි ද නවතාවක් හට ගත්තේ ය. දේව වචනය උගෙනීමටත් බයිබල් පැන තරහ ඇතුළු අනෙකුත් ක්‍රියාකාරකම් සඳහා තරුණ පරපුරේ අය දැඩි උනන්දුවෙන් සහභාගී වූහ. මේ මගින් දෙවියන්වහන්සේගේ දේ අගය කරන සහ භක්ති විදින අලුත් පරම්පරාවක් බිහි විණි. මේ කාලය තුළ සභාවේ තරුණ පරපුර විසින් සංවිධානය කරන ලද ශූභාරංචි රැළි සහ ප්‍රසංග කිහිපයක් ද කොළඹ නගරයේ විවිධ ශ්‍රවණාගාරවල පැවැත්විණි.

2007 දී රිචඩ් ඒබ්‍රහැම් සහෝදරයාගේ බිරිඳ වන ෆ්ලෝරි ඒබ්‍රහැම් සහෝදරිය හදිසියේ ස්වර්ගස්ථ විය. එහි ප්‍රතිපලයක් ලෙස පසු කලෙක රිචඩ් ඒබ්‍රහැම් සහෝදරයා ඕස්ට්‍රේලියාවේ සිටි තම දියණිය වෙත පදිංචියට යාමට තීරණය කළේ ය. ඔහු එසේ පිටත් ව යාමට පෙර, ගුණදාස විතානගේ සහෝදරයා සහපාලකයකු ලෙස 2017 දී පත්කරන ලදී. ඔහු බටහිර සේවය කළ හේමපාල ලියනගේ සහෝදරයාගේ සේවය හරහා ගැලවීමට පැමිණ, පසුව කොළඹ සභාවේ සහභාගීත්වයට එක් වූ සහෝදරයෙකි. 2018 දී හදිසියේ ම මොහාන්ලාල් සහෝදරයා ස්වර්ගස්ත වීමත් සමඟ තවත් සහාපාලක සහෝදරයන් දෙදෙනෙක් සේවයට පත්කර ගැනීමේ අවශ්‍යතාව පැණ නැගිණි. බොහෝ යාච්ඤාවෙන් අනතුරුව, තිමනි ද අල්විස් සහ දිනේෂ් මැල්කම් පෝල් යන සහෝදරයන් එම සේවයට කැඳවීමට තීරණය විය. සිසිල් ද අල්විස් සහෝදරයාගේ පුත් තිමනි ද අල්විස් සහෝදරයා මුලදී මේ ගැන කැමැත්තක් නොදැක්වූවත් යාච්ඤා කාල සීමාවකට පසු සහාපාලක මඩුල්ලට එක්වීමට සිතෙහි සමාදානයක් ලැබ ඊට එකඟ විය. භාෂා තුනෙන් ම කටයුතු කිරීමේ හැකියාව ඇති දිනේෂ් මැල්කම් පෝල් සහෝදරයා දෙවියන්වහන්සේ විසින් සභාවේ අවශ්‍යතාවට අනුව සපයනු ලැබූ කෙනෙකු විය.

දෙවියන්වහන්සේගේ කරුණා අනුග්‍රහයෙන් සේවය තව දුරටත් ඉදිරියට යමින් පවතී. බොහෝ පරම්පරාවල අත්තිවාරම් ගොඩනැගීම සඳහා තරුණ පරපුරේ සහෝදර සහෝදරියන් දෙවියන්වහන්සේ විසින් රැස්කරනු දැකීම මහත් ප්‍රීතියකි. ක්‍රිස්තියානි සහෝදර මධ්‍යස්ථානයේ සභාව ස්ථාපිත කරනු වස් කුඩා සිදුවීම් හරහා දෙවියන්වහන්සේ ආරම්භ කළ ආශ්චර්යමත් මෙහෙය උන්වහන්සේ ම ඉදිරියට ගෙන යන සේක්වා! සැබැවින් ම, ඉහළින් අරුණාලෝකය අප කෙරෙහි උදා වී ඇත.

සීමා විශාල කිරීම

“අන්ධකාරයෙහි හුන් සෙනඟ මහත් ආලෝකයක් දුටුවෝ ය, මරණගේ දේශයෙහි ද සෙවණෙහි ද හුන්නවුන්ට ආලෝකය උදාවූයේ ය” (මතෙව් 4:15).

පිට පළාත්වල ස්වාමීන්වහන්සේගේ මෙහෙයේ කෙටි සටහනක් මෙසේ ය. ශ්‍රී ලංකාවේ අලුත් ගිවිසුම් ප්‍රතිපත්ති ප්‍රකාර සභාවේ ඉතිහාසයේ මෙම කෙටි සාක්ෂියේ සඳහන් කරන්නට බැරි තරමට එම විස්තරය දීර්ඝ ය. මෙම කෙටි සඳහන කරනුයේ සවිස්තර ඉතිහාසය දන්නා අය අතෘප්තිකර නොවේ ය සහ නොදන්නා අය වැඩිදුර දැන ගැනීමට උනන්දු වේ ය යන බලාපොරොත්තුව ඇතුව ය.

1960 දශකයේ මුල භාගයේ ඩේවිඩ් ඇන්ට්පස් සහෝදරයා ශ්‍රී ලංකාවේ මධ්‍යම කඳුකර පළාතට ස්වාමීවූ යේසුස්වහන්සේගේ ශුභාරංචිය රැගෙන යාම ආරම්භකර තිබුණි. ඔහු තේ වතු කම්කරු ප්‍රජාව අතරේ ශුභාරංචිය දේශනා කිරීමේ ලා බොහෝ සේ වෙහෙසුනේ ය. සිතල දේශගුණික තත්වයක, ගමනා ගමන පහසුකම් නොමැති ව, පයින් බොහෝ දුර ගෙවමින් ඔහු වතුයාය වෙත ශුභාරංචිය ගෙන ගියේ ය. මෙවැනි සේවයක ප්‍රතිඵලයක් ලෙස බණ්ඩාරවෙල අයිස්ලබ් තේ වතුයායේ ඇදහිලිවන්ත රැස්වීමක් ආරම්භ විය. ඇන්ට්පස් සහෝදරයා කොළඹ සභාව හා ඇති සහභාගීකම තවත් ගැඹුරු වෙන් ම, කොළඹ සභාවේ සහෝදරයන් එම වතුයායේ පැවැත්වෙන ඇදහිලිවන්ත රැස්වීමට ගොස් සේවයට උපකාර කිරීමේ අවස්ථාව උදා විය. මෙලෙස, ක්‍රිස්තියානි සහෝදර මධ්‍යස්ථානයේ රැස්වන සභාව සමඟ සමීප සහභාගීකම් පැවැත්වූ පළමු පළාත් සභාව මෙය බවට පත් විය. එහි රැස්වූ ප්‍රධාන ඇදහිලිවතුන් වූයේ, සුන්දරාජ්, නීලමේසම්, තේවමුර්ති සහ නිත්‍යානන්දන් යන සහෝදරයන් සහ පවුලේ අයවලුන් ය. පසුකලෙක කොළඹ සභාවට පැමිණ, තම ජීවිතය ස්වාමීන්වහන්සේගේ සේවයට කැප කළ හේමපාල ලියනගේ සහෝදරයා මුලින් ම සම්බන්ධ වූ

ස්ථානය වූයේ මෙම බණ්ඩාරවෙල පෙදෙසේ රැස්වූ සභාවයි. 1983දී සිදු වූ ජාති වාදී කලබල හේතුවෙන් ඇදහිලිවතුන් විසිර ගොස්, එම සභා රැස්වීම් නවතා දැමීමට සිදු වූව ද එම සේවය මුළුමනින් මරණයට පත් වූයේ නැත. ඊට වසරකට පමණ පසු ඇල්ලේ නිව්බර්ග් වතුයායේ පදිංචියට ගිය තේවමුර්ති සභෝදරයා එහි තම නිවසෙහි ශුභාරංචි සහ යාච්ඤා රැස්වීම් ආරම්භ කළේ ය. මෙය අද ‘නිව්බර්ග් සභාව’ ලෙස හැඳින්වෙන පළාත් සභාවේ ආරම්භය විය. වතුයායේ වෛද්‍යවරයා ලෙස කටයුතු කළ තේවමුර්ති සභෝදරයා පසුව නිව්බර්ග් වතු යායෙන් ඉවත් ව ගිය ද එහි ගැලවීම ලබා සිටි පීඩිතයෙකු, මාදලමුත්තු, මායලගු සහ රාසයියා යන සභෝදරයන්ගේ මූලිකත්වයෙන් නිව්බර්ග් සභා සේවය දිනට ම පවත්වාගෙන යනු ලැබී ය. මෙම සභාව අද දවස දක්වා පවතින අතර, රාසයියා සභෝදරයා පූර්ණ කාලීන දේව සේවකයෙකු ලෙස සේවයේ යෙදෙයි. මුලින් නිව්බර්ග් සභාව තුළින් ගැලවීමට පැමිණි ඇදහිලිවතුන් කිහිප දෙනෙක් ම වර්තමානයේ කොළඹ සභාවේ සහභාගීකම් පවත්වමින් සේවයට හවුල් වෙති.

කොළඹ පදිංචිව සිටි වී. එම්. සැමුවෙල් සභෝදරයා, දෙවියන්වහන්සේ විසින් මග පෙන්වනු ලැබ, තම ළාබාල දරු පවුල ද සමඟ බදුල්ල ප්‍රදේශයට සේවය සඳහා සංක්‍රමණය විය. පූර්ණ කාලීන දේව සේවකයකු ලෙස ඔහු ද ඔහුගේ පවුල ද බොහෝ දුෂ්කරතාවන්ට මුහුණ දෙමින්, වසර ගණනක් කුඩාරමක් යට පීඩන් වෙමින්, තමාට දෙවියන්වහන්සේ ස්ථිර පදිංචි ස්ථානයක් ලබා දෙන තුරු ද කුඩා සභාවක් ගොඩ නගා දෙන තුරු ද ඉවසිල්ලෙන් සේවය කළේ ය. ඌව පළාතේ දැනට තිබෙන ඇදහිලිවත්ත සභා පහෙන් එකක් මෙම බදුල්ල සභාවයි. අනෙක් සභා රැස්වන්නේ නිව්බර්ග්, දෙමෝදර, බල්ලකෙටුව සහ නමුණුකුල යන ස්ථානවල ය. ඇල්බට් රාජපක්ෂ සභෝදරයා දෙවියන්වහන්සේ විසින් සේවයට කැඳවන ලදුව, බල්ලකෙටුව සහ දෙමෝදර පළාත්වල සභා සේවයට නායකත්වය දෙමින් ද බොහෝ ආත්ම රැස්කරමින් ද පරාක්‍රම රාජපක්ෂ සභෝදරයා ඇතුළු තවත් අය සමඟ එම සභා ගොඩනැගීමේ සේවය කරගෙන යයි. නමුණුකුල ප්‍රදේශයේ සේවය කරන්නේ ටී. කුමනාදන් සභෝදරයා ය. වකුගඩු අකර්මණය වීමේ රෝගයෙන් පෙළුණු ඔහු, දෙවියනවහන්සේගේ කරුණාවෙන් වකුගඩු බද්ධ කිරීමකට භාජනය වී සුවය ලබා, සේවය කරගෙන යයි.

බොහෝ මිනිසුන් ස්වාමිවූ යේසුසවහන්සේ තුළ ගැලවීමේ අවබෝධයට ගෙන ඒමට ලෝකාලෝකය සහරා සේවය දෙවියන්වහන්සේ විසින් පාවිච්චි කරන ලදී. 1970 දශකයේ මුල් භාගය වන විට එම සහරාවේ

සංස්කාරක ලෙස සේවය කළ ගුණදාස පින්තවල සහෝදරයා විශ්වාසවන්ත ලෙස එවැනි පාඨකයින් බැහැදකිනට යමින් සේවය කළේ ය. එවැනි එක් අවස්ථාවක ඔහු බැහැ දකින්නට ගියේ වෙන්නප්පුවේ ප්‍රන්සිස් විජයසිංහ සහෝදරයා ව ය. ඔහු කතෝලිකයෙකු වූ අතර, මුලින් සභරාවට දායක වී තිබුණේ නිවසට ලිපි ගෙන්වා ගැනීමේ ආශාව නිසා පමණි. ඔහු පින්තවල සහෝදරයා ව ගේ තුළට පිළිනොගෙන ම ආපසු හරවා ඇරියේ ය. එදින රාත්‍රියේ ප්‍රන්සිස් විජයසිංහ සහෝදරයාගේ සිත තුළ දෙවියන්වහන්සේ ක්‍රියා කළ සේක. රාත්‍රියේ නින්ද ඔහුගෙන් පහ වූ අතර, ශරීර උෂ්නත්වය ද ඉහළ ගොස්, ඇදෙන් පහතට ද ඇද වැටුණි. තමාට ශුභාරංචිය ගෙන ආ පුද්ගලයාට තමා සැලකූ ආකාරය ගැන ඔහු පසුතැවෙන්නට වූ අතර, පසු දා උදෑසන ම කොළඹට විත් ඔහු මුණගැසීමට තීරණය කළේ ය. ක්‍රිස්තියානි සහෝදර මධ්‍යස්ථානයට පැමිණ, ගැලවීමේ මාර්ගය ගැන දේව වචනයෙන් දැනුවත් කරනු ලැබ, ඔහු අපූර්ව ලෙස ගැලවීම ලැබී ය. වහාම ඔහු තම ගම් පෙදෙසෙහි සාක්ෂි දැරීම ඇරඹී ය. බීටා සහෝදරිය ලෙස ආදරයෙන් අමතනු ලබන බියට්‍රිස් වන ඔහුගේ බිරිඳ ද පසුව ඔහුගේ ළඟ මිතුරු සහ මස්සිනා ද වූ සෙබැස්තියන් පෙරේරා සහෝදරයා ද ඔහුගේ සාක්ෂි දැරීම හරහා ගැලවීමට පැමිණුනහ. ඉන්පසු ස්වාමින්වහන්සේ බොහෝ ආත්ම ගැලවීමට ගෙන එන්නට ඔවුන් සේවයේ යොදවන්නට වූ සේක. ආත්මයාණන්වහන්සේ ලකුණු සහ පුදුම සහිත ව ඔවුන් අතරේ බලවත් ව ක්‍රියා කරන්නට පටන් ගත් සේක. මෙසේ තවත් පළාත් සභාවක ආරම්භය සනිටුහන් විය. කෙටි කලකින් සේවය මීගමුව දක්වා ව්‍යාප්ත වී, එහි ද පළාත් සභාවක් ස්ථාපිත විය. කතෝලික ප්‍රජාව වෙතින් එල්ල වූ විරුද්ධවාදීකම්, බොහෝ පීඩා සහ ඇතැම් විට පහරදීම්වලට පවා මුහුණ දීමට ඇදහිලිවතුනට සිදු වුවත් නොසැලී ස්ථිරව සිටින්නට ස්වාමින්වහන්සේ ඔවුනට ශක්තිය දුන් සේක. ඔවුන් අතරේ ස්වාමින්වහන්සේගේ සුවිශේෂී ක්‍රියා කිරීම් පිළිබඳ සිත් උණුසුම් කරවන කතා එමට ය. අද වන විට වෙන්නප්පුව සහ මීගමුව යන ස්ථාන දෙකෙහි ම නමස්කාර ගෘහ සහිත ව ඇදිලිවතුන් පළාත් සභා ලෙස රැස්වෙති. දශක ගණනාවක් වෙහෙස නොබලා සේවය කිරීමෙන් අනතුරුව ප්‍රන්සිස් විජයසිංහ සහෝදරයා මෑතකදී ස්වර්ගීය තේජසට ඇතුල් විය. සෙබැස්තියන් පෙරේරා සහෝදරයා රෝගාතුර ව සිටිතත් ඔහු නව පරපුරේ නායකයන් සමඟ එක්ව තවමත් සේවයේ යෙදී සිටියි.

ශ්‍රී ලංකාවේ දකුණු පළාතට ශුභාරංචිය ගෙන යෑම පිණිස දෙවියන්වහන්සේ හේමපාල ලියනගේ සහෝදරයා පාවිච්චි කළ සේක. පුවත් පත් හරහා ශුභාරංචිය ප්‍රකාශ කරන සේවය මගින් ගැලවීමට පැමිණ සභා

සහභාගීකමට පැමිණි බලපිටියේ ටිලි මෙන්ඩිස් සභෝදරියගේ නිවසේ බයිබල් පංතියක් පැවැත්වීමට සතිපතා ගිය හේමපාල ලියනගේ සභෝදරයා දිනක් බසයේ තමා ළඟ අසුන්ගෙන සිටි අයෙකුට ලෝකාලෝකය සහරා පිටපතක් පිළිගැන්වී ය. හැරල්ඩ් ද සිල්වා ලෙස දැන් අප හඳුනා ඔහුගේ නිවසේ තිබූ මෙම සහරා පිටපත එම නිවසට පැමිණි කරන්දෙණිය යක්කටුවේ කුසුමලතා සභෝදරිය විසින් රැගෙන ගොස් කියවන ලදී. එහි අඩංගු බලාපොරොත්තු ගෙන දෙන, සැනසිලිදායක පණිවිඩයට ඇගේ සිත ඇදී ගියේ ය. ඒ ගැන වැඩිදුර දැනගැනීමේ ආශාවෙන් කරුණු විමසීමේ හේතුවෙන් ඇගේ නිවසේ සතිපතා රැස්වීමක් ආරම්භ විය. මෙම සිදුවීම්වල අවසාන ප්‍රතිඵලය වූයේ බටපොල පළාත් සභාව බිහි වීමයි. පසුගිය දශක 4ක් තිස්සේ මෙම සේවය හරහා සිය ගණන් ජනතාව ගැලවීමට පැමිණුනි. දහස් ගණනක් ශුභාරංචිය අසා ගත්හ. තවද, තවත් පළාත් සභා 3ක් මෙම සේවය මුල්කොට ගෙන බිහි වී ඇත. ඒවා නම් අලුත්ගමට ආසන්න පල්ලෙගොඩ වත්ත ද මතුගමට ආසන්න හල්වතුර ද ඇල්පිටියට ආසන්න අනුරුද්ධගම ද යන ස්ථානවල පිහිටි පළාත් සභාවන් ය. හල්වතුර ප්‍රදේශයේ සේවය කරන්නේ පී. නවරත්නම් සභෝදරයා ය. උපාලි නන්දන, ගෙනාන් මාර්ක් ලියනගේ සහ කේ. අජිත් කුමාර යන සභෝදරයන් හේමපාල ලියනගේ සභෝදරයා සමඟ මෙම පළාත් සභා සේවයට නායකත්වය සපයති.

වෙන්නප්පුව සහ බටපොල යන සභා දෙක සඳහා සභාපාලකයන් පත් කරනු ලැබ ඇති හෙයින් ඔවුහු ස්වාධීන සභාවන් හැටියට යේසුස් ක්‍රිස්තුස්වහන්සේගේ ස්වාමිකත්වය යටතේ සේවය කරමින් සභාව ගොඩනගති.

ලෝකාලෝකය සහරා සේවය තුළින් සහභාගීකමට පැමිණි තවත් එක් සභෝදරයෙක් නම් ඇල්පිටියට ආසන්න තල්ගස්වල පදිංචි ජී. ප්‍රේමරත්න යි. සුවේන්ද්‍ර මෙන්තානන්ද සභෝදරයාගේ මුණගැසීමට යාම් කරණකොටගෙන ඔහු සමඟ වූ සහභාගීකම අලුත් වීම හේතුවෙන් නවීන් ප්‍රනාන්දු සභෝදරයා සහ සිය පවුල සේවය සඳහා තල්ගස්වල ප්‍රදේශයේ නැවතිම පිණිස ගියහ. එහි ප්‍රතිඵලය වූයේ බොහෝ දෙනෙක් ශුභාරංචිය ඇසීමත්, සමහරෙක් ගැලවීම ලැබීමත් ය. බොරැල්ල පළාතේ ගොඩනැගෙන නව සේවයකට නායකත්වය දීම සඳහා නවීන් සභෝදරයා යළි කොළඹට පැමිණීමෙන් අනතුරුව, ජී. ප්‍රේමරත්න සභෝදරයා තම නිවසේ රැස්වීම් පවත්වමින් තල්ගස්වල ප්‍රදේශයේ සේවය කරගෙන යයි.

1970 දශකයේ අග භාගයේදී නුවර එළිය දිස්ත්‍රික්කයේ රැස්වීම් ආරම්භ කිරීමට දෙවියන්වහන්සේ එඩ්වින් ජේකබ් සහෝදරයා පාවිච්චි කළ සේක. කොළඹ සභාවට සම්බන්ධව ගැලවීම ලැබූ ඔහු, හටන් පළාතට ශුභාරංචිය ගෙන ගියේ ය. මුල් ම රැස්වීම් පැවැත්වූයේ බ්ලින්ක්බොනි වත්තේ වුව ද ශුභාරංචිය මුල් ඇද එල දැරුවේ තෝර්වුඩ් පළාතේ ය. වසර ගණනකට පසු ප්‍රාතිහාර්යම ලෙස දෙවියන්වහන්සේ සැපයූ ඉඩම් කැබැල්ලක ගොඩනැගිල්ලක් ඉදිකිරීමට හැකියාව සභාවට ලැබුණි. එස්. සෙල්වරාජා සහෝදරයා එම පළාතේ සේවය කරයි. ඒ අවට සියලු වතු යායවල ජනතාව දැන් ශුභාරංචිය අසා ඇතුළු පමණක් නොව ශුභාරංචිය සහ දේව වචනය අඩංගු පොත් පත්‍රිකා ලබා සිටිති. එතැනින් සේවය මස්කෙලිය පළාතට පැතිර ගිය අතර, ගාට්මෝර් වත්තේ දැන් කුඩා සභාවක් ස්ථාපිත වී ඇත. එහි සේවය කරන්නේ එස්. රවිචන්ද්‍රන් සහෝදරයා ය.

1980 දශකයේ බෙන්ජමින් දේවදාසන් සහෝදරයා විසින් පවත්වන ලද බයිබල් අධ්‍යයන කුළින් එස්. සෙල්වරාජා සහෝදරයා සමඟ ජෝසප් ප්‍රනාන්දු සහෝදරයා ද ගැලවීම ලැබී ය. ඔවුන් දෙදෙනා ම එක කර්මාන්ත ශාලාවක සේවයේ නිරත වූවෝ වෙති. පසු කලෙක ඔවුන් දෙදෙනා ම පූර්ණ කාලීන කිතුනු සේවකයන් බවට පත් වූහ. බලංගොඩට ආසන්න වේවැල්වත්ත නම් වූ ස්ථානයේ ශුභාරංචිය සඳහා දොරක් දෙවියන්වහන්සේ විසින් ඇරඳීමෙන් අනතුරුව, ජෝසප් ප්‍රනාන්දු සහෝදරයා ඒ පළාතේ සේවයෙහි යෙදෙයි. එහි කුඩා ඇදහිලිවත්ත කණ්ඩායමක් සතිපතා රැස්වෙති.

දෙවියන්වහන්සේගේ ආත්මයේ ක්‍රියා කිරීම රටේ උතුරු දෙසට ව්‍යාප්ත වූයේ 1980 දශකයේ අග භාගයේ ය. එසේ වූයේ, පී. කිරුබාකරන් සහෝදරයා අප සමඟ සහභාගීකම් පැවැත්වීමට පටන්ගැනීමත් සමඟ ය. ඔහු සරණාගතයෙකු ලෙස ඉන්දියාවට ගොස්, එහිදී ගැලවීම ලබා යළි ශ්‍රී ලංකාවට පැමිණි අයෙකි. ඔහු තම උපන් ගම් පෙදෙස වන වෙට්ටිකුලම් පෙදෙසට ගොස් ශුභාරංචිය ප්‍රකාශ කළේ ය. එය ආයුධ සන්නද්ධ අරගලය පැවති කාල සීමාවයි. සභාවක් එහි ස්ථාපිත කරන්නට ස්වාමීන්වහන්සේ ඔහුට උපකාර කළ සේක. ඊට වසර කිහිපයකට පසු ඔහු කොළඹ ඇදහිලිවත්ත සභා සම්බන්ධතාවෙන් වෙන් ව යන්නට තීරණ කළ ද, වවුනියා දිස්ත්‍රික්කයේ ඔහුගේ අධීක්ෂණය යටතේ වීරපුරම් සහ තෝනික්කල් යන ස්ථාන දෙකේ කෙරුණු සේවයන් ඔහු විසින් කොළඹ සභාවට පැවරීමට කරුණාවන්ත විය. ඒ සේවයන් දැන් ස්ථාවර ඇදහිලිවත්ත සභා දෙකක් දක්වා වර්ධනය වී ඇත. වීරපුරම්හි සෙබමාලෙයි සේවියර් සහෝදරයා ද තෝනික්කල්හි බෙනවෙන්දූර්

ප්‍රනාන්දු සහෝදරයා ද දැන් සේවය කරගෙන යති. බොහෝ ඇදහිලිවතුන් ගැලවීමට පැමිණ ඇති අතර රැස්වීම් පැවැත්වීම පිණිස ගොඩනැගිලි ද ඔවුන් සතු වේ. එම වවුනියා දිස්ත්‍රික්කයේ ම ගාන්ධි නගර සහ වේලිකුලම් යන ස්ථාන දෙකේ ද කුඩා සභා දෙකක් ස්ථාපිත ව තිබෙන අතර එතැන්හි පිළිවෙලින් එම්. යේසුරාජා සහ එස්. ඥානප්‍රියසිලන් යන සහෝදරයින් සේවයෙහි යෙදෙති. එතැනින් මන්නාරම දෙසට ගමන් කරන විට මැණික් ෆාම් යන ස්ථානයෙහි පවුල් ගණනාවක් ගැලවීම ලබා සභාවක් ලෙස එක් රැස්වෙති. එහි සේවය කරන්නේ ජෝසප් ජෝර්ජ් සහෝදරයා ය.

මන්නාරමේ ජේසාලෙහි පදිංචි සතාසිවම් වන්දුන් සහෝදරයා කොළඹ සභාව සමඟ සම්බන්ධතාවකට ස්වාමීන්වහන්සේ ගෙනා සේක. ඔහුත් යුධමය තත්වය නිසා සරණාගතයෙකු ලෙස ඉන්දියාවට ගොස්, එහිදී ගැලවීම ලබා පසුව තම ගම් ප්‍රදේශයෙහි ශුභාරංචි සේවය කරන්නට පැමිණි තැනැත්තෙකි. ආයුධ සන්නද්ධ අරගලයේ භයානකම කාල සීමාවේ වුව ද ස්වාමීන්වහන්සේ ඔහුගේ සේවයට ආශීර්වාද කරමින්, ආත්ම ගැලවීමට ගෙනා අතර ජේසාලේ පිහිටුවනු ලැබූ සභාවට අමතරව ඒ අවට පළාතේ ද රැස්වීම් ස්ථාන පිහිටුවා දුන් සේක. ජේසාල සභාවට අයිතිව සිට පසුව මැද පෙරදිග රැකියාවක නිරතව සිටීමෙන් පසු පෙරළා පැමිණි එස්. ජෙගදිස්වරන් සහෝදරයා, දෙවියන්වහන්සේ විසින් සේවයට කැඳවනු ලැබ ශුභාරංචිය රැගෙන කිලිනොච්චිය දක්වා ගමන් කළේ ය. දැන් එහි ද පළාත් සභාවක් ස්ථාපිත වී ඇති අතර ශුභාරංචිය තවත් උතුරු දෙසට පැතිරෙමින් දේවිපුරම් දක්වා ගොස් ඇත. එහි ඇදහිලිවතුන් කිහිප දෙනෙක් රැස්වන අතර එම සේවය කරන්නේ සෙබ්මාලෙයි සේවියර් සහෝදරයා විසිනි. තවත් පූර්ණ කාලීන දේව සේවකයකු වන මයිකල් ඥානේන්ද්‍රන් සහෝදරයා මෙම උතුරු පෙදෙසේ සභා අතරේ වචනයෙහි සේවයේ යෙදෙමින් සභාවන්ට උපකාර කරයි.

මෙම කෙටි සාක්ෂිය නිම කිරීමේදී සඳහන් කළ යුතු වන්නේ, නමින් සඳහන් කරනු නොලැබූ තව බොහෝ දෙනෙකු මෙම සේවයන් උදෙසා පරිත්‍යාගශීලී ව දායක වී ඇති බවයි. ඇතැමෙක් ගියහ. තවකෙක් දුන්හ. සැවොම යාච්ඤා කළහ.

සියලු ගෞරවය දෙවියන්වහන්සේට වේවා!

உன்னதத்திலிருந்து தோன்றிய

அருணோதயம்

நம்மை சந்தித்த கதை

(லூக்கா 1:79)

தேவனுடைய செயல் நம் மத்தியில் ஆரம்பித்த விதத்தை பற்றி எழுதுவற்கான தேவையை சில காலமாகவே நாம் உணர்ந்து வருகிறோம். இத்தேவையை பூர்த்தி செய்யும் விதமாகவும் புதிய ஏற்பாட்டு கோட்பாட்டுக்கு அமைவான சபையை இலங்கையில் நிறுவுவதற்காக தேவன் செய்த ஆச்சரியமான செயலை தற்கால மற்றும் எதிர்கால தலைமுறையினர் அறிந்துகொள்ளும்படியாகவும் இந்த சிறு சாட்சியை சுருக்கமாக ஆவணப்படுத்தியுள்ளோம். 1979ம் ஆண்டில் சிசில் டி அல்விஸ் சகோதரன், தான் கையொப்பமிட்டு எழுதி வைத்துள்ள ஆவணத்திலிருந்தே இந்த சாட்சியின் முதற்பாகத்திலுள்ள பெரும்பாலான தகவல்களை தொகுத்திருக்கின்றோம். ஏனைய சிறு சிறு விபரங்கள் யாவும் வெவ்வேறு நபர்களிடமிருந்து சேகரித்து பெற்றுக்கொண்ட தகவல்கள் ஆகும். 1979ம் ஆண்டிற்கு பிற்பட்ட காலத்தில் இடம்பெற்ற சம்பவங்கள் பற்றி நெவில் ஜயசுந்தர சகோதரன் வழங்கிய வாக்கு மூலத்தைக்கொண்டே இதன் இரண்டாம் பாகம் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

கதையின் தெளிவுக்காகவும் தொடர்ச்சிக்காகவும் சில நபர்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்ற போதிலும், மற்ற பல பெயர்களும் சம்பவங்களும் இதிலே உள்ளடக்கப்படவில்லை. பெயரொன்றை சேர்ப்பதாலோ தவிர்ப்பதாலோ எவர் மனதும் புண்படலாகாது என்பதே நம்முடைய ஊக்கமான ஜெபம் ஆகும். தேவனுடைய மகிமையை எடுத்துரைப்பதே இந்த ஆவணப்படுத்துதலின் நோக்கமும் குறிக்கோளும் ஆகும்.

“பின்வரும் சந்ததிக்கு நாங்கள் அவைகளை மறைக்காமல், கர்த்தரின் துதிகளையும் அவருடைய பலத்தையும், அவர் செய்த அவருடைய அதிசயங்களையும் விவரிப்போம்.” (சங்கீதம் 78:4)

செப்டெம்பர் 2024.

தொகுப்பு மற்றும் மொழிபெயர்ப்பு: நெயோமி ஆபிரகாம், நெவில் ஜயசுந்தர, சிவராம் வரபிரசாத், மற்றும் ஸ்ரியா எதிரிசிங்க

ஆதியிலே

“அற்பமான ஆரம்பத்தின் நாளை யார் அசட்டைபண்ணலாம்?”
(சகரியா 4:10)

1940ம் ஆண்டில், கல்கிசை பிரதேசத்தை சேர்ந்த திரு. தியோத்திரம் அவர்கள் மிக கடுமையாக வியாதிப்பட்டு தற்போது சென்னை என்று அழைக்கப்படுகிற அப்போதைய மெட்ராசிலே மருத்துவத்தை நாடினார். அவர் மெட்ராஸ் வைத்தியசாலையில் இருந்த காலத்தில், நண்பர் ஒருவர் மூலமாக கிடைத்த அறிமுகத்தால், சுவிசேஷகராகிய சாமுவேல் மத்தியூஸ் மற்றும் அவரது தந்தை திரு. வி. சி. மத்தியூஸ் ஆகிய இருவரும் அவரை சந்தித்தனர். அவர்கள் திரு. தியோத்திரம் அவர்களுடன் சுவிசேஷத்தை பகிர்ந்து கொள்ள, இவரும் இரட்சிப்பின் செய்தியை கேட்டு, தன் வாழ்க்கையை ஆண்டவர் இயேசுவுக்கு ஒர்ப்பணிக்க முடிவெடுத்தார். அவர் உண்மையாகவே இரட்சிக்கப்பட்டிருந்தாலும் கூட, அவருடைய வியாதி நிலை மோசமடைந்த காரணத்தால், இந்த உலகத்தில் ஆண்டவருடனான அவருடைய ஆயுள் கொஞ்ச காலம் மட்டுமே நிலைத்திருந்தது. எப்படியிருப்பினும், திரு. தியோத்திரம் அவர்கள் கண்ட புது இரட்சிப்பின் அனுபவம் அவரை சந்தோஷமாக வைத்திருந்தது. சாமுவேல் மத்தியூஸ் அவர்கள் இலங்கையில் இருக்கும் தனது குடும்பத்தை சந்தித்து, அவர்களுடனும் சுவிசேஷத்தை பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே இவருடைய கடைசி ஆசைகளில் ஒன்றாயிருந்தது.

இல. 11, செகியூலர் வீதி, கல்கிசையிலுள்ள திரு. தியோத்திரம் அவர்களின் சகோதரியான திருமதி. வவுடெர்ஸ் அவர்களை சந்தித்த போது, 1941ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்தில் திரு. சாமுவேல் மத்தியூஸ் அவர்கள் அந்த ஆசையை நிறைவேற்றினார். பல மாதங்களாக அவர் அந்த வீட்டில் வீட்டுக்கூட்டங்களை தொடர்ந்து நடத்தி வந்தார். பெயர் கிறிஸ்தவர்களாய் இருந்த பலரையும் கிறிஸ்துவுடனான ஓர் உயிரோட்டமுள்ள அனுபவத்துக்குள் கொண்டுவருவதற்கு கர்த்தர் இக்கூட்டங்களை பயன்படுத்தினார். அவ்வாறு கிறிஸ்துவுக்குள் வந்தவர்களுள், பெயருக்கு பௌத்த பின்னணியை கொண்ட, அதே குடும்பத்தை சார்ந்த இரு சகோதரிகளும் அடங்குவார்கள். நீர்ப்பாசன கட்டட பொறியியலாளராக இங்கிலாந்தில் பட்டம் பெற்றிருந்த அவர்களுடைய சகோதரனாகிய எர்னஸ்ட் சிசில் டி அல்விஸ் என்பவரும் அக்காலத்திலே இலங்கையில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தார். நீர்ப்பாசன பொறியியலாளராக

ஹம்பந்தோட்டையில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த அவர், அப்பொழுது தான் கொழும்புக்கு திரும்பி வந்திருந்தார். வீரியம் மிக்க மலேரியா நோயினால் தங்காலை வைத்தியசாலையில் மரணத்தருவாயில் இருந்த அவர் குணமானதின் பின்னர், கொழும்புக்கு வர முடிவெடுத்தார். கொழும்பு துறைமுக அதிகாரசபையில் பதவியேற்ற அவர் பிறகு, கொழும்பு துறைமுகத்தில் பிரதான பொறியியலாளராக பொறுப்பேற்றார். இலங்கையில் அப்பதவி வகித்த முதல் நபர் அவர் ஆவார். பௌத்த மதத்தை தெரிந்தெடுத்திருந்த அவர் பின்பு, கிறிஸ்தவராக முடிவெடுத்து, 1940ம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில், ஆங்கிலேய சபையின் கொழும்பு ஆயரினால் தெளிப்பு ஞானஸ்நானம் மூலம் உறுதி செய்யப்பட்டார். கல்கிசையில் இடம்பெற்று வந்த வீட்டுக்கூட்டங்களில் கலந்துகொண்டு வந்த அவருடைய இரு சகோதரிகளும் அவரையும் அவரது மனைவி லிலியன் அவர்களையும் அக்கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ளுமாறு வருந்தி கேட்டுக்கொண்டார்கள். அவர்கள் வற்புறுத்திய போதிலும், மாலையில் அவர்கள் ஒரு பாலரும் நடன வகுப்பில் ஈடுபட்டிருந்ததால், இருவரும் ஆர்வம் காட்டவில்லை.

வழமை போலவே நடன வகுப்புக்காக ஒரு மாலை நேரம் அவர்கள் புறப்பட்டனர். ஒருவேளை, மழைவரும் அறிகுறி இல்லாமலிருந்திருக்கலாம் அல்லது மழை முகில் அகன்றுவிடும் என நினைத்திருக்கலாம். எவ்வாறெனிலும், அவர்களின் எண்ணம் தவறு என்பதை நிரூபிக்கும் விதத்தில் திடீரென வந்த மழை அவர்கள் சென்ற நவீன ரக மகிழுந்திலே கூரை இல்லாமை காரணமாக அவர்களை நனையச்செய்தது. வீடு திரும்ப நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட அவர்கள், அன்று எதிர்கொண்ட அந்த மாலை நேரம் அவர்கள் வாழ்க்கையில் நிரந்தர மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய திருப்பு முனையாய் அமைந்தது. வீட்டுக் கூட்டத்தை பற்றி அன்று ஆண்டவர் தான் அவர்களுக்கு ஞாபகமுட்டினார் என பல வருடங்களின் பின் சிசில் சகோதரன் எழுதியுள்ளார். அன்று மாலையில் வேறொன்றும் செய்வதற்கு இல்லாத நிலையில் வீட்டுக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள அவர்கள் முடிவெடுத்தார்கள். அங்கு செய்யப்பட்ட பிரசங்கங்களில் ஆர்வம் கொண்ட அவர்கள், தினமும் அக்கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ள முடிவு செய்தார்கள்.

ஒரு நாள், அவர்கள் கூட்டத்தை முடித்து வீடு திரும்பிய போது, “கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொள்ள முன்வருமாறு பிரசங்கியார் சொன்ன போது முன்னே போக வேண்டும் போல இருந்தது ஆனால் நீங்கள் அதை விரும்ப மாட்டீர்கள் என நினைத்தேன்” என்று ஒருவரையொருவர் பார்த்து சொல்லிக்கொண்டார்கள். ஆச்சரியமாக, இருவருமே அப்படி நினைத்திருந்தார்கள். மறுநாளிலே, இருவரும் முன்னால் சென்று ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவை தங்கள் இரட்சகராக ஏற்றுக் கொள்ளும்படியாக பிரசங்கியாருடன் சேர்ந்து ஜெபித்தார்கள். அவர்களின் உணர்வும் மாற்றமும் உண்மையானதாய் இருந்தது. எல்லா உலக சிற்றின்பங்களையும் விட்டு, உள்ளான தூய்மையை ஊக்கமாய் நாடச்செய்தது. புகைத்தல், நடனம், திரைப்படங்கள், அழகுசாதனங்கள்,

நகைகள், மதுபானம் மற்றும் உயர் அந்தஸ்து சமுதாயாத்துடனான பழக்கம் போன்றவை நீங்கி அவற்றுக்கு மாறாக, எதை இழக்க நேரிட்டாலும் பரிசுத்த வேதாகமத்தை வாசிப்பதற்கும் ஆண்டவருக்கு கீழ்ப்படிவதற்குமான ஆர்வம் அவர்கள் வாழ்க்கையை பற்றிக்கொண்டது. வீட்டுக்கூட்டங்கள் அவர்களின் வாழ்க்கையின் வழமையான ஓர் அங்கமாக மாறியது. விரைவிலேயே அவர்கள் ஞானஸ்நானம் பெற்று, கிறிஸ்துவுக்குள் அவர்கள் பெற்ற புதிய வாழ்க்கையை பற்றி துணிந்து பேச ஆரம்பித்தார்கள்.

சீக்கிரமாகவே, இல. 7, ஹாமர்ஸ் இடம், வெள்ளவத்தையில் உள்ள அவர்களின் சொந்த வீட்டையே கூட்டங்களுக்காக திறந்து கொடுத்தார்கள். இந்த புதிய இடத்திலே தன் பிரசங்கங்களை தொடர்ந்து நடத்துவதில் சாமுவேல் மத்தியூஸ் சகோதரனும் விருப்பம் கொண்டார். பல புதிய விசுவாசிகள் ஒன்று கூடுவதற்கான இடமாக வெகு சீக்கிரமாகவே அவர்களின் வீடு மாறிய படியால் இது ஓர் முக்கிய நகர்வாய் அமைந்தது. கல்கிசை மற்றும் தெமட்டகொட பகுதிகளிலும் வெர்னன் சகோதரன் மற்றும் ஜோய் ஜயவர்தன சகோதரி ஆகியோரின் வீடுகளிலே வேத பாடங்கள் நடைபெற்று வந்தன. ஏறத்தாழ மூன்று மாதங்களின் பின், அவர்கள் இன்னும் இளம் விசுவாசிகளாய் இருந்த போது, சாமுவேல் மத்தியூஸ் சகோதரன் இந்தியாவுக்கு திரும்பிச்செல்ல நேர்ந்தது. எனினும், சிறு விசுவாச குழுவினர் தொடர்ந்தும் வீடுகளிலே வேத பாடங்களுக்காகவும் ஜெபத்துக்காகவும் தினமும் ஒன்றுகூடி வந்தனர். ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் அவர்கள் அப்பம் பிட்டு, எல்லாவற்றுக்காகவும் தேவனில் சார்ந்திருப்பதிலும் தெரு சுவிசேஷத்தின் மூலம் சுவிசேஷ செய்தியை பரவச்செய்வதிலும் தொடர்ந்து நிலைத்திருந்தார்கள். மூத்த விசுவாசிகளாகிய சகோதரன் பிரெட் போலியர், சகோதரிகள் எல்வா மற்றும் கிலாரிபெல் போலியர் மற்றும் மில்லி மற்றும் மியூரியல் வவுடெர்ஸ் ஆகியோரின் சமூகத்தாலும் ஊழியத்தாலும் கூட்டங்கள் ஆசீர்வாதமாய் அமைந்தன. வலுவிலுந்த வயோதிபராக இருந்த போதிலும் மியூரி என செல்லமாக அழைக்கப்பட்ட மியூரியல் சகோதரி தனது பாடல் மற்றும் இசை வரங்களை கொண்டு, செய்த ஊழியங்கள் சந்தோஷம் தந்தவையாய் இருந்தன. கூடிவந்த குழுவினருக்கு பல பாடல்களையும் பல்லவிகளையும் அவர் கற்றுக் கொடுத்தார். கர்த்தரிடம் சென்றடையும் வரை அவர் இந்த ஊழியத்திற்கு தன்னை தொடர்ந்து அர்ப்பணித்திருந்தார். விரைவில், டெலரின் பெரேரா மற்றும் ரூத் ஜான்ஸ் சகோதரிகளும் விசுவாசிகளுடன் சேர்ந்து, சீக்கிரமாகவே, சபையில் கர்த்தருக்கு உண்மையுள்ள மற்றும் வாழ்நாள் ஊழியர்கள் ஆனார்கள்.

வாழ்க்கை மாற்றத்துடன் இப்படி புது விதமாக கர்த்தரை முழு இருதயத்தோடு பின்பற்றுவதை விரும்பாத உறுவினர்கள், நண்பர்கள் மற்றும் பெயர் கிறிஸ்தவர்களான மற்றவர்களால் ஆதி சபை பல எதிர்ப்புகளுக்கு முகங்கொடுத்தது. இதன் விளைவாக, விசுவாசிகளின் எண்ணிக்கை குறைந்தாலும் உண்மையுள்ளவர்களை கர்த்தர் காத்து வந்தார். கிறிஸ்தவ

நடத்தையிலே விசுவாசிகளை ஊக்கப்படுத்தவும் உறுதிப்படுத்தவும் கிட்டத்தட்ட ஆறு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை சாமுவேல் மத்தியூஸ் சகோதரனை கர்த்தர் அனுப்பி வந்தார். அக்காலத்திலே கர்த்தர் சபையில் புதிய ஆத்துமாக்களை சேர்த்து வந்தார். அவர்களுள், அக்னஸ் டூசன்ட் சகோதரி மற்றும் அவரது சகோதரன் எர்னஸ்ட் டூசன்ட் ஆகியோரும் அடங்குவர்.

அதன் பின் 1943ல், கேத்லீன் நிக்கலஸ் சகோதரி, கெர்டி குணரத்ன சகோதரி மற்றும் அவரது மகள் மாலினி, பெர்டி ஒபேசேகர சகோதரன் மற்றும் சகோதரி ஆகியோரை கர்த்தர் தம் சபைக்கு கொண்டு வந்தார். சில மாதங்களுக்கு பிறகு, ஹாமர்ஸ் இடத்தில் கூட்டம் நடைபெற்றுவந்த இடத்துக்கு வெளியே தனது காரில் அமர்ந்திருந்த பனி நிக்கலஸ் சகோதரனை இரட்சிப்பதற்கு சாமுவேல் மத்தியூஸ் சகோதரனை கர்த்தர் பயன்படுத்தினார். அதுவரை, தன் மனைவியாகிய கேத்லீன் நிக்கலஸ் சகோதரியை கூட்டத்துக்கு அழைத்து வருவதற்காக மட்டுமே அவர் வருவாரேயன்றி, வீட்டுக்கு உள்ளே அவர் வர மாட்டார். அவர் கர்த்தரை ஏற்றுக்கொண்டதால் அவரது வாழ்க்கையில் பெரும் மாற்றம் நிகழ்ந்தது. இலங்கை சங்கத்திணைக்களத்தில் தலைமைப்பதவியிலிருந்ததாலும் தேசிய டென்னிஸ் விளையாட்டில் கொண்டாடப்பட்ட வீரராக இருந்ததாலும் சமுதாயத்தில் உயர் அந்தஸ்தில் இருந்த பலரும் அவரது நண்பர்களாயிருந்தார்கள். உடனடியாகவே அவர், தன் நண்பர்களுடன் நேரத்தை கழிக்காமல் விசுவாசிகளுடன் ஐக்கியம் கொள்வதற்காக தன் நேரத்தை ஒதுக்கினார். அவர் இரட்சிக்கப்பட்ட நாள் இரவே, ஓர் அலுமாரி முழுவதுமாக அடுக்கிவைத்திருந்த வெளி நாட்டு மதுபானங்களை எவ்வாறு கால்வாயில் ஊற்றினார் என்பதை பற்றி தன் தனிப்பட்ட சாட்சியிலே குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். பிறகு, சபையின் தலைவராக, தான் டென்னிஸ் போட்டிகளில் பெற்ற வெற்றிக்கிண்ணங்களை விற்று அந்த பணத்தை கர்த்தருடைய வேலைக்காக கொடுக்க மனம் உவந்தார். சில காலம் கழித்து, அவரது தத்து மகளாகிய கிட்டி என செல்லமாக அழைக்கப்பட்ட கேத்லீன் அவர்கள், வெள்ளாவத்தை காவல் நிலையத்துக்கு அருகில் நடைபெற்ற ஒரு வீட்டுக்கூட்டத்தில் கர்த்தருக்கு தன் வாழ்க்கையை ஒப்புக்கொடுத்தார். அவர் ஒரு திறமையான நடனக்கலைஞராக இருந்தார். மறுநாளிலே தலைமை ஆளுனருக்கு முன்பாக நடனமாடுவதாக இருந்தது. ஆனாலும் அந்நிகழ்வில் நடனமாட மறுக்கும் அளவுக்கு அவருடைய இரட்சிப்பின் அனுபவம் ஆழமாக இருந்தது. ஹாமர்ஸ் இடத்தில் நடைபெற்ற சிறு கூட்டத்தில் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் ஐக்கியம் கொண்டார். அடுத்து வந்த பல வருடங்களுக்கு கர்த்தருடைய ஊழியத்திலே மிக முக்கியமான அங்கமாகவும் பல தலைமுறையினருக்கு ஆசீர்வாதமாகவும் இந்த விசுவாசிகள் இருந்தார்கள்.

வெள்ளாவத்தை ஹாமர்ஸ் இடத்தில் இருந்த வீட்டிற்கு மேலதிகமாக, கருவாத்தோட்டம் என்ற இடத்தில் இருந்த ஒபேசேகர சகோதரனின் வீடு, கொள்ளுப்பட்டியில் இருந்த கெர்டி குணரத்ன சகோதரியின் வீடு, பம்பலப்பட்டியாவில் இருந்த பனி நிக்கலஸ் சகோதரனின் வீடு ஆகியன

கூட்டங்களுக்காக பயன்பட ஆரம்பிக்க, கூட்டங்கள் நடைபெறுகிற இடங்களை கர்த்தர் அதிகரித்து வந்தார். “புதிய ஏற்பாட்டு உள்ளூர் சபையை பற்றிய சரியான புரிதல் இதுவரை நமக்கு இல்லை. உள்ளூர் சபை பற்றிய சில அடிப்படை சத்தியங்களை கொண்டு ‘வீட்டில் உள்ள சபை’ என்பதே நம் தரிசனமாயிருந்திருக்கிறது” என அப்போதைய சபை கொண்டிருந்த தரிசனத்தை பற்றி சிசில் டி அல்விஸ் சகோதரன் விவரித்துள்ளார்.

மொழி என்று பார்த்தால், ஞாயிறு மாலை 3.00 மணி முதல் 4.00 மணி வரை நடைபெற்ற சிங்கள மொழியிலான சுவிசேஷ கூட்டத்தை தவிர அனைத்து கூட்டங்களும் ஆங்கில மொழியிலேயே நடைபெற்று வந்தன. சிங்கள மொழியிலான சுவிசேஷ கூட்டத்தின் பின்னர், பி.ப. 6.00 மணிக்கு இடம்பெறும் ஆங்கில மொழியிலான சுவிசேஷ கூட்டத்துக்கு மக்களை வரவழைப்பதற்காக, விசுவாசிகள் வெளியே சென்று சுற்றுப்புறங்களிலே ஆங்கில மொழியில் சுவிசேஷத்தை பிரசங்கித்து வந்தார்கள். பிரெட் போலியர் சகோதரன் மற்றும் சிசில் டி அல்விஸ் சகோதரன் உட்பட வெறும் இரண்டு அல்லது மூன்று பேர் மட்டுமே வெளியுறங்க பிரசங்கங்களில் இருந்த காலமும் உண்டு. ஆனாலும் அவர்கள் தொடர்ந்தும் உண்மையுள்ளவர்களாகவும் கர்த்தருடைய அழைப்புக்கு கீழ்ப்படிகிறவர்களாகவும் இடைவிடாமல் அதை செய்து வந்தார்கள். பி.ப. 5.30 மணி வரை தெருக்களிலே பிரசங்கித்த பின், மாலை 6 மணிக்கு ஆங்கில சுவிசேஷ கூட்டத்துக்காக ஹாமர்ஸ் இடத்திலிருந்த வீட்டுக்கு திரும்பி வருவார்கள்.

பொரளை, தெஹிவளை மற்றும் வெள்ளவத்தை பகுதிகளில் சிறுவர்களுக்கான பல்லவிகளை கற்றுக்கொடுக்கும் வகுப்புகளை நடத்த கர்த்தர் கதவுகளை திறந்து கொடுத்தார். ஆரம்பத்தில், லிலியன் மற்றும் அல்விஸ் சகோதரிகள் இந்த வகுப்புகளை நடத்தி வந்தார்கள். பின்னர், பாமன்கடை பகுதியில் இன்னுமொரு இடம் திறந்த போது குவென் லால்மொன்டே சகோதரியும் இணைந்து கொண்டார். இந்த சகோதரிகள் சேர்ந்து சிறுவர் மத்தியில் ஊழியம் செய்து வருகையில் சிறு பிள்ளைகளின் உள்ளங்களில் கர்த்தர் எவ்வண்ணம் செயல்படுகிறார் என்பதை கண்டு சந்தோஷம் அடைந்தார்கள்.

“உருக்கமான இரக்கத்தினாலே உன்னதத்திலிருந்து தோன்றிய அருணோதயம் நம்மைச் சந்தித்திருக்கிறது” (லூக்கா 1:77,79)

புதிய ஏற்பாட்டு முறையிலான சபை

“அவர்கள் அப்போஸ்தலருடைய உபதேசத்திலும், அந்நியோந்நியத்திலும், அப்பம் பிக்குதலிலும், ஜெபம்பண்ணுதலிலும் உறுதியாய்த் தரித்திருந்தார்கள்.” (அப்போஸ்தலர் 4:42)

தங்களுக்குள் பிரிவினைகள் வந்து விடுமோ என மிரள வைக்கும் சவால்கள் எழுந்தமையால் விசுவாசிகள் இக்கட்டான காலகட்டத்துக்குள் கடந்து செல்வதை 1946ம் ஆண்டு கண்டது. அக்காலத்தில் சகோ. பிரெட் போலியர் மற்றும் சகோ. சிசில் டி அல்விஸ் ஆகிய இரண்டு சபை மூப்பர்கள் மட்டுமே இருந்தனர். சாமுவேல் மத்தியூஸ் சகோதரன் அடிக்கடி இந்தியாவிலிருந்து வந்து போவதுண்டு. எப்படியெனிலும், சாமுவேல் மத்தியூஸ் சகோதரன் பற்றி உறுதிப்படுத்த முடியாத வதந்திகள் பரவியதின் காரணமாக சபைக்குள் தீவிர விரிசல்கள் வருவதற்கு அவர் காரணமானார். சபைக்கு வெளியே இருந்து வந்த கிறிஸ்தவ சாட்சிக்கு எதிரான எதிர்ப்புகளும் விசுவாசிகளை பெரிதும் பாதித்தது. அனுபவமற்ற மூப்பர்களும் ஒப்பீட்டளவில் இளம் விசுவாசிகளும் சேர்ந்து சபையில் சில பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான முடிவுகளை எடுப்பது கடினமாக இருந்தது. ஒரு நாள், சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக, சபையில் ஒரு பிளவு ஏற்பட்டது, இது, பனி நிக்கலஸ் சகோதரனின் வீட்டில், அவருடன் எர்னஸ்ட் டூசன்ட் மற்றும் பனி நிக்கலஸ் சகோதரர்களின் பொறுப்பில் தனியாக கூட்டம் நடத்த வழி வகுத்தது. பின்னர் கிறிஸ்டி பெயார்ட் சகோதரன் அவர்களுடன் சேர்ந்து, அங்கு கூடிய விசுவாசிகள் மத்தியில் செய்யப்பட்ட பணிக்கான பொறுப்பை ஏற்று பணியாற்றினார்.

இப்படியாக, சிசில் டி அல்விஸ் சகோதரனின் வீடாகிய ரெகொபோத் மற்றும் பனி நிக்கலஸ் சகோதரனின் வீடாகிய பெனியேல் ஆகிய இரு இடங்களிலும் கூடிய சபைகள் மூன்று வருடங்களாக தனித்தனியாக செயற்பட, விசுவாசிகளின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்து வந்தது. அக்காலகட்டத்திலே, மெட்ராசிலுள்ள யேகோவா ஷம்மா சபையின் ஒரு மூப்பராயிருந்த ஜோர்ஜ் ராஜரத்னம் சகோதரனை தேவன் கொழும்பில் ஒரு வியாபார நிறுவனத்தின் முகாமையாளராக அனுப்பி, அவர் மூலமாக ரெகொபோத், பெனியேல் ஆகிய இரண்டையும் 1947ம் ஆண்டிலே ஒன்றிணைத்தார். இந்த தொடர் நிகழ்வுகளிலே ஒரு முக்கிய அங்கத்தை காணவில்லை. அதாவது, ஜோர்ஜ் ராஜரத்னம்

சகோதரனுக்கு எப்படி இந்த இரு சபையினருடனும் தொடர்பு ஏற்பட்டது என்பது. எமக்கு தெரிந்ததெல்லாம், கர்த்தர் தம்முடைய இறையாண்மை மிக்க சித்தத்தினாலே இதை ஒழுங்குபடுத்தியிருந்தார் என்பது மட்டுமே.

மெட்ராசிலுள்ள யேகோவா ஷம்மா என்பது கர்த்தர் தமது ஊழியக்காரனாகிய பக்த் சிங் சகோதரன் மற்றும் சில அர்ப்பணிப்புள்ள தேவ மனிதர்கள் மூலமாக ஏற்படுத்திய புதிய சபை அமைப்பின் பிறப்பிடமாகும். இது, பக்த் சிங் சகோதரன் செய்த பிரசங்கங்களின் விளைவாக 1938 இலிருந்து 1940 வரை மெட்ராஸ் நகரில் உருவான ஆவிக்குரிய மறுமலர்ச்சிக்கு பிற்பட்ட காலமாகும். பல பருவங்களாக ஜெபித்ததின் பின்னர், ஓர் பெரிய வீட்டை வாங்கி அதற்கு “தேவன் அங்கே இருக்கிறார்” (எசேக்கியேல் 48:35) எனும் அர்த்தமுள்ள யேகோவா ஷம்மா என்று பெயர் வைக்க தேவன் அந்த சகோதரர்களுக்கு வழி காட்டியிருந்தார். இது 1941ம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில் நடந்தது. தேவனுடைய வார்த்தையை பெற்றுக்கொள்ளவும் பாரம்பரிய கிறிஸ்தவத்தை விட்டு வெளியேறவும் விரும்பிய யாவரும் இந்த இடத்துக்கு திரண்டு வந்தனர். புதிய ஏற்பாட்டு வடிவிலான சபையின் கோட்பாடுகளை கற்பிக்கும் மையமாக இந்த இடம் மாறியது. தேவ ஆவியின் இந்த இயக்கம் பிற்பாடு ஐதராபாத்திலும் காலப்போக்கில் இந்தியா முழுவதிலும் பரவியது.

சென்னை யேகோவா ஷம்மாவிலிருந்து வந்த ராஜரத்னம் சகோதரன் இடைப்பட்டதற்கூடாக கொழும்பிலிருந்த விசுவாசிகள் ஒருங்கிணைந்ததால் சபை மீண்டும் ஒரே குழுவாகியது. தனது 17வது வயதில் வெள்ளவத்தையிலிருந்த நோர்மன் அர்ன்ட் சகோதரனின் வீட்டில் நடைபெற்ற வீட்டுக்கூட்டத்தில் கர்த்தரால் இரட்சிக்கப்பட்ட டட்லி வீரரத்ன சகோதரன், தெகிவளை புகையிரத நிலையத்திற்கு அருகில் இடம்பெற்ற வெளியரங்க கூட்டமொன்றில் பிரசங்கிக்கப்பட்ட சுவிசேஷத்தினால் இரட்சிக்கப்பட்ட டட்லி குணவர்தன மற்றும் குடும்பத்தார், மற்றும் பயமற்ற சாட்சிக்காரியும் உண்மையுள்ள சகோதரியுமான எனிட் ஒன்டாச்சே ஆகியோர் உட்பட மேலும் பலரும் நிக்கலஸ் மற்றும் டூசைன்ட் சகோதரர்களுடன் கூட இருந்தார்கள். எனிட் சகோதரி சீக்கிரமாகவே கர்த்தரிடம் சென்றடைந்தார். ஜேக்கப் சகோதரி, பிற்காலத்தில் எமது ஞாயிறு பாடசாலையின் கண்காணிப்பாளராயிருந்த சகோதரன் லிண்டன் லுவிஸ் மற்றும் அவரின் குடும்பத்தார், எமது அருமை முதியவர் லெம்பர்ஸ் மற்றும் சகோதரிகள் ஏடா மற்றும் பில் பெர்னாண்டோ ஆகியோரும் அந்த குழுவில் இருந்தனர். இவர்களின் ஊழியம் சபைக்கு ஆசீர்வாதமாயிருந்தது. லெம்பர்ஸ் சகோதரன் தான் ஞாயிறு தினங்களில் சிங்கள மொழியில் வார்த்தையை பிரசங்கித்தவர். எழுபது வயதை தாண்டியவராயிருந்தாலும் பி.ப. 3.00 மணி போன்ற அசௌகரியமான நேரத்திலும் நேரத்தவறாதவராகவும் தனக்கு கொடுக்கப்பட்ட பணியை நிறைவேற்றுவதற்கு உண்மையுள்ளவராகவும் இருந்தார். ஒரு சபையாக இப்பொழுது ஒன்றுபட்டிருந்த விசுவாசிகள் 1947ல் ஒரு ஞாயிறு

ரெகொபோத்திலும் மறு ஞாயிறு பெனியேலிலுமாக மாறி மாறி அப்பம் பிட்டும் ஆராதனைக்காக ஒன்று கூடி வந்தார்கள்.

தனது பதினம் பருவத்தின் கடைபாகத்திலிருந்த டோனி பெரேரா சகோதரனும் அவர்களில் ஒருவராக பெனியேலில் நடந்த கூட்டங்களுக்கு சமூகமளிக்க ஆரம்பித்த ஓர் இளைஞராவார். அவர் இரட்சிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் அவரது தந்தையின் பலத்த எதிர்ப்பு காரணமாக தண்ணீர் ஞானஸ்நானத்தின் மூலம் சாட்சிகூற அவருக்கு முடியாமலிருந்தது. தற்போதுள்ள கிறிஸ்தவ ஐக்கிய ஸ்தாபனம் என்ற கட்டடம் 1959ல் கட்டப்பட்டதன் பின் புதிய ஞானஸ்நான தாங்கியிலே ஞானஸ்நானம் பெற்ற அந்த முதற்குழுவில் இருந்தவர்களுள் இவரும் ஒருவர். பிற்காலத்தில் விவசாய திணைக்களத்தில் பணிபுரிந்ததால் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் அவர் செல்ல நேர்ந்தது. திணைக்களத்தினால் எங்கெல்லாம் வேலை மாற்றம் செய்யப்பட்டாலும் அங்கெல்லாம் தன் மனைவி சுவினிதாவுடன் சேர்ந்து கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தை பகிர்வதிலே உண்மையுள்ளவராயிருந்தார்.

கிருலப்பனை, திம்பிரிகஸ்யாய மற்றும் நுகேகொட பகுதிகளில் புதிய பல்லவி வகுப்புகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டதால் சிறுவர் ஊழியம் விரிவடைந்தது. இந்த வகுப்புகள் சகோதரிகள் கிட்டி டூசைன்ட் மற்றும் ரேச்சல் லுவிஸ் ஆகியோரால் ஆங்கில மொழியிலும் தெகிவளை, கல்கிசை, பம்பலப்பிட்டி மற்றும் வெள்ளவத்தை பகுதிகளில் சகோதரிகள் டெலரின் மற்றும் ஏடா ஆகியோரால் சிங்கள மொழியிலும் நடைபெற்று வந்தன. இதற்கு மேலதிகமாக, விசுவாசிகள் ஒருவரையொருவர் சந்தித்து, ஊக்கப்படுத்தி, ஒருவருக்காக ஒருவர் ஜெபித்து, ஒருவர் பாரத்தை ஒருவர் சுமந்து வந்தனர். வார நாட்களிலும் ஞாயிறு தினங்களிலும் ஒன்று கூடி வந்ததால், அவர்கள் தொடர்ச்சியான ஐக்கியத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். வீடு சந்திப்பு மற்றும் சாட்சிபகிர்தல் மூலமாக பலரை கர்த்தருக்குள்ளும் ஐக்கியத்திற்குள்ளும் கொண்டு வருவதற்கு கர்த்தர் குறிப்பாக நிக்கலஸ் சகோதரனையும் அவரின் மனைவியையும் பயன்படுத்தினார். சகோதரன் ஹின்டன் கல்தேரா மற்றும் சகோதரி லக்ஷ்மி கல்தேரா ஆகியோர் அப்படி இரட்சிக்கப்பட்டவர்களாவர். கூட்டங்களில் கலந்துகொள்ளுமாறு அழைக்கப் பட்டபோது, தங்கள் பிள்ளைகளை பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என சாக்கு போக்குகளை சொன்னார்கள். அப்போது, “நீங்கள் போய் சுவிசேஷ கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளுங்கள், நாங்கள் உங்கள் பிள்ளைகளை பார்த்துக் கொள்கிறோம்” என்று நிக்கலஸ் சகோதரி சொன்னார். அது, அவர்களின் சாக்குபோக்குகளை வலுவற்றதாக்கியது. கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டதால் அவர்கள் அற்புதமாக இரட்சிக்கப்பட்டு கர்த்தரிடம் சென்றடையும் வரை பல தசாப்தங்களாக அவர்கள் கர்த்தருக்கு உண்மையுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். பின்பு, லக்ஷ்மி கல்தேரா சகோதரியின் மூத்த சகோதரியாகிய ராணி விக்ரமசிங்க சகோதரியும் அவரின் கணவராகிய ஐவோ விக்ரமசிங்க சகோதரனும் இரட்சிக்கப்பட்டார்கள். பியானோ வாசிப்பதில் திறமைசாலியான ராணி விக்ரமசிங்க சகோதரி, பல வருடங்களாக சபையில் பியானோ இசை மீட்டு வந்தார். மற்றவர்களை

கிறிஸ்துவுக்குள் ஆதாயப்படுத்துவதற்கு கர்த்தர் எப்படி ஆதி விசுவாசிகளை பயன்படுத்தினார் என்பதைப்பற்றி கூற இதைப்போன்ற பல சம்பவங்கள் உள்ளன.

இக்காலகட்டத்தில் சபையானது புதிய ஏற்பாட்டு வடிவிலான உள்ளூர் சபையாக ஸ்தாபனமாயிற்று. 1949ம் ஆண்டின் பிற்பாகத்தில், வளர்ந்து வரும் சபையில் ஊழியம் செய்வதற்காக விடுக்கப்பட்ட அழைப்பை ஏற்று வந்த, இந்தியாவைச் சேர்ந்த பக்த் சிங் சகோதரனின் ஊழியத்தினால் இது சாத்தியமாயிற்று. இது, யேகோவா ஷம்மா சபையின் மூப்பராயிருந்த ஜோர்ஜ் ராஜரத்னம் சகோதரனுக்கூடாக நடந்தது. பக்த் சிங் சகோதரனின் ஆரம்ப ஊழியங்களிலேயே அவர், அப்போஸ்தல அழைப்பைப்பெற்ற தேவ மனிதன் என எல்லா விசுவாசிகளுக்கும் தெளிவாக தெரிந்தது. அறை நிறைந்த சபையினருக்கு தேவ வார்த்தையை பிரசங்கித்ததின் பின்னர் கடைசியிலே சபையின் நான்கு சகோதரர்கள் மீது கைகளை வைத்து ஜெபம் பண்ணி அவர்களை சபை மூப்பர்களாக நியமித்தார். சிசில் டி அல்விஸ் சகோதரன், பனி நிக்கலஸ் சகோதரன், எர்னஸ்ட் டூசன்ட் சகோதரன், எரிக் லால்மன்ட் சகோதரன் ஆகிய நால்வரே அவர்கள். தேக ஆரோக்கிய குறைபாடு காரணமாக பிரெட் போலியர் சகோதரன் தன்னை அந்த ஊழியத்திற்கு நியமிக்க வேண்டாம் என கேட்டுக்கொண்டார். அருட்பணியாளர்களுக்கான இல்லத்தை நடத்திவந்த கிறிஸ்டி பெயார்ட் சகோதரனும் ரூத் சகோதரியும் இங்கிலாந்திலிருந்து இலங்கைக்கு வந்ததின் பின்னர் மீண்டும் இங்கிலாந்துக்கு திரும்பிச்செல்லும் வரை கிறிஸ்டி சகோதரனும் சில காலம் சபை மூப்பராக ஊழியம் செய்தார். மற்ற மூப்பர்களும் விசுவாசிகளும் ஆவிக்குள் இன்னும் முதிர்ச்சியடையாமல் இருந்த அந்த காலத்தில், கிறிஸ்டி சகோதரனின் அனுபவமும் ஆலோசனையும் சபைக்கு பேருதவியாயிருந்தது.

“சைனா இன்லேன்ட் மிஷன்” என அழைக்கப்பட்ட சீன அருட்பணியாளர்களுக்கான அமைப்பை சேர்ந்த டேனியேல் ஸ்மித் சகோதரனையும் அவரது குடும்பத்தாரையும் கர்த்தர் எங்கள் மத்தியில் கொண்டுவந்து அவர் மூலமாக ஊழியத்தின் எல்லைகளை விரிவு படுத்தினார். சீனாவில் உருவான கிறிஸ்தவர்களுக்கு எதிரான உபத்திரவத்திலிருந்து தப்பி, கப்பல் மார்க்கத்தில் கொழும்பு துறைமுகத்தை வந்தடைந்தார். துறைமுகத்திலிருந்து ஜெப அறையில் அவரை சந்தித்த சிசில் டி அல்விஸ் சகோதரன் அவரை சபைக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். ஞாயிறு மாலை நேர கூட்டத்தில் அவரது சாட்சியை பகிர்ந்து கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டதின் பேரில் அவர் தனது சாட்சியை பகிர்ந்து கொண்ட போது, வார்த்தையை பிரசங்கிப்பதில் அவர் வரம் பெற்றவர் என விளங்கியது. நெடுநாள் தங்க முடிவெடுத்த போது, அவரைக் கொண்டு கர்த்தர் பலரையும் இரட்சிப்புக்குள் கொண்டு வந்தார். விசுவாசிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தமை சந்தோஷத்தை தந்த போதிலும் அதிக இடம் தேவை என்பதை அது உணர்த்தியது. வெள்ளவத்தையில் இருந்த பல்நுட்ப (பொலிடெக்னிக்) நிறுவனத்தின்

மண்டபத்தை வாடகைக்கு வாங்கி அதிலே கூட்டங்களை நடத்துவதற்கு கர்த்தர் விசுவாசிகளுக்கு வழி காட்டினார். ஞாயிறு சுவிசேஷ கூட்டங்களிலும் பலர் ஒன்று கூடுவதற்கு இது வழி வகுத்தது. இதனுடாக பல ஆத்துமாக்கள் இரட்சிக்கப்பட்டு சபையில் சேர்க்கப்பட்டார்கள். அவர்களுள், பல வருடங்கள் கழித்து சபையில் மூப்பர்களாயிருந்த ஆபிரகாம் மெடோஸ் சகோதரன் மற்றும் ராமன் சுப்பையா சகோதரன் ஆகியோரும் ஏகநாயக சகோதரி, எடெமா சகோதரனும் சகோதரியும், லிண் சகோதரன், மார்லோ நோவர் சகோதரியும் குடும்பத்தாரும், ஐரீன் சில்வா சகோதரியும் குடும்பத்தாரும் ஆகியோரும் அடங்குவர். ஆபிரகாம் மெடோஸ் சகோதரன் சபையின் மூப்பராயிருந்தது மட்டுமல்லாமல், 1966ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் கர்த்தரிடம் சென்றடையும் வரை, “பேக் டு த பைபிள்” எனும் அமைப்பின் ஒலிபரப்பு சேவைக்கூடாக தினமும் வானொலியில் பிரசங்கித்தும் வந்தார். அதன் பின் பல வருடங்களாக அவருடைய அருமை மனைவியார் இன்பம் மெடோஸ் சகோதரி அதே ஊழியத்தை தொடர்ந்து செய்ய தேவன் அருள் புரிந்தார். “பேக் டு த பைபிள்” அமைப்பின் தமிழ் வானொலி சேவையாகிய “சத்தியவசனம்” எனும் சேவைக்கூடாக, தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பலரின் வாழ்க்கையை தொடர்ந்த அவரை பயன்படுத்தினார்.

டேனியேல் ஸ்மித் சகோதரனும் குடும்பத்தாரும் பல வருடங்களாக இலங்கையில் தங்கியிருந்தார்கள். வார்த்தையின் ஐசுவரியங்களை அவர் பிரசங்கிக்க, அவருடைய ஊழியத்தினால் சபை ஆசீர்வதிக்கப்பட்டது. வார்த்தையின் மீது அவர் கொண்டிருந்த ஆர்வமானது, வேதபாட குறிப்புக்களை ஆங்கில மொழியிலும் சபை வரலாற்றில் முதல் முறையாக சிங்கள மொழியிலும் சைக்ளோஸ்டைல் எனப்படும் கையெழுத்து நகல் சாதனத்தால் அச்சடித்து சபைக்கு கொடுக்க அவரை தூண்டியது. வீடுகளில் கூடி வந்த சபையை பொதுவான மண்டபத்தில் கூடிச்சேர்ப்பதற்கும் இவர் முக்கிய பங்கு வகித்தார். இவருடைய முயற்சிகளாலும் பங்களிப்பாலும், தற்போது றொக்சி எரிபொருள் நிரப்பு நிலையம் அமைந்துள்ள இல. 426, காலி வீதி, வெள்ளவத்தை, கொழும்பு 6 எனும் இடத்தை குத்தகைக்கு எடுத்து அங்கே 200 பேரளவில் ஒன்றுகூடக்கூடிய ஒரு தற்காலிக கட்டடத்தை அமைக்க தேவன் விசுவாசிகளுக்கு உதவினார். 1951ல் சபை இந்த கட்டடத்திற்கு இடம்மாறி அதை கிறிஸ்தவ ஐக்கிய ஸ்தாபனம் என அழைத்தார்கள். வேதத்திலும் அதை கற்பதிலும் டேனியேல் சகோதரனுக்கு இருந்த ஆர்வத்தினால் பல புத்தகங்களை கொண்ட ஒரு புத்தக அறையை அமைத்தார். இந்த புத்தகங்களை ஆர்வம் உள்ள எவரும் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாயிருந்ததால் அடுத்து வந்த வருடங்களில் விசுவாசிகளுக்கு அவை ஆசீர்வாதமாயிருந்தன. மூன்று வருடங்களுக்கு மேலாக சபைக்கு ஊழியம் செய்த பின், டேனியேல் சகோதரனும் குடும்பத்தாரும் கனடா நாட்டுக்கு குடிபெயர்ந்தார்கள்.

அழைப்பு விடுக்கப்படும் போதெல்லாம், கர்த்தருடைய வழி நடத்துதலின் படி, பக்த் சிங் சகோதரன் காலத்துக்கு காலம் வந்து, வார்த்தையை கற்பித்து விசுவாசிகளை பலப்படுத்தி வந்தார். மெட்ராசிலும் பின்பு ஐதராபாத்திலும் நடந்த பரிசுத்த சபை கூடுதல்களுக்கு இயன்றளவு விசுவாசிகள் போய்வந்தார்கள். இக்கட்டான காலங்களில் பக்த் சிங் சகோதரன் வழங்கிய ஆலோசனைகளும் வழிகாட்டுதல்களும் சபைக்கு மிக பெறுமதியானதாயிருந்தது. இந்த கால கட்டங்களிலே, மலையக தேயிலை தோட்டங்களில் பல இந்துக்களை கிறிஸ்துவுக்குள் கொண்டுவருவதற்கு கர்த்தரால் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த டேவிட் அன்டிபஸ் சகோதரன் சபைக்கு அறிமுகமானார். காலத்துக்கு காலம் அவர் கிறிஸ்தவ ஐக்கிய ஸ்தாபனத்தில் பிரசங்க ஊழியம் செய்து வந்ததோடு சபையுடன் நெருக்கமான ஐக்கியம் கொண்டும் வந்தார்.

அதே கால கட்டத்தில், சிங்கள சஞ்சிகை ஊடாக சிங்களவர்களை அணுகும்படியான எண்ணத்தை நிக்கலஸ் சகோதரனின் உள்ளத்தில் கர்த்தர் உதிக்கச்செய்தார். இதைக்குறித்து சபை மூப்பர்கள் வழிகாட்டுதலை நாடிய போது, இந்த வேலையை பொறுப்பெடுத்து செய்வதற்கு ட்லி வீரரத்ன சகோதரனை கர்த்தர் எழுப்பினார். 1959ல் காலாண்டு சஞ்சிகையாக, உலகத்தின் ஒளி எனும் அர்த்தம் கொண்ட “லோகாலோகய” எனும் பெயரில் இந்த சஞ்சிகை ஊழியம் ஆரம்பமா யிற்று. அன்றிலிருந்து இன்று வரை, நாடு முழுவதிலும் உள்ள சிங்கள மொழி பேசுவோரில் ஆயிரக்கணக்கானோரை கர்த்தருக்குள் கொண்டு வருவதற்கு கர்த்தர் அந்த சஞ்சிகையை பயன்படுத்தி வருகிறார். குணதாச பின்னவல மற்றும் ஹெக்டர் ஜயமஹ சகோதரர்களை தொடர்ந்து தற்போது சுவேந்திர மெத்தானந்த சகோதரன் இச்சஞ்சிகையின் தொகுப்பாளராயிருக்கிறார்.

எந்த உபத்திரவத்தையும் சந்திக்கும் அளவுக்கு பயமற்றவர்களாய் அவர்களை உருவாக்குவதிலே தேவ ஆவியானவர் விசுவாசிகளின் இருதயங்களில் ஆழமாய் செயற்பட்டு வந்தார். வழக்கறிஞர் ஒருவரின் மனைவியாகிய லேகம்கே சகோதரியின் சாட்சியானது அப்படிப்பட்ட தனிச்சிறப்பு பெற்ற சாட்சிகளுள் ஒன்றாகும். அவர் மறுபிறப்பு அடைந்த பிறகு தன் கணவனிடமிருந்து பல எதிர்ப்புகளை சந்தித்தார். ஒரு இரவுப்பொழுதிலே தன் கணவனால் தானும் தன் இரு மகள்களும் தாக்கப்பட்டு பரிசுத்த வேதாகமம் எரிக்கபட்ட போது, சுக போகமான தன் வீட்டையும் வாழ்க்கைமுறையையும் விட்டு வெளியேறு முடிவு செய்த அவர், கர்த்தரை முழுமையாக நம்பி தன் மூன்று சிறு பிள்ளைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு வெளியேறினார். அவர்களை பராமரித்து பாதுகாப்பதன் மூலம் கர்த்தர் தமது மகா உண்மைத்தன்மையை அவர்களுக்கு காண்பித்தார். திருமதி. லிலி வேதகன் என்பவர், கர்த்தருக்குள் வந்து தன் வாழ்வின் இறுதி வரை உண்மையுள்ள சாட்சியாக இருந்த இன்னுமொரு சகோதரி ஆவார். தன் திருமணத்தின் காரணமாக மெட்ராசிலிருந்து கொழும்புக்கு வந்த அவர், ஒரு நாள், காலி வீதியில்

நடந்து போகும் போது, கிறிஸ்தவ ஐக்கிய ஸ்தாபனத்தில் (பழைய கட்டடத்தில்) சுவிசேஷம் பிரசங்கிக்கப்படுவதை கேட்டு, உள்ளே வந்து, கிருபையாக இரட்சிக்கப்பட்டார்.

அந்நாட்களிலே, சீனர்கள் பெருமளவில் கொழும்பில் வசித்து வந்தார்கள். அவர்களில் சிலர் பிரசங்கிக்கப்பட்ட சுவிசேஷத்தினால் இரட்சிக்கப்பட்ட போது, செவ்வாய்க்கிழமைகளில் மாலையில் சீன மொழியிலான வேத படிப்பு ஆரம்பமாயிற்று. இக்கூட்டம் சில வருடங்களாக நடைபெற்றிருக்கலாம்.

“இவ்வளவு பலமாய்க் கர்த்தருடைய வசனம் விருத்தியடைந்து மேற்கொண்டது.” (அப்போஸ்தலர் 19:20)

ஆவிக்குரிய வீட்டுக்கான வீடு

“பரலோகத்தின் தேவனானவர், எங்களுக்குக் காரியத்தைக் கைகூடிவரப் பண்ணுவார். அவருடைய ஊழியக்காரராகிய நாங்கள் எழுந்து கட்டுவோம்”. (நெகேமியா 2:20)

1955ல், கிறிஸ்தவ ஐக்கிய ஸ்தாபனம் அமைந்திருந்த காணி உரிமையாளர், இடத்தை காலி செய்யுமாறு அறிவித்த போது சவால் மிக்க காலங்கள் மேலெழ ஆரம்பித்தன. பணமோ இடமோ இல்லாத ஓர் சிறு உள்ளூர் சபையாக, விசுவாசிகள் கர்த்தரில் முழுமையாக சார்ந்திருந்தனர். கால அவகாசம் தரும்படியாக உரிமையாளரிடம் கேட்டுக்கொண்டதன் பின் சபையினர் ஊக்கமாக ஜெபிக்க ஆரம்பித்தனர். விசுவாசம் சோதிக்கப்பட, அவர்களின் உறுதியை பலவீனப்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பாக இதை பயன்படுத்த பிசாசு முயற்சித்தான். எடுக்கக்கூடிய நடவடிக்கைகள் குறித்தும் மூப்பர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தன. பணக்கார வியாபாரி ஒருவரால் கட்டப்படவிருந்த ஒரு கேட்போர்கூடத்தை வாடகைக்கு எடுப்பது, முன்வைக்கப்பட்ட யோசனைகளுள் ஒன்றாயிருந்தது. விசுவாசிகள் இந்த பாதையில் செல்வதை கர்த்தர் இடைப்பட்டு தடுத்தார். மூப்பர்களும் அக்கறைமிக்கவர்களும் ஒவ்வொரு சபை கூட்டத்தின் முடிவிலும் தறித்திருந்து, ஜெபித்து, கர்த்தருடைய வழிகாட்டுதலையும் வழங்குதலையும் ஊக்கமாக நாடினர். எப்பொழுது காணியை தருவீர்கள் என உரிமையாளர் தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த போதிலும், சபையினர் ஜெபித்து வந்தார்கள்; ஆண்டவர் கொடுப்பார் என்று மட்டுமே அவருக்கு பதில் சொல்லப்பட்டு வந்தது.

கிறிஸ்தவ ஐக்கிய ஸ்தாபனம் இருந்த நிலத்தின் பின்புறத்தை ஒட்டி, உரிமையாளருக்கு சொந்தமான இன்னுமொரு காணி இருந்தது. கர்த்தரின் வழிநடத்துதலின்படி, அந்நிலத்தை வாங்குவதை பற்றி சபை விசாரித்தது. ஆனால், அதை விற்க நில உரிமையாளர் தயக்கம் காட்டினார். இதைப்பற்றியும் சபை ஜெபிக்க ஆரம்பித்தது. கர்த்தர் உரிமையாளரின் இருதயத்தை மாற்றியதால், நிலத்தை சபைக்கு விற்க அவர் உடன்பட்டார். அந்த நிலம் ஏறத்தாழ 30 பெர்ச்சு பரப்பளவும் 40,000 ரூபாய் பெறுமதியும் வாய்ந்தது. முன்பணமாக 10,000 ரூபாயை கொடுத்து காணியை சொந்தமாக்கிக்கொள்ள கர்த்தர் சபைக்கு அருள் செய்தார். மீதிப்பணமும் ஆண்டவரின் உதவியால் செலுத்தப்பட்டது. நிலத்தில் கட்டடத்தை கட்டுவதே அடுத்த சவாலாயிருந்தது. கட்டடத்தை கட்ட இன்னுமொரு 40,000 ரூபாய் தேவைப்படும் என கணக்கிடப்பட்டது ஆனால் கையில் 10,000 ரூபாய் மட்டுமே இருந்தது. மிகுந்த ஜெபத்திற்கு

பிறகு, விசுவாசத்தால், கட்டட வேலை ஆரம்பமானது. பொருள் வாங்குவதற்கு அல்லது ஒப்பந்தக்காரர்களுக்கு பணம் கொடுப்பதற்கு தேவை ஏற்படும் போதெல்லாம், நிதியை வழங்குவதன் மூலம், கர்த்தர் சபைக்கு தாம் உண்மையுள்ளவர் என்று காண்பித்து வந்தார். எல்லா கட்டணங்களும் உரிய நேரத்துக்கு கட்டப்பட்டன. கர்த்தர் எவ்வாறு சமயத்துக்கு தக்கதாக தேவைகளை சந்தித்தார் என அக்காலத்தில் பொருளாளராயிருந்த எர்னஸ்ட் டூசைன்ட் சகோதரன் பல சாட்சிகளை பகிர்ந்துள்ளார். ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே, ஒப்பந்தக்காரர் ஒருவர் இரவு 7 மணிக்கு பணத்தை வாங்க வருவதாக கூறியிருந்தார் ஆனால் அவருக்கு கொடுக்க சபையிடம் பணம் இருக்கவில்லை. இரவு 7 மணிக்கு கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்டவுடனே, ஆண்டவரின் நாமத்துக்கு இழுக்கு வந்து விடுமோ என எர்னஸ்ட் சகோதரன் பயந்தார். அவர் கதவை திறந்த போது, ஒப்பந்தக்காரருக்கு செலுத்த வேண்டிய அதே பணத்தொகையுடன் ஒரு சகோதரன் நின்று கொண்டிருந்தார். அந்நேரத்திலேயே அப்பணத்தொகையை கொடுக்குமாறு கர்த்தர் தன்னை ஏவியதாக அவர் சொன்னார். அவர் புறப்பட்ட உடனேயே, பணத்தை வாங்க ஒப்பந்தக்காரர் வந்தார்.

இன்னுமொரு சந்தர்ப்பத்திலே, மழைக்காலம் வருகிறதாயிருந்ததால் கூரை வேலையை விரைவில் முடித்துவிட அவசியமாயிருந்தது. நிதி பற்றாக்குறை காரணமாக வேலை தாமதித்துக்கொண்டிருந்தமையால் ஒப்பந்தக்காரர்கள் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்நேரத்திலே, நண்பர் ஒருவர் மூலமாக அறிமுகமான இஸ்லாமிய மதத்தை சேர்ந்த வியாபாரி ஒருவர், கூரையை போடுவதற்கான பணத்தை வழங்க முன்வந்தார். அவர் கொடுப்பதை வாங்க முன்னர் அவர் சுவிசேஷ கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ள அழைக்கப்பட வேண்டும் என்பது மூப்பர்களின் கருத்தாயிருந்தது. அவருடன் பேசிய போது, கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள மறுத்தாலும் பணத்தை கொடுக்க விரும்பினார். அந்த பணத்தை வாங்குவதற்கு கர்த்தர் மூப்பர்களுக்கு சுதந்திரம் கொடுக்கவில்லை. சபை தொடர்ந்து ஜெபத்தில் நிலைத்திருக்க, மழை வருவதற்கு முன்னதாகவே கூரை வேலையை முடித்துக்கொள்வதற்கான பணத்தை கர்த்தர் விசுவாசிகளின் காணிக்கைகள் மூலமாக வழங்கினார்.

இப்படியாக, வழிகாட்டுவதிலும் தேவையானவற்றை வழங்குவதிலும் கர்த்தர் உண்மையுள்ளவராக இருந்தார். கர்த்தருக்கு நன்றி சொல்ல விசுவாசிகள் ஒன்று கூடினார்கள். தமது சபை மற்றும் ஊழியத்தின் பாதுகாப்புக்காகவும் தொடர்ச்சிக்காகவும் கர்த்தர் தாமே பல்வேறு விதங்களில் தலையிட்டுச்செய்த பல செயல்களை அவர்கள் நேரில் கண்டு அனுபவித்ததால், அது மிகவும் மகிழ்ச்சியான நேரமாயிருந்தது. மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன், விசுவாசிகள் சபைக்கு சொந்தமான தளபாடங்கள், தரைவிரிப்புகள் மற்றும் பிற உபகரணங்களை பழைய

கட்டடத்திலிருந்து நானாறு பேர் ஒன்றுகூடக்கூடிய புதிய கட்டடத்திற்கு மாற்றினார்கள். அது, 1958ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத்தில் நடந்தது, அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாகியும், இது எழுதப்படுகின்ற இந்த 2024ம் ஆண்டிலும், இதே மண்டபத்தில்தான் விசுவாசிகள் தொடர்ந்து ஒன்றுகூடுகிறார்கள். ஊழியத்திற்கு தேவையான உட்கட்டமைப்பு வசதிகளை வழங்குவதற்கு கர்த்தர் இன்றுவரை உண்மையுள்ளவராயிருக்கிறார். 1958ம் ஆண்டிற்கு பின், கட்டடத்திற்கு இரண்டு பெரிய விரிவாக்கங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவற்றைப் பற்றிய சிறு பதிவு பின்வருமாறு:

1971ம் ஆண்டளவில், கட்டடத்தின் விரிவாக்கத்திற்கான நிதி தேவைக்காக சபை கர்த்தரிடம் ஜெபிக்க ஆரம்பித்தது. லோகாலோகய சஞ்சிகைக்கூடாகவும் பிற வழிகள் மூலமும் வெளி மாகாணங்களில் முன்னெடுக்கப்பட்ட ஊழியங்களே அதற்கு காரணம். வார இறுதி நாட்களில், கூட்டங்களில் பங்கேற்க புதிய விசுவாசிகளும் கர்த்தரை தேடுபவர்களும் வந்தார்கள். வார இறுதி நாட்களில் வெளி மாகாணங்களிலிருந்து வரும் விசுவாசிகளுக்கான அடிப்படை தங்குமிடம் மற்றும் அப்படி வருபவர்களின் ஆவிக்குரிய தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதற்காக வளாகத்தில் ஒரு மூப்பர் தங்கி இருப்பதற்கான வசதி எனும் இரண்டு குறிப்பிட்ட தேவைகள் இருந்தன. 1972 ஆம் ஆண்டு, சபை மண்டபத்தின் பின்புறம் உள்ள மூன்று அடுக்குப் பகுதியின் கட்டுமானம் கையில் இருந்த 30,000 ரூபாயை கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அக்கட்டடத்தை கட்டுவதற்கான மொத்த செலவு அதைப்போல மூன்று மடங்காகும். “நீ பலங்கொண்டு தைரியமாயிருந்து, இதை நடப்பி. நீ பயப்படாமலும் கலங்காமலும் இரு. தேவனாகிய கர்த்தர் என்னும் என் தேவன் உன்னோடே இருப்பார். கர்த்தருடைய ஆலயத்தைக் கட்டுகிறதற்குத்த சகல கிரியைகளையும் நீ முடித்துத் தீருமட்டும், அவர் உன்னைவிட்டு விலகவுமாட்டார், உன்னைக் கைவிடவுமாட்டார்.” என்று 1 நாளாகமம் 28:20ல் உள்ள வாக்குத்தத்தத்தை கர்த்தர் மூப்பர்கள் மூலம் சபைக்கு கொடுத்தார். 1973 ஜூலை 7ம் திகதி கட்டடத்தை அர்ப்பணிக்கும் போது, “கட்டட பணியில் பிரச்சனைகளும் தேவைகளும் வந்த பொழுதெல்லாம் இந்த வாக்குத்தத்தம் பெரும் பலத்தையும் ஆறுதலையும் அளித்தது” என்று சிசில் டி அல்விஸ் சகோதரன் கூறினார். ஒரு சில சகோதரிகளும் சகோதரர்களும் அசாத்தியமானவற்றைச் செய்யும்படி கர்த்தரிடத்தில் ஜெபித்து வெற்றி பெற்றனர். ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே, பணம் எல்லாம் தீர்ந்து போனதால் கட்டட வேலை பாதியில் நின்றுது. இரு தின பரிசுத்த சபை கூடுதல் ஒழுங்குசெய்யப்பட்டிருந்தது. அதற்காக பக்த் சிங் சகோதரன் வரும் நாளும் அண்மித்திருந்தது. பணம் கொஞ்சமும் இல்லை. ஞாயிறு காணிக்கையும் வழமையை விட குறைவாகவே இருந்தது. அதற்கு மறுதினமாகிய திங்கட்கிழமையானது கருப்பு திங்கள் என விசுவாசிகளால் பிற்பாடு அழைக்கப்பட்டது. “நானை இந்நேரத்தில் சமாரியாவின் வாசலிலே ஒரு மரக்கால் கோதுமை மா ஒரு சேக்கலுக்கும், இரண்டு மரக்கால் வாற்கோதுமை ஒரு சேக்கலுக்கும் விற்கப்படும் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்” என 2 இராஜாக்கள் 7:1ல்

எழுதப்பட்டுள்ளதை கர்த்தர் தனக்கு ஞாபகமூட்டினார் என சிசில் டி அல்விஸ் சகோதரன் தன் சாட்சியில் குறிப்பிட்டார். செவ்வாய்க்கிழமை மாலையில் விசுவாச சகோதரி ஒருவர் 30 ரூபாயை கொண்டு வந்து கொடுத்தார். புதன்கிழமை தினத்தில் கர்த்தர் வேறு பல விசுவாசிகள் மூலம் 15, 10 மற்றும் 120 ரூபாய்களை கொடுத்தார். மறுநாளில் இன்னுமொரு 1000 ரூபாய் கிடைத்தது. பணி நிறைவேறும் வரை இப்படியாக பணம் வந்துகொண்டே இருந்தது. அது கர்த்தருடைய செயலாயிருந்தது. அது அவர்களின் பார்வைக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது.

1990ன் கடைபாகத்தில், ஞாயிறு பாடசாலை நடத்துவதற்கும் மற்றும் விருந்தினர்கள் தங்குவதற்குமான அறைகளை அமைக்க வேண்டும் என இரண்டாம் கட்ட விரிவாக்கத்தை குறித்த பாரம் மூப்பர்களுக்கும் சபைக்கும் வந்தது. அந்த காலத்தில், கட்டட வேலைகளில் அனுபவமுள்ள விசுவாசிகள் சபையில் இருந்தார்கள். கட்டமைப்பு பொறியியல் வரைபடங்கள் உள்ளூர் சபையை சாராத ஒரு விசுவாசி மூலம் செய்யப்பட்டது. அவர் தாராள மனதுடனே தனது சேவைகளை இலவசமாக வழங்கினார். கட்டுமானப் பணியில் அனுபவம் வாய்ந்த ஒரு சில விசுவாசிகள் குறைந்த கட்டணத்தில் தங்கள் சேவைகளை வழங்கினர். இரண்டு ஆண்டுகளில் வேலை முடிந்தது. இந்த கட்டுமானப்பணியில், கிறிஸ்தவ ஐக்கிய ஸ்தாபனத்தில் தங்கியிருந்த சில விசுவாச சகோதர சகோதரிகள் இரவு பகல் பாராமல் அயராது உழைத்தார்கள். கற்காரை அடுக்குகள் (காங்கிரீட் ஸ்லாப்) அமைத்தல் போன்ற பணிகளின் போது முழு சபையினரும் ஒன்றிணைந்த சந்தர்ப்பங்கள் உள்ளன. கர்த்தர் அற்புதமான வழிகளில் நிதி வழங்கினார். மூன்றாண்டுக்கு மாடி கட்டடமானது 5 மில்லியன் ரூபாய் செலவில் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. மேலிரு மாடிகளும் ஞாயிறு பாடசாலைக்கு என ஒதுக்கப்பட்டது. முதலாம் மாடியில் விருந்தினர்களுக்கான இரு அறைகள் அமைந்திருந்தன.

“அந்த நல்ல வேலைக்குத் தங்கள் கைகளைத் திடப்படுத்தினார்கள்.”
(நெகேமியா 2:18)

பழைய மற்றும் புதிய தலைமுறை

“ஒரு சந்ததி போகிறது, மறு சந்ததி வருகிறது.” (பிரசங்கி 1:4)

1959 ஆம் ஆண்டில் எர்னஸ்ட் டூசைன்ட் சகோதரன், கிட்டி டூசைன்ட் சகோதரி மற்றும் அவர்களது பிள்ளைகளும் அவர்களை தொடர்ந்து 1960 ஆம் ஆண்டில் பனி நிக்கலஸ் சகோதரன் மற்றும் கேத்லீன் நிக்கலஸ் சகோதரி ஆகியோரும் ஆஸ்திரேலியா நாட்டுக்கு குடிபெயர்ந்தார்கள். ஒவ்வொரு அரச உத்தியோகஸ்தரும் சிங்கள மொழி தேர்ச்சிப்பரீட்சையில் சித்தி பெற்றிருக்க வேண்டும் என அரசாங்கத்தால் கொண்டுவரப்பட்ட “சுவபாஷா” எனும் கொள்கை காரணமாகத்தான் அவர்கள் குடிபெயர நேரிட்டது. சம்பந்தப்பட்ட சகோதரர்களுக்கு இது கடினமான முடிவாக இருந்தது. ஆனால் கர்த்தரே அவர்களை ஆஸ்திரேலியாவுக்கு அழைத்துச் செல்கிறார் என்று அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டார்கள். இவ்விரு சகோதரர்களும் அவர்களது குடும்பத்தாரும் ஆஸ்திரேலியாவில் கர்த்தரால் புதிய ஏற்பாட்டு கோட்பாட்டுக்கு அமைவான சபையை கட்டியெழுப்ப பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டதால் இது தேவனின் இறையாண்மைமிக்க சித்தத்துக்கு உட்பட்டது என நிரூபிக்கப்பட்டது. இலங்கையில், கர்த்தர் தம்முடைய சபையைக் கட்டுவதற்கும் பல விசுவாசிகளின் வாழ்க்கையை ஆசீர்வதிப்பதற்கும் அவர்களைப் பயன்படுத்தினார். கேத்லீன் நிக்கலஸ் சகோதரி பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக சபையில் பியானோ கலைஞராக இருந்தார், மேலும் அவர்கள் சபைக்கு பரிசாக வழங்கிய பியானோ கர்த்தருக்கும் சபைக்கும் அவர்களின் விசுவாசமான அர்ப்பணிப்பு சேவையை இன்றும் நினைவுபடுகிறது. எர்னஸ்ட் சகோதரனும் கிட்டி சகோதரியும் அடுத்து வந்த பல தசாப்தங்களில் இலங்கைக்கு பலமுறை விஜயம் செய்து, விசுவாசிகளை ஊக்குவித்து, அவர்கள் குடிபெயர்ந்ததின் பின் சேர்க்கப்பட்டவர்களிடம் பழகி அவர்களை அறிந்து கொண்டார்கள். கிட்டி சகோதரி தனது வாழ்க்கையின் கடைசிகாலத்தில் அளித்த சாட்சி ஒன்றின் பதிவு 2024 ஆம் ஆண்டில் அவர் மகிமைக்கு உயர்த்தப்பட்ட பிறகு கிறிஸ்தவ ஐக்கிய ஸ்தாபனத்தில் உள்ள விசுவாசிகளுக்கு காண்பிக்கப்பட்டது. அது புதிய தலைமுறை விசுவாசிகளின் இதயங்களைத் தொட்டது. அன்று அவர்கள் கர்த்தருக்காக அர்ப்பணிப்புடன் செய்த உழைப்பின் ஆசீர்வாதங்களை இன்று இவர்கள் அறுவடை செய்கிறார்கள்.

எர்னஸ்ட் சகோதரனும் கிட்டி சகோதரியும் வசித்து வந்த வீடானது சபை மண்டபத்துடன் ஒட்டி இருந்தது. அவர்கள் இடம்பெயர்ந்த பிறகு, டெலரின் பெரேரா மற்றும் ரூத் ஜான்ஸ் சகோதரிகள் இந்த வீட்டிற்கு

குடிவந்தனர். 1943 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் இருந்து, இந்த இரண்டு சகோதரிகளும் வயதான மற்றும் முடக்கப்பட்ட விசுவாசிகளுக்குப் பணிவிடை செய்து வந்தார்கள். மேலும் சபையின் சகோதரிகளின் இல்லத்தையும் பராமரித்து வந்தனர். ருத் சகோதரி 1977 ஏப்ரல் மாதத்தில் மகிமைக்கு உயர்த்தப்பட்ட பின், டெலரின் சகோதரி தேவனின் கிருபையால் உண்மையுள்ளவராக ஊழியத்தைத் தனியாக தொடர்ந்து செய்து வந்தார். அங்கு வாழ்ந்த சகோதரிகள் கர்த்தருக்குச் சேவை செய்து, தங்கள் தேவைகள் அனைத்திற்காகவும் கர்த்தரை நம்பி விசுவாசத்தோடு வாழ்ந்ததால், இந்த இடம் பின்னர் “விசுவாச இல்லம்” என்று பெயர் பெற்றது. ஞாயிறு ஆராதனை கூட்டத்தில் கலந்துகொள்வதற்காக நண்ட தூரத்திலிருந்து வந்து பிற்பகல் சிங்கள சவிசேஷ கூட்டத்தில் கலந்து கொண்ட சமார் நாற்பது விசுவாசிகளுக்கு மதிய உணவு மற்றும் தேநீர் வழங்கவும் ஆரம்பித்தனர். கிறிஸ்தவ மதப்பிரிவுகளை கடந்து கர்த்தரால் சிறுவர் ஊழியத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட ஏடா பெர்னாண்டோ மற்றும் ஜொய்ஸ் சில்வா சகோதரிகள் கிறிஸ்தவ ஐக்கிய ஸ்தாபன சகோதரிகள் இல்லத்தில் தங்கள் ஊழியத்தை ஆரம்பித்தனர்.

நிக்கலஸ் சகோதரனும் சகோதரியும் இடம்பெயர்வதற்கு முன், 1960 இல் சகோ. பக்த் சிங் வந்து, சபையில் ஒரு வார ஜெபத்திற்குப் பிறகு, சகோதரர்கள் ஆபிரகாம் மெடோஸ், டட்லி வீரர்தன மற்றும் டட்லி குணவர்தன ஆகியோர் புதிய மூப்பர்களாவதற்காக பிரித்து வைக்கப்பட்டனர். பக்த் சிங் சகோதரனின் மற்றுமொரு வருகையின் போது அவர்கள் சபையில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டார்கள். இந்த மூன்று மூப்பர்களுக்கு மேலதிகமாக, லிண்டன் லுவிஸ், லிண்டோவர், தியடோர் எட்வர்ட்ஸ் மற்றும் ராமன் சுப்பையா ஆகிய சகோதரர்கள் உதவிக்காரராக பிரித்து வைக்கப்பட்டனர். ஏற்கனவே, எட்வர்ட் தேவதாசன், ஹிண்டன் கல்தோரா மற்றும் ஒல்கி எடெமா ஆகிய சகோதரர்கள் சபையின் உதவிக்காரராய் செயற்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்த தேவ மனிதர்கள் அனைவரும் தங்கள் தலைமுறையில் கர்த்தருக்கு உண்மையுடனும் அதிக தியாகத்துடனும் சேவை செய்தார்கள்.

அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளில், ஊழியத்தில் சுறுசுறுப்பாக ஈடுபட்டிருந்த பல உண்மையுள்ள சகோதரர்களை சபை இழந்தது. 1961 இல், ஞாயிறு பள்ளி கண்காணிப்பாளராக பல ஆண்டுகள் உண்மையுடன் சேவை செய்த பிறகு, லிண்டன் லுவிஸ் சகோதரன் மகிமைக்குள் அழைக்கப்பட்டார். ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, 1966 இல், ஊழியத்தில் கர்த்தரால் அதிகம் பயன்படுத்தப்பட்ட ஆபிரகாம் மெடோஸ் சகோதரன் கர்த்தரிடம் சென்றடைந்தார். மேலும், 1971 இல், இலங்கையின் குடியரிமைச் சட்டத்தின் கீழ், தென்னிந்தியாவில் உள்ள தனது சொந்த ஊரான நாகர்கோவிலுக்குத் திரும்ப வேண்டிய கட்டாயம் அந்திபஸ் சகோதரனுக்கு ஏற்பட்ட போது சபை அவருக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பி வைத்தது. அவர் முப்பது வருடங்கள் அல்லது அதற்கும் மேலாக மலையகத் தேயிலைத் தோட்டங்களில் மிகுந்த தியாகத்துடன் உழைத்து வெற்றியீட்டியிருந்தார்.

சகோ. ஒல்கி எடெமா போன்ற இளைய தலைமுறையினரை கர்த்தர் எழுப்பினார். பிற்காலத்தில் அவர் உதவிக்காரராகவும் ஞாயிறு பள்ளி கண்காணிப்பாளராகவும், தான் கணபாவுக்கு குடிபெயரும் வரை பணியாற்றினார். இளைஞரை கர்த்தருடன் உண்மையாக நடக்குமாறு சவால் விடுவதற்காக ஆண்டவரால் பல ஆண்டுகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட விஜய லேகாம்கே சகோதரன் என்பவர் கர்த்தரால் எழுப்பப்பட்ட இன்னுமொருவர் ஆவார். ஞாயிறு பாடசாலைக்கு உதவுவதோடு மட்டுமல்லாமல், சிங்கள சஞ்சிகையின் தொடர் வேலைகளுக்கும் சிறுவர் வகுப்புகளை இரத்தமலானை, தெமட்டகொட மற்றும் தெகிவளை பகுதிகளில் நடத்துவதற்கும் இளம் சகோதரிகளான சீதா லிடியா, பீபி வார்கல் மற்றும் ரீட்டா டி சில்வா ஆகியோரை கர்த்தர் ஊழியத்தில் சேர்த்தார். தெமட்டகொடையில் முதலாவது சிறுவர் வகுப்பானது 1970 இல் கர்த்தரின் அர்ப்பணிப்புள்ள ஊழியக்காரியான பீபி வார்கல் சகோதரியால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பல சிறுவர்களும் அதில் ஆர்வத்துடன் கலந்து கொண்டனர். அவருடைய தந்தை, கிளாரன்ஸ் வார்கல் சகோதரன், கிறிஸ்தவ ஐக்கிய ஸ்தாபனத்தின் புத்தக அறை ஊழியத்தைக் கவனித்துக்கொண்டு, தான் மகிமைக்கு அழைக்கப்படும் வரை கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்து கொண்டிருந்தார். ரசைன் சகோதரன் மற்றும் மியூரியல் சகோதரி ஆகியோரின் வீடு, தெமட்டகொட ஊழியத்தின் மையமாக அமைந்தது. அங்கு தான் சிறுவர்களுக்கான வேதாகம வகுப்புகள் நடைபெற்றன. இந்த ஊழியத்திற்குடாக பல பிள்ளைகளும் கிறிஸ்துவின் அன்பை அனுபவித்தார்கள். தெமட்டகொடவிலிருந்து வரும் தற்கால விசுவாசிகளின் ஆரம்பம் அந்த சிறுவர் வகுப்புகளே. தெமட்டகொட பகுதியில் பல வருடங்களாக ஜோய் ஜயவர்தன சகோதரியின் வீட்டிலே சுவிசேஷ கூட்டங்களும் நடைபெற்று வந்தன. பீபி சகோதரி நடத்திய வகுப்பில் ஆரம்பத்தில் இருந்த சிறுவர்களில் சிலர் தான், ஆன் சகோதரியும் அவரது சகோதரர்களும். அவர் கர்த்தரை அறிந்து கொண்டு, 1973 ஆம் ஆண்டில் சபையில் இணைந்து கொண்டார். பிற்பாடு அவர் முழு நேர ஊழியராகி, சகோதரிகளின் இல்லத்தில் தங்கியிருந்த ஸ்ரியா பெரேரா எனும் இளம் சகோதரியுடன் சேர்ந்து சபையில் ஊழியம் செய்து வந்தார். அதன்பிறகு, சகோதரிகளின் இல்லமானது நீண்டகாலத்துக்கோ அல்லது குறுகிய காலத்துக்கோ கர்த்தரின் முழு நேர பணிக்காக தங்களை அர்ப்பணித்த இளம் சகோதரிகளின் வசிப்பிடமாக மாறியது. இவ்வாறாக கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்த பல இளம் சகோதரிகளால் சபை ஆசீர்வதிக்கப்பட்டது. ஞாயிறு தினங்களில் மதிய ஐக்கிய உணவை தயார் செய்தல், ஞாயிறு பாடசாலையில் சிறுவர்களுக்கான ஊழியம் போன்ற பல பொறுப்புகள் அவர்களுடையதாகியது. அவர்களில் திலகஜோதி சகோதரி என்பவர் 25 ஆண்டுகளுக்கு முன் முதன்முறையாக ஊழியத்துக்கு வந்து இன்றுவரை தொடர்ந்து ஊழியம் செய்து வருகிறார்.

1979 ஆம் ஆண்டில், ஒரு இளைஞன் “ஒபரேஷன் மொபிலைசேஷன்” எனும் அமைப்பின் ஊழியத்தின் மூலம் கர்த்தரை அறிந்து கொண்டார்,

அவ்வமைப்பு ஒரு மிதக்கும் புத்தகக் கண்காட்சிக்காக “எம் வீ லோகோஸ்” என்ற கப்பலைப் பயன்படுத்தியது. அக்கப்பலை பார்வையிடச்சென்ற போது, கர்த்தரால் பேசப்பட்டு, இரட்சிப்பு பெற்று சபையில் சேர்ந்தார். அவர் நெவில் ஜயசந்தர சகோதரன் ஆவார். சிறிது காலத்திலேயே தேவனுடைய வார்த்தையை அவர் கூட்டங்களில் பகிர்ந்து கொள்ள ஆரம்பித்தார். 1983ம் ஆண்டில், தேவனின் அழைப்பைப்பெற்று, தனது கடல்சார் பொறியியல் தொழிலை கைவிட்டு முழு நேரமும் கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்ய முடிவு செய்தார். முன்னோடி மூப்பர்களுள் எஞ்சியிருந்த சிசில் டி அல்விஸ் சகோதரன், பலரைத் தம்மிடம் இழுக்க கர்த்தரால் பயன்படுத்தப்பட்ட, தீயாகவும் வல்லமையாகவும் பிரசங்கிக்கும் ட்லி வீரர்தன சகோதரன், கர்த்தருக்குள் மிகவும் உழைத்த தேவனுடைய உண்மையுள்ள மனிதராகிய ட்லி குணவர்தன சகோதரன் மற்றும் 1985 இல் மகிமைக்கு உயர்த்தப்படும் வரை கர்த்தருக்காக அயராது உழைத்த ராமன் சுப்பையா சகோதரன் ஆகியோர் அந்த காலத்தில் சபையில் மூப்பர்களாய் இருந்தார்கள். இவர்களையல்லாமல், பெஞ்ஜமின் தேவதாசன் சகோதரன், ஒரு சிறந்த இளைஞனாகவும் வேதாகம போதகராகவும் மற்றும் முழுநேர ஊழியராகவும் இருந்தார். அவருடைய அர்ப்பணிப்புமிக்க சேவையானது சபையிலிருந்த சிறியோருக்கும் வளர்ந்தோருக்கும் ஆசீர்வாதமாக இருந்தது.

1982 ஆம் ஆண்டில், தனது சுவிசேஷ ஆர்வத்திற்காக நன்கு அறியப்பட்ட ட்லி வீரர்தன சகோதரன் திமர் என கர்த்தரிடம் சென்றதால் சபை ஊழியத்தில் ஓர் பின்னடைவு உருவானது. அவர் “அமெரிக்கன் மிஷன் டு த க்ரீக்ஸ்” (ஏ.எம்.ஜி) மற்றும் “பாக்கெட் டெஸ்ட்மென்ட் லீக்” போன்ற பல சபை சாராத அமைப்புகளுடன் இணைந்து பணியாற்றினார். தினசரி செய்தித்தாள்களில் நற்செய்தி விளம்பரங்களை வெளியிடும் செய்தித்தாள் சுவிசேஷ ஊழியத்தையும் அவர் செய்தார். அந்த நேரத்தில் சபையுடன் தொடர்புடைய பல முழுநேர ஊழியர்களும் இந்த ஊழியங்களுக்கூடாக நிதி ரீதியாக ஆதரிக்கப்பட்டனர். ட்லி வீரர்தன சகோதரனின் ஊழியம் மிகவும் பயனுள்ளதாக இருந்தது. ஏனெனில் இதன் மூலம் பல புதிய நபர்கள், குறிப்பாக வெளிமாகாணங்களில் இருந்து கர்த்தருக்குள்ளும் சபை ஐக்கியத்திற்குள்ளும் வந்தார்கள். சிகையலங்கார தொழிலாளியான பொக்குனுவிட்டவைச் சேர்ந்த பியசேன சில்வா சகோதரன் தனது கிராமத்தில் கர்த்தருக்கு உண்மையுள்ள சாட்சியாக மாறிய அப்படிப்பட்ட ஒரு ஆத்துமா ஆவார். முழுநேர ஊழியர்களுக்கு சபையின் மூலம் நிதியுதவி வழங்கப்பட வேண்டும் என்று ட்லி வீரர்தன சகோதரன் கர்த்தரிடம் சென்றடையும் முன்னரே மூப்பர்கள் முடிவு செய்திருந்தார்கள். முழுநேர ஊழியர்களை ஆதரிக்கக்கூடியதாயிருக்கும்படி, கர்த்தருக்குக் கொடுப்பதை அதிகரிக்குமாறு சபையினரிடம் வேண்டுகோள் விடுக்கப்பட்டது. இந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்று வதற்காக கர்த்தருக்கு அதிகமாக கொடுக்க அவர்கள் ஒரு புதிய

பாரத்தை பெற்றதினால் இது சபை வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது.

1983 ஆம் ஆண்டில், தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு எதிரான கலவரங்கள் மூண்டன. இது சபையை மிகவும் பாதித்தது, ஏனெனில் கலவரத்தின் விளைவாக பல தமிழ் பேசும் விசுவாசிகள் நாட்டை விட்டு வெளியேற முடிவு செய்தனர். 1985 இல், பெஞ்ஜமின் தேவதாசன் சகோதரன் மற்றும் அவரது மனைவி இந்திராணி சகோதரி ஆகியோர் கனடாவில் வசிக்க சென்றார்கள். நீண்ட கால விசுவாசிகள் பிற நாடுகளுக்கு குடிபெயர்ந்தாலும், தமிழ் பேசும் புதிய விசுவாசிகளின் எண்ணிக்கை குறுகிய காலத்திலேயே சபையில் அதிகரித்தது. அவர்களுள், சித்திரவேலு, இராமநாதன், அம்பிகாபதி, பால்ராஜ், கிறிஸ்டோபர் உள்ளிட்டோர் இருந்தனர். பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, தேவனின் உதவியால் சித்திரவேலு சகோதரன் தனது உறவினர்கள் பலரை கர்த்தருக்குள்ளும் சபை ஐக்கியத்துக்குள்ளும் கொண்டுவந்தார். அந்த காலங்களில், சகோதரர்கள் ஜேம்ஸ் ஜேக்கப் மற்றும் வீ. எம். சாமுவேல் ஆகியோரின் ஊழியத்தால், ஆராதனைக்கூட்டத்தில் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு செய்தல் வழக்கம் ஆயிற்று. கர்த்தரின் சபையானது மொழிக் குழுக்களின்படி பிரிக்கப்படக் கூடாது என்ற கண்ணோட்டத்தில் மூப்பர்கள் இருந்தனர். எனவே மும்மொழி ஆராதனைக்கூட்டங்களை நடத்துவதற்கு ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே முயன்றார்கள்.

“இரட்சிக்கப்படுகிறவர்களைக் கர்த்தர் அநுதினமும் சபையில் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தார்.” (அப்போஸ்தலர் 2:47)

விசுவாசத்தின் பரீட்சையும் வெற்றியும்

“சாயங்காலத்தில் அழுகை தங்கும், விடியற்காலத்திலே களிப்புண்டாகும்.”
(சங்கீதம் 30:5)

மூப்பர்கள் கர்த்தரிடம் சென்றடைந்ததாலும் விசுவாசிகள் குடிபெயர்ந்ததாலும், எஞ்சியிருந்த மூப்பர்களிடையே ஒற்றுமையின்மை கடுமையாயிருந்ததாலும், அந்த காலகட்டத்தில் ஊழியத்தில் மேலும் பின்னடைவுகள் ஏற்பட்டன. இதன் விளைவாக சில விசுவாசிகள் ஐக்கியத்தை விட்டு வெளியேறினார்கள். விசுவாசமுள்ள ஒரு சிலர், சிசில் டி அல்விஸ் சகோதரனின் தலைமையில் உபவாசத்திலும் ஜெபத்திலும் நிலைத்திருந்தார்கள். வாராந்த ஆராதனைகளை நடத்த போதிய போதகர்கள் இல்லாததால் எதிர்காலம் இருண்டதாக காணப்பட்டது. இருப்பினும், தொடர்ந்து தேவனிடம் ஜெபம் செய்யப்பட்டது. சுமார் ஆறு மாத இருண்ட காலத்திற்குப் பிறகு, நம்பிக்கையின் கதிர் அடிவானத்தில் தென்பட்டது. சபையை மீண்டும் கட்டியெழுப்ப கர்த்தர் தமது இரக்கத்தின்படி திரும்ப செயற்பட தொடங்கினார். சபையின் இந்நிலைமை இளைய தலைமுறை விசுவாசிகளுக்கு அதிக பொறுப்புகளை ஏற்கும் வாய்ப்பை வழங்கியது.

ராமன் சுப்பையா சகோதரன் 1985 இல் கர்த்தரிடம் சென்றடைந்தார். டட்லி குணவர்தன சகோதரன் பக்கவாதத்தால் பாதிக்கப்பட்டு வியாதியாய் இருந்ததால், மூப்பத்துவத்தின் முழு பாரமும் சிசில் டி அல்விஸ் சகோதரன் மேல் விழுந்தது. இந்த நேரத்தில் மீதமுள்ள ஒரே மூப்பராகிய சிசில் டி அல்விஸ் சகோதரனுடனும் முழு நேர ஊழியராயிருந்த நெவில் ஜயசுந்தர சகோதரனுடனும் கூடநின்ற ஜேம்ஸ் ஜேக்கப் சகோதரன் பெரிதும் பங்களிப்பு செய்தார். அதே காலகட்டத்தில், பென்ஜமின் தேவதாசன் சகோதரன் கல்கிசை பகுதியில் நடத்திய வேத பாட வீட்டுக்கூட்டத்தினூடாக ஆனந்தகுமார் மற்றும் ஹிரான் எதிரிசிங்க சகோதரர்கள் கர்த்தரை அறிந்து கொண்டு சபையில் இணைந்தார்கள். அவர்கள், அலெக்ஸ் பெரோ மற்றும் ரவி ஜயலத் போன்ற சகோதரர்களுடன் சேர்ந்து சபை ஊழியத்தில் ஆர்வத்துடன் பங்கேற்றார்கள். ஞாயிறு பாடசாலையும் வாலிபர் கூட்டங்களும் புது உற்சாகத்துடன் நடைபெற ஆரம்பித்தன. இந்த இளந்தலைவர்களால் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட பல வாலிபர் முகாம்கள் கொழும்பிலும் வெளி மாகாணங்களிலும் இருந்த வாலிபர்களுக்கு பெரும் ஆசீர்வாதத்தை கொண்டு வந்தன. விசுவாசிகளை சந்திப்பதிலும் வெவ்வேறு கூட்டங்களிலே தேவ வார்த்தையை பகிர்ந்து கொள்வதிலும் நெவில் ஜயசுந்தர சகோதரனுடன் சேர்ந்து ஹிரான் எதிரிசிங்க சகோதரனும் பணியாற்றி வந்தார். அக்காலத்திலே, இந்த ஊழியங்களை செய்வதற்கு பலர்

இருக்கவில்லை. அண்மைக்காலம் வரை, ஞாயிறு பாடசாலையின் கண்காணிப்பாளராக ஆனந்தகுமார் சகோதரன் இருந்தார். அவரும் ஹிரான் எதிரிசிங்க சகோதரனும் தற்போது சபையில் உதவிக்காரராக ஊழியம் செய்து வருகிறார்கள்.

வயோதிபராயிருந்த சிசில் டி அல்விஸ் சகோதரனை தவிர வேறு யாரும் மூப்பர்களாயிராதிருந்ததால் 1985 இலிருந்து 1987 வரையிலான காலம் மிக முக்கியமான ஆண்டுகளாயிருந்தன. இருப்பினும், 1985ம், 1986ம் ஆண்டுகளில் இரண்டு பரிசுத்த சபை கூடுதல்கள் மிக குறிப்பிடத்தக்க விதத்தில் நடத்தப்பட்டன. அவற்றில் வெளி மாகாணங்களை சேர்ந்த பல விசுவாசிகள் பங்குபற்றினார்கள். இந்த பரிசுத்த சபை கூடுதல்களை ஆசீர்வாதமிக்க ஊழியமாக்குவதற்காக விசுவாசிகள் ஒன்று கூடி கடுமையாக உழைத்தார்கள். எல்ல பகுதியிலுள்ள நியூபர்க்கில் இருந்து வந்து, இந்த பரிசுத்த சபை கூடுதல்களில் கலந்து கொண்ட சகோதரன் போல் செபஸ்டியன் அவர்கள் பிற்காலத்தில் சபை மண்டபத்திலேயே தங்கியிருந்து கர்த்தருடைய ஊழியத்திற்கு உதவியாயிருந்தார்.

கொழும்பிலிருந்த “பேக் டு த பைபிள்” நிறுவனத்தின் நிர்வாக இயக்குநராகப் பணியாற்றிய ரிச்சர்ட் ஆபிரகாம் சகோதரன், இறையியல் முதுகலைப் பட்டபடிப்பிற்காக பெங்களூர் சென்று தனது படிப்பை முடித்துவிட்டு 1987 இல் இலங்கைக்குத் திரும்பி வந்தார். முன்னதாக, அவரும் அவர் மனைவி ஃப்ளோரி சகோதரியும் எழுபதுகளின் பிற்பகுதியில் இறைவனின் அழைப்புக்குக் கீழ்ப்படிந்து இங்கிலாந்தில் இருந்து இலங்கைக்குத் திரும்பி வந்திருந்தார்கள். பெங்களூரிலிருந்து திரும்பி வந்த பிறகு, மூப்பத்துவத்தில் இணையுமாறு சிசில் டி அல்விஸ் சகோதரன் அழைத்த போது அவர் அதை ஏற்றுக்கொண்டார். 1987ம் ஆண்டு அவர் மூப்பராக ஏற்படுத்தப்பட்டார். அந்நேரத்தில் தலைமைத்துவத்தில் குறைபாடாக இருந்த ஊழியத்தின் உறுதித்-தன்மையை இது பூர்த்தி செய்தது. இரண்டு வருடங்கள் கழித்து, 1989ம் ஆண்டில், நெவில் ஜயசுந்தர சகோதரனும் மூப்பராக ஏற்படுத்தப்பட்டார். இப்படியாக, ஓர் கடினமான காலகட்டத்திலிருந்து மீண்டு, சபை 90களுக்குள் அடியெடுத்து வைத்தது. நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த சிசில் டி அல்விஸ் சகோதரன் 1996ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் கர்த்தரிடம் சென்றடைந்தார்.

சிசில் டி அல்விஸ் சகோதரனின் மரணம் சபையில் ஓர் வெற்றிடத்தை தோற்றுவித்தது. முதல்தடவையாக, சபையின் ஆரம்ப மூப்பர்கள் எவரும் இல்லாமல் சபை செயற்பட வேண்டியதாயிருந்தது. சிசில் டி அல்விஸ் சகோதரனின் ஜெப வாழ்க்கையும் ஆவிக்குரிய காரியங்களில் அவரின் உறுதியான நிலைப்பாடும் உலகத்திலிருந்து பிரிந்திருத்தலும் ஆகிய இவை யாவும் சிறப்பு மிக்கவையாகவும் முன்மாதிரியாகவும் இருந்தன. அவர் மிகுந்த நேர்மையும் அர்ப்பணிப்பும் உள்ளவர். அவர் கடுமையானவர், கடின உள்ளம் படைத்தவர் என்று பலர் நினைத்திருந்தார்கள்.

ஆனால், உள்ளார அவர் மென்மையான மனம் படைத்தவர். கலகம் செய்து கீழ்ப்படியாமல் இருப்போருக்காக அவர் கண்ணீரோடு ஜெபித்ததுண்டு. இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு மோசே போல, கிறிஸ்தவ ஐக்கிய ஸ்தாபனத்திலுள்ள விசுவாசிகளுக்கு சிசில் டி அல்விஸ் சகோதரன் என்று சொன்னால் மிகையாகாது. தவறாமல் உபவாசம் இருந்து ஜெபிப்பார். அவருடைய பிரசங்கங்களை புரிந்து கொள்வது கடினமாக இருந்தது, ஆனால் பல ஆண்டுகளாக வேதாகமத்தை வாசித்ததன் விளைவாக அவர் கற்றுக்கொண்ட பெரும்பாலான ஆவிக்குரிய சத்தியங்களை வாரத்தில் ஆறு நாட்களும் கிறிஸ்தவ ஐக்கிய ஸ்தாபனத்தில் தவறாமல் நடத்தப்பட்ட தினசரி காலை வேத படிப்புகளில் கற்பித்தார். அது தான் வேதாகமத்தின் எல்லா முக்கிய சத்தியங்களும் உபதேச கோட்பாடுகளும் கற்பிக்கப்படும் கிறிஸ்தவ ஐக்கிய ஸ்தாபனத்தின் வேதாகம பாடசாலை. ஒவ்வொரு புத்தகமாக, ஒவ்வொரு வசனமாக முறையாக கற்பிக்கப்படும். காலை தோறும் வேத பாடத்தை நடத்தும் வழக்கம் இன்றும் நடைமுறையில் தொடர்ந்து உள்ளது.

1970களின் நடுப்பகுதியில் இருந்து ஆண்டுதோறும் பரிசுத்த சபை கூடுதல்களை சபை நடத்தி வந்தது, இது வெளிமாகாண விசுவாசிகளுக்கு பெரும் ஊக்கமளிக்கும் ஊற்றாக அமைந்தது. இத்தகைய கூட்டங்களின் போது, இந்தியாவிலும் மற்ற நாடுகளிலும் உள்ள ஒத்த எண்ணம் கொண்ட சபைகளை சேர்ந்த பிரசங்கிக்கும் சகோதரர்கள் தேவ வார்த்தையினால் ஊழியம் செய்தனர். அவர்களில் கே.பிலிப், டி.ஈ.கோஷி, சி.ஈ.தாசன், தியோடர் ரெஜினோல்ட், எடி வில்லியம்ஸ், பால் சுதாகர், கிளென் பெர்னாண்டோ, ஜோர்ஜ் ஜேக்கப், மானுவல் பிரபாகரன், கென் திமோதி மற்றும் டி.கிறிஸ்டோபர் ஆகிய சகோதரர்கள் அடங்குவர். வெவ்வேறு நற்செய்திப்பணி பின்புலங்களைச் சேர்ந்த வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த தேவ மனிதர்களும் தேவனுடைய வார்த்தையைப் பகிர்ந்து கொள்ள சபையில் வரவேற்கப்பட்டனர்.

மீதமிருந்த மூப்பர்களாகிய ரிச்சர்ட் ஆபிரகாம் சகோதரனும் நெவில் ஜயசுந்தர சகோதரனும் கர்த்தரால் வழிநடத்தப்பட்டதின்படி டட்லி குணவர்தன சகோதரனின் மகனாகிய மோகன்லால் குணவர்தன சகோதரனையும் டோனி பெரேரா சகோதரனையும் சபை மூப்பர் குழுவில் இணையுமாறு அழைத்தனர். அவர்களும் அந்த அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டனர். அவர்களை மூப்பர்களாக ஏற்படுத்துவதற்காக கே. பிலிப் சகோதரன் 1996ம் ஆண்டு இந்தியாவிலிருந்து வந்தார். கொழும்புச் சபையின் ஒரு சிறப்பம்சம் தான், மூப்பர்களின் தொடர்ச்சியாகும். முதன்முதலில் பக்த் சிங் சகோதரன் கைவைத்து மூப்பர்களை ஏற்படுத்திய காலத்திலிருந்து, தலைமுறை தலை முறையாக, தற்போதுள்ள மூப்பர்களால் புதிய மூப்பர்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு வருகிறார்கள். புதிய ஏற்பாட்டு சபையில், வேதாகமத்தில் காணப்படும் விதமாக மூப்பர்களை தொடர்ந்து மூப்பர்கள் ஏற்படுத்தப்படவும் வேண்டும், மூப்பர்கள் பலர் இருக்கவும் வேண்டும். இவ்வாறாக, மோகன்லால் குணவர்தன மற்றும்

டோனி பெரோ ஆகிய இவ்விரு சகோதரர்களும் ஏற்கனவே இருந்த மூப்பர்களுடன் இணைந்து கொண்டார்கள். ஒவ்வொரு புதன் கிழமை மாலையும், சபை ஜெபக் கூட்டத்திற்குப் பிறகு, ஜெபம் மற்றும் ஆலோசனைக்காக மூப்பர்கள் தவறாமல் ஒன்றுகூடுவார்கள். இந்தக் கூட்டங்கள் மறுநாள் அதிகாலை வரை நீண்டு செல்லும். இது இரண்டு வருடங்களாக, ஒரு வழக்கமான அம்சமாக மாறியது. இது மூப்பர்களுக்குள் ஒற்றுமையையும் நல்லிணக்கத்தையும் கொண்டு வந்தது.

இந்தக் காலக்கட்டத்தில்தான் தேவன் இளம் தலைமுறையைச் சேர்ந்த இன்னும் சில விசுவாசிகளை முழுநேர ஊழியத்திற்காக அழைத்தார். அவர்கள், தினேஷ் மால்கம் போல், சவேந்திர மெத்தானந்தா மற்றும் நவீன் பெர்ணாண்டோ ஆகிய சகோதரர்களே. இதற்கிடையில், கர்த்தர் இசை ஊழியத்தில் உதவ வேண் பெரோ போன்ற வேறு சிலரையும் எழுப்பினார். இக்காலத்தில் இளைஞர் ஊழியம் ஒரு புதிய திருப்பத்தைக் கொண்டிருந்தது. வினா விடை போட்டி, பல்வேறு விளையாட்டுகள், வேதம் படித்தல் போன்ற செயல்பாடுகளுடன் கூட வாலிபர் கூட்டம் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் நடத்தப்பட்டது. இது புத்தம் புது தலைமுறை இளைஞர்கள் கர்த்தருடைய காரியங்களை அனுபவித்து மகிழ்வடைந்த காலமாயிருந்தது. இந்த காலக்கட்டத்தில், இளைஞர்களால் பல நற்செய்தி கச்சேரிகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு கொழும்பின் பல்வேறு பகுதிகளில் நடத்தப்பட்டன.

2007ம் ஆண்டிலே, சற்று எதிர்பாராத விதமாக ரிச்சர்ட் ஆபிரகாம் சகோதரனின் மனைவி ஃப்ளோரன்ஸ் ஆபிரகாம் சகோதரி கர்த்தரிடம் சென்றடைந்தின் விளைவாக, ரிச்சர்ட் ஆபிரகாம் சகோதரன் தன் மகளுடன் வாழும்படியாக ஆஸ்திரேலியா நாட்டுக்கு குடிபெயர் முடிவெடுத்தார். அவர் புறப்பட்டுச்செல்லுமுன், குணதாச வித்தானகே சகோதரன் மூப்பராக 2017ம் ஆண்டில் ஏற்படுத்தப்பட்டார். அவர் பட்டப்பொல பகுதியை சேர்ந்த ஹேமபால லியனகே சகோதரனின் ஊழியத்தால் இரட்சிக்கப்பட்டு பின்பு கொழும்பு சபையில் இணைந்து கொண்டார். 2018 மார்ச் மாதம் மோகன்லால் சகோதரன் திடீர் என மகிமைக்கு அழைக்கப்பட்ட போது தான், மேலும் குறைந்தபட்சம் இரண்டு மூப்பர்களாவது வேண்டும் என்ற தேவை எழுந்தது. மிகுந்த ஜெபத்துக்கு பின், திமோதி டி அல்விஸ் சகோதரனையும் தினேஷ் மால்கம் போல் சகோதரனையும் மூப்பர்களாக அழைக்க வேண்டும் என்று முடிவெடுக்கப்பட்டது. சிசில் டி அல்விஸ் சகோதரனின் மகனாகிய திமோதி டி அல்விஸ் சகோதரன் ஆரம்பத்தில் தயக்கம் காட்டினாலும், சில கால ஜெபத்துக்கு பின்னர், மூப்பர்களுடன் இணைவதற்கு இணங்கினார். தினேஷ் மால்கம் போல் சகோதரன் மூன்று மொழிகளிலும் பணியாற்றக்கூடியவர் என்பதால் அது தேவன் சபைக்கென செய்த ஏற்பாடாயிருந்தது.

தேவனின் கிருபையால் ஊழியம் தொடர்ந்து முன்னேறி வருகிறது. மேலும் பல தலைமுறைகளின் அஸ்திவாரங்களை உயர்த்துவதற்காக

அவர் மேலும் இளைஞர்களை தமது பணியில் கொண்டு வரும் வழிகளைக் காண்பது மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது. கிறிஸ்தவ ஐக்கிய ஸ்தாபனத்தில் கூடுகிற சபையை ஸ்தாபிக்க வழிவகுத்த சிறு சிறு விஷயங்களின் மூலம் கர்த்தர் தொடங்கிய அற்புதமான வேலையை அவர் தொடரட்டும். உண்மையாகவே, உன்னதத்திலிருந்து தோன்றிய அருணோதயம் நம்மை சந்தித்தது.

எல்லைகளை விரிவுபடுத்துதல்

“இருளில் இருக்கும் ஜனங்கள் பெரிய வெளிச்சத்தைக் கண்டார்கள். மரண இருளின் திசையிலிருக்கிறவர்களுக்கு வெளிச்சம் உதித்தது” (மத்தேயு 4:16)

வெளிமாகாணங்களில் கர்த்தரின் பணி பற்றிய சுருக்கமான பதிவு பின்வருமாறு உள்ளது. இலங்கையில் புதிய ஏற்பாட்டு கோட்பாட்டுக்கு அமைவான சபையின் வரலாற்றைப் பற்றிய இந்த சிறு சாட்சியில் குறிப்பிடுவதற்கு விவரங்கள் பல உள்ளன. விவரம் தெரிந்தவர்கள் அதிருப்தி அடைய மாட்டார்கள் எனவும் தெரியாதவர்கள் அதிகமாய் தெரிந்து கொள்ள ஆர்வம்கொள்வார்கள் எனவும் நம்பி இந்த விவரங்கள் இங்கே கொடுக்கப்படுகின்றன.

அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் டேவிட் அந்திபஸ் சகோதரன் ஆண்டவர் இயேசு கிறிஸ்துவின் நற்செய்தியை ஏந்தி இலங்கையின் மத்திய மலைப் பகுதிக்கு விஜயம் செய்யத் தொடங்கினார். தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகத்தினிடையே நற்செய்தியைப் பிரசங்கிப்பதில் அவர் அதிகம் உழைத்தார். குளிர்ந்த சீதோஷ்ண நிலையிலும், போக்குவரத்து வசதியின்றியும், நற்செய்தியுடன் பல தோட்டங்களை நடந்தே சென்றடைந்தார். இந்த உழைப்பின் விளைவாக, பண்டாரவளையில் உள்ள ஐஸ்லபி தேயிலைத் தோட்டத்தில் விசுவாசிகளின் ஒன்றுகூடல் ஆரம்பமாகி வழக்கமாய் செய்யப்பட்டு வந்தது. கொழும்பில் உள்ள சபையுடனான அந்திபஸ் சகோதரனின் ஐக்கியம் ஆழமாக வளர்ந்தது. சபையைச் சேர்ந்த சகோதரர்கள் ஊழியத்தில் உதவுவதற்காக இந்த ஒன்றுகூடும் இடத்திற்குச் செல்லத் தொடங்கினர். கிறிஸ்தவ ஐக்கிய ஸ்தாபனத்தில் ஒன்றுகூடும் சபையுடன் நெருங்கிய ஐக்கியம் கொண்ட முதல் வெளிமாகாண உள்ளூர் சபை இதுவாகும். சுந்தரராஜ், நீலமேகம், தேவமுர்த்தி மற்றும் நித்தியானந்தன் ஆகிய சகோதரர்களும் அவர்களது குடும்பத்தாரும் அங்கு முக்கிய விசுவாசிகளாக இருந்தனர். இந்த சிறிய சபைதான் ஹேமபால வியனகே சகோதரன் முதலில் தொடர்பு கொண்ட இடமாயிருந்தது. ஹேமபால வியனகே சகோதரன் பின்னர் கொழும்பில் உள்ள சபைக்கு வந்து கர்த்தரின் முழு நேர சேவைக்காக தனது வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்தார். 1983 இல் ஏற்பட்ட இனக்கலவரங்கள் விசுவாசிகளைக் சிதறிப்போகச் செய்து, கூட்டங்களை நடத்தாதிருக்கும் நிலை உருவானாலும், ஊழிய வேலை முற்றிலும் நிற்கவில்லை. ஒரு வருடம் கழித்து, தேவமுர்த்தி சகோதரன், எல்லா பகுதியில் உள்ள நியூபர்க் தோட்டத்திற்குச் சென்று,

தனது வீட்டில் நற்செய்தி மற்றும் ஜெபக் கூட்டங்களைத் தொடங்கினார். இப்போது “நியூபர்க் சபை” என்று அழைக்கப்படும் சபையின் ஆரம்பம் இதுவேயாகும். தேவமுர்த்தி சகோதரன் அந்த தோட்டத்தின் வைத்தியராக இருந்ததாலும், சிறிது காலத்தின் பின் அவர் அந்த தோட்டத்தை விட்டு வெளியேற நேர்ந்தது. பிச்சமுத்து, மாதளமுத்து, மாயமுகு மற்றும் இராசையா ஆகிய சகோதரர்கள் அங்குள்ள விசுவாசிகளுக்கு தலைமை தாங்கினார்கள். கர்த்தருடைய முழுநேர ஊழியராக பணியாற்றும் இராசையா சகோதரனின் தலைமைத்துவத்தில் பணி இன்றுவரை தொடர்கிறது. இப்போது கிறிஸ்தவ ஐக்கிய ஸ்தாபனத்தில் ஐக்கியம் கொள்ளும் பல விசுவாசிகள் ஆரம்பத்தில் நியூபர்க்கில் உள்ள இந்த உள்ளூர் சபையின் மூலமாகவே கர்த்தரை அறிந்து கொண்டார்கள்.

பிள்ளைகள் இன்னும் சிறுவர்களாக இருக்கும் போதே, வீ. எம். சாமுவேல் சகோதரன் கொழும்பில் இருந்து பதுளைக்கு தன் குடும்பத்துடன் குடிபெயர்வதற்கு கர்த்தரால் வழிநடத்தப்பட்டார். கர்த்தர் அவர்களுக்கு நிரந்தர இடம் கொடுத்து ஒரு சிறிய சபையை எழுப்பும்வரை, கர்த்தரின் முழு நேர ஊழியரான அவரும் அவரது குடும்பத்தினரும் பல வருடங்களாக கூடாரத்தின் கீழ் வாழ்ந்து பல இன்னல்களை எதிர்கொண்டார்கள். அது ஊவா மாகாணத்தில் உள்ள ஐந்து உள்ளூர் சபைகளுள் ஒன்றாகும். நியூபர்க், தெமோதர, பள்ளகெட்டுவ மற்றும் நமுனுகுல ஆகியன ஏனைய நான்கு இடங்களாகும். அல்பர்ட் ராஜபக்ஷ சகோதரன் கர்த்தருடைய அழைப்பை ஏற்று, பராக்கிரம ராஜபக்ஷ சகோதரன் மற்றும் சிலருடன் சேர்ந்து, பள்ளகெட்டுவ மற்றும் தெமோதர பகுதிகளில் உள்ள சபைகளுக்கு தலைமை தாங்கி, கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்து வருகிறார். டி. குகநாதன் சகோதரன் நமுனுகுல பகுதியில் கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்து வருகிறார். சிறுநீரக கோளாரினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த அவர், கர்த்தருடைய கிருபையால் சிறுநீரக மாற்று சிகிச்சைக்குப்பட்டு தற்போது குணமடைந்துள்ளார்.

கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து அருளும் இரட்சிப்பு பற்றி பலரும் அறிந்து கொள்வதற்கு கர்த்தர் சிங்கள சஞ்சிகை ஊழியத்தைப் பயன்படுத்தினார். 1970களின் முற்பகுதியில் இந்த சஞ்சிகையின் தொகுப்பாளராக கடமையாற்றிய குணதாச பின்னவல் சகோதரன், சஞ்சிகை மூலம் அறிமுகமானவர்களை நேரில் சென்று சந்தித்து கர்த்தருக்குள் அவர்களை தெரியப்படுத்துவதில் உண்மையுள்ளவராய் இருந்தார். அப்படி அவர் சந்தித்தவர்களில் ஒருவர்தான் வென்னப்புலாவில் வசித்த பிரான்சிஸ் விஜயசிங்க சகோதரன். ஒரு கத்தோலிக்கராக இருந்ததால், தபால் மூலம் மட்டுமே சஞ்சிகையை பெற விரும்பிய அவர், பின்னவல் சகோதரனை வீட்டிற்குள் ஏற்கவில்லை. அன்றிரவு, கர்த்தர் பிரான்சிஸ் சகோதரனுடைய இருதயத்தில் கிரியை செய்தார். அவருக்கு நித்திரை வரவில்லை. கடும் காய்ச்சல் வந்தது. கட்டிலில் இருந்து கீழே விழுந்தார். தனக்கு சுவிசேஷத்தை கொண்டு வந்தவரை நிராகரித்து தான்

நடந்துகொண்டதை நினைத்து மனந்திரும்பிய அவர், மறுநாள் காலையிலேயே அவரை சந்திக்க கொழும்புக்கு வர முடிவெடுத்தார். அவர் கிறிஸ்தவ ஐக்கிய ஸ்தாபனத்திற்கு வந்து, இரட்சிப்பின் மார்க்கத்தை வேத வாக்கியங்களுக்கூடாக விவரமாக அறிந்து கொண்டு கிருபையாக இரட்சிக்கப்பட்டார். தாமதமின்றி, தன் கிராமத்தில் சாட்சிபகிரவும் ஆரம்பித்தார். பீட்டா சகோதரி என அன்பாக அழைக்கப்பட்ட அவருடைய மனைவி பியட்ரிஸ் சகோதரிக்கு பின், இந்த சாட்சி பகிர்தல் மூலம் கிறிஸ்துவிடம் முதலில் வந்தவர்களில் ஒருவர்தான், அவருடைய நெருங்கிய நண்பரும் மைத்துனருமான செபஸ்டியன் பெரேரா சகோதரன். பின்னர் அந்த பகுதியில் உள்ள பல ஆத்துமாக்களை அணுகுவதற்கு கர்த்தர் அவ்விருவரையும் பயன்படுத்தினார். கர்த்தருடைய ஆவியானவர் அடையாளங்களுடனும் அற்புதங்களுடனும் வல்லமையாக செயற்பட்டார். இவ்விதமாக, இன்னுமொரு வெளி மாகாண சபை ஆரம்பமாயிற்று. விரைவிலேயே, சுவிசேஷப்பணி நீர்கொழும்பு பகுதிவரை பரவியது. அங்கும் ஒரு உள்ளூர் சபை உருவானது. விசுவாசிகள் கத்தோலிக்க சமூகத்தின் எதிர்ப்பையும் துன்புறுத்தலையும் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது, சில சமயங்களில் தாக்குதலுக்கு ஆளாக நேரிட்டது, ஆனால் கர்த்தர் அவர்களுக்கு உறுதியுடன் நின்று தொடர்ந்து அவரைப் பின்பற்றும் திறனையும் பலத்தையும் கொடுத்தார். அவர்கள் நடுவில் கர்த்தருடைய செயல்களின் சாட்சியங்கள் ஏராளமாகவும் மனதைக் கவர்கின்றவையாகவும் இருக்கின்றன. இன்று, விசுவாசிகளுக்கு வென்னப்புவ மற்றும் நீர்கொழும்பு ஆகிய இரு இடங்களிலும் சொந்த ஆராதனை மண்டபங்கள் உள்ளன. சில தசாப்தங்களாக அயராது உழைத்த பிறகு அண்மையிலே பிரான்சிஸ் விஜயசிங்க சகோதரன் மகிமைக்குள் அழைக்கப்பட்டார். செபஸ்டியன் பெரேரா சகோதரன் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தாலும், புதிய தலைமுறை தலைவர்களுடன் சேர்ந்து கர்த்தருக்கு தொடர்ந்து ஊழியம் செய்து வருகிறார்.

நாட்டின் தென் பகுதிக்கு நற்செய்தியை எடுத்துச் செல்ல கர்த்தர் ஹேமபால வியனகே சகோதரனை பயன்படுத்தினார். செய்தித்தாள் சுவிசேஷ ஊழியத்தின் மூலம் கர்த்தரை அறிந்துகொண்ட டில்லி மென்டிஸ் சகோதரியின் வீட்டில் வழமைப்போல வீட்டுக்கூட்டத்தை நடத்துவதற்காக பலப்பிட்டிக்கு பஸ்ஸில் பயணித்துக்கொண்டிருந்த போது, தமக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்தவரிடம் லோகாலோகய என்ற சிங்கள சஞ்சிகையின் பிரதியை ஹேமபால வியனகே சகோதரன் வழங்கினார். இந்த பிரதியைப்பெற்றவர் ஹரோல்ட் டி சில்வா சகோதரன். அந்த பிரதி அவரின் வீட்டில் பல நாள் கிடந்தது. கரந்தெனியவிலுள்ள யக்கட்டுவை பகுதியை சேர்ந்த குசமலதா என்ற சகோதரி அதை எடுத்து வாசித்தபோது, அதில் உள்ள நம்பிக்கையும் ஆறுதலும் தரும் செய்தியால் கவரப்பட்டார். மேலும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அவருக்கு இருந்த ஆர்வம், அவ்விடத்தில் தொடர்ந்து கூட்டம் நடத்துவதற்கு காரணமாயிற்று. இப்படியாக, பட்டப்போல சபை

உருவானது. கடந்த 4 தசாப்தங்களாக, நூற்றுக்கணக்கானோர் கர்த்தரை அறிந்துகொள்ளவும், ஆயிரக்கணக்கானோர் சவிசேஷத்தை கேள்விப் படவும் இந்த ஊழியம் பயன்பட்டு வருகிறது. இந்த ஊழியத்திலிருந்து ஆரம்பிக்கப்பட்ட மூன்று உள்ளூர் சபைகள் இப்பொழுது இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அளந்தகம் பிரதேசத்தில் உள்ள பல்லேகொடவத்தை, மத்துகமவிலுள்ள ஹல்வத்தூர், எல்பிட்டியவில் உள்ள அனுருத்தகம் ஆகிய இடங்களே அவை. பி. நவரத்தினம் சகோதரன் ஹல்வத்தூர் பகுதியில் கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்து வருகிறார். உபாலி நந்தன, கெஹான் மார்க் வியனகே மற்றும் கே. அஜித் குமார் ஆகிய சகோதரர்கள் ஹேமபால வியனகே சகோதரனுடன் சேர்ந்து இந்த சபைகளுக்கு தலைமை தாங்குகிறார்கள்.

வென்னப்புவ மற்றும் பட்டப்பொல ஆகிய இரண்டு உள்ளூர் சபைகளிலும் மூப்பர்கள் நியமிக்கப்பட்டு அவை கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் தலைமையின் கீழ் சுயாதீனமாக செயல்படுகின்றன.

லோகாலோகய சஞ்சிகை மூலம் ஐக்கியத்துக்குள் வந்த மற்றொருவர்தான் எல்பிட்டியவுக்கு அண்மையிலுள்ள தல்கஸ்வலையைச் சேர்ந்த ஜி.பிரேமரத்ன சகோதரன். சுவேந்திர மெத்தானந்தா சகோதரன் அடிக்கடி அவரை சந்திக்க போய்வந்தமையால் அவருடனான ஐக்கியம் புதுப்பிக்கப்பட்டது. பின்னர், நவீன் பெர்னாண்டோ சகோதரன் தனது குடும்பத்துடன் அந்தப் பகுதியில் வசிக்கச் சென்றார். இதன் விளைவாக பலர் நற்செய்தியைக் கேட்டனர் மற்றும் சிலர் இரட்சிப்பின் அனுபவத்திற்குள் வந்தனர். நவீன் பெர்னாண்டோ சகோதரன் பொரளை பகுதியில் கர்த்தருடைய புதிய பணிக்கு தலைமைத்துவம் வழங்குவதற்காக மீண்டும் கொழும்பு வந்த பின், ஜி. பிரேமரத்ன சகோதரன் தல்கஸ்வலையில் தனது சொந்த வீட்டில் கூட்டங்களை நடத்துவதை வழமையாகக்கொண்டு கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்து வருகிறார்.

1970களின் பிற்பகுதியில் எட்வின் ஜேக்கப் சகோதரனைப் பயன்படுத்தி கர்த்தர் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் கூட்டங்களை ஆரம்பித்தார். கொழும்பு சபையுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பு மூலமாக கர்த்தரை அறிந்து கொண்ட அவர், ஹட்டன் பகுதிக்கு சவிசேஷத்தை எடுத்துச்சென்றார். ஆரம்பத்தில் கூட்டங்கள் டிக்கோயாவில் உள்ள பிளிங்போனி தோட்டத்தில் நடத்தப்பட்டாலும், பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, நேர்வூட்டில் நற்செய்தி வேருன்றியது. அங்கே கர்த்தர் அற்புதமான முறையில் வழங்கிய நிலத்தில் ஒரு சபை மண்டபம் கட்டப்பட்டது. எஸ்.செல்வராஜா சகோதரன் அந்த பகுதியில் கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்து வருகிறார். அந்த பகுதியை சுற்றியுள்ள தோட்டங்களில் உள்ள பலரும் இப்போது சவிசேஷத்தைக் கேட்டிருக்கிறார்கள். மேலும் அச்சிடப்பட்ட நற்செய்தி பிரதிகளையும் அவர்கள் பெற்றுள்ளார்கள். பின்னர், சவிசேஷ பணியானது மஸ்கெலியா வரை சென்றது. சிறிய எண்ணிக்கையிலான விசுவாசிகள் இப்போது கார்ட்மோர் தோட்டத்தில்

ஒன்று கூடுகிறார்கள். எஸ்.ரவிச்சந்திரன் சகோதரன் கர்த்தருடைய முழுநேர ஊழியராக அங்கே இருக்கின்றார்.

செல்வராஜா சகோதரனுடன் சேர்ந்து, ஜோசப் பெர்னாண்டோ சகோதரனும் பெஞ்ஜமின் தேவதாசன் சகோதரன் 1980களில் இரத்மலானையில் நடத்திய வேதபாடங்கள் மூலம் கர்த்தரை அறிந்து கொண்டார். அவர்கள் இருவரும் ஒரே தொழிற்சாலையில் பணிபுரிந்து வந்தனர். பிற்காலத்தில் அவ்விருவரும் முழு நேர கிறிஸ்தவ ஊழியர்கள் ஆனார்கள். பலாங்கொடை பகுதியிலுள்ள வேவெல்வத்தையில் சுவிசேஷத்திற்கான வாசலை கர்த்தர் திறந்தார். அங்கே, ஜோசப் பெர்னாண்டோ சகோதரன் தற்போது கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்து வருகிறார். விசுவாசிகள் ஒரு சிறு குழுவாக அங்கே தவறாமல் ஒன்றுகூடி ஆராதித்து வருகின்றார்கள்.

1980களின் பிற்பகுதியில், இந்தியாவில் அகதியாக இருந்தபோது, கர்த்தரை அறிந்துகொண்ட பி.கிருபாகரன் என்ற சகோதரன் இலங்கைக்கு திரும்பி வந்த பின்னர் எம்முடன் ஐக்கியத்துக்குள் வந்தார். அவர் மூலமாக ஆவியானவரின் செயற்பாடு நாட்டின் வடக்குப் பகுதியை சென்றடைந்தது. வடக்கில் ஆயுத மோதல்கள் இடம்பெற்ற காலத்தில் செட்டிக்குளத்தில் உள்ள தனது சொந்த ஊருக்குச் சென்று நற்செய்தியை அறிவிக்க ஆரம்பித்தார். ஒரு சபையை நிறுவ கர்த்தர் அவருக்கு உதவினார். இறுதியாக அவர் கொழும்பில் உள்ள சபையுடனான உறவை முறித்துக் கொள்ள முடிவெடுத்தபோது, வவுனியா மாவட்டத்தில் வீரபுரம் மற்றும் தோணிக்கல் ஆகிய இடங்களில் அவரது தலைமையில் ஒன்றுகூடிவந்த இரண்டு சிறு குழுவினரை அவர் கிறிஸ்தவ ஐக்கிய ஸ்தாபனத்தில் கூடுகிற சபையிடம் தயவாய் கையளித்தார். அவை இப்போது முறையே செபமாலை சேவியர் மற்றும் பெனவேந்தார் பெர்னாண்டோ ஆகிய சகோதரர்கள் தலைமையில் இரண்டு உள்ளூர் சபைகளாக வளர்ந்துள்ளன. கர்த்தர் அவர்களுக்கென்று ஆராதனைக்கான மண்டபங்களை அளித்துள்ளார். பல ஆத்துமாக்களும் இரட்சிக்கப்பட்டுள்ளனர். அந்த வவுனியா மாவட்டத்திலேயே, காந்திநகர் மற்றும் வெளிக்குளம் இடங்களில் முறையே எம். இயேசுராஜா மற்றும் எஸ். ஞானஜெயசீலன் ஆகிய சகோதரர்கள் தலைமையில் இரண்டு சபைகள் உருவாகியுள்ளன. மன்னார் மாவட்டத்தை நோக்கி நகரும் போது, கர்த்தருடைய ஆவியானவர் மெனிக்பாரம் பகுதியில் உள்ள பல குடும்பங்களை இரட்சிப்புக்கு கொண்டு வந்துள்ளார். ஜோசப் ஜோர்ஜ் சகோதரன் அங்கே கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்கிறார்.

இந்தியாவிலே அகதியாயிருந்து இரட்சிக்கப்பட்ட இன்னுமொரு சகோதரனாகிய மன்னார் பேசாலையைச் சேர்ந்த சதாசிவம் சந்திரன் அவர்கள் தனது சொந்த ஊரில் கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்ய திரும்பி வந்தார். அவரையும் கர்த்தர் கொழும்பில் உள்ள சபையுடன் ஐக்கியத்துக்கு கொண்டு வந்தார். ஆயுத மோதலின் மிகவும் ஆபத்தான

காலங்களில் கர்த்தர் அவரது ஊழியத்தை ஆசீர்வதித்தார். பலர் இரட்சிக்கப்பட்டனர் மற்றும் பேசாலையை சுற்றியுள்ள பகுதிகளில், உள்ளூர் சபையின் நீட்சியாக சில ஊழியங்கள் விரிவடைந்தன. பேசாலை சபையை சேர்ந்த எஸ்.ஜெகதீஸ்வரன் எனும் இளைஞன், மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் ஒன்றில் வேலை செய்து திரும்பி வந்துபோது நற்செய்தி ஊழியத்தை கிளிநொச்சி வரை கொண்டு செல்ல கர்த்தரால் அழைக்கப்பட்டார். இப்போது, கிளிநொச்சியில் ஒரு உள்ளூர் சபை உள்ளது. நற்செய்தி பணியானது மேலும் வடக்கு நோக்கி தேவிபுரத்தை அடைந்துள்ளது. அங்கு ஊழியப்பணிகள் சேவியர் சகோதரனால் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. மற்றுமொரு முழுநேர ஊழியரான மைக்கேல் ஞானேந்திரன் சகோதரனும் வடமாகாண சபைகளுக்கு இடையில் வார்த்தையைப் போதிக்கவும், ஊழியத்தில் உதவி செய்யவும் கர்த்தரால் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறார்.

இந்த சிறு பதிவின் நிறைவாக, இங்கே பெயர் குறிப்பிடப்படாத பல நபர்களால் மிகுந்த தியாகம் செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதை குறிப்பிட வேண்டும். சிலர் சென்றனர், சிலர் கொடுத்தனர், அனைவரும் ஜெபித்தனர். அவர்களின் வெகுமதி அவர்களுக்குக் காத்திருக்கிறது.

எல்லா மகிமையும் தேவனுக்கே!

Bros. Cecil de Alwis, Bunny Nicholas and Ernest Toussaint with Bro. Bakht Singh in the 1950s.

සහෝදර සිසිල් ද අල්විස්, බනී නිකලස්
සහ අර්නස්ට් ටුවෙන්ට් 1950
දශකයේදී බත්තේ සිං සහෝදරයා සමඟ.

1950களில் பக்த சிங் சகோதரனுடன் சிசில்
டி அல்விஸ், பனி நிக்கல்ஸ் மற்றும்
எர்னஸ்ட் டூசைன்ட் ஆகிய சகோதரர்கள்

Bro. Bakht Singh preaching at Galle Face Green in Colombo in 1949.

1949 දී බත්තේ සිං සහෝදරයා කොළඹ
ගාලු මුවදොර පිටියේ දේශනාකිරීම.

1949 இல் கொழும்பில் உள்ள காலி
முகத்திடலில் பக்த சிங் சகோதரன்
பிரசங்கம் செய்த போது.

The Church in front of the temporary building in the 1950s

1950 දශකයේ සභාව තාවකාලික ගොඩනැගිල්ල ඉදිරිපිට.

1950களில் தற்காலிக கட்டடத்தின் முன் சபை

Sunday School in the 1950s.

1950 දශකයේ ඉරිදා පාසැල.

1950களில் ஞாயிறு பாடசாலை

Temporary building on present Roxy Petrol station land.

රොක්සි ඉන්'ඩන පිරවුම් හල ඉඩමේ පිහිටි තාවකාලික ගොඩනැගිල්ල.

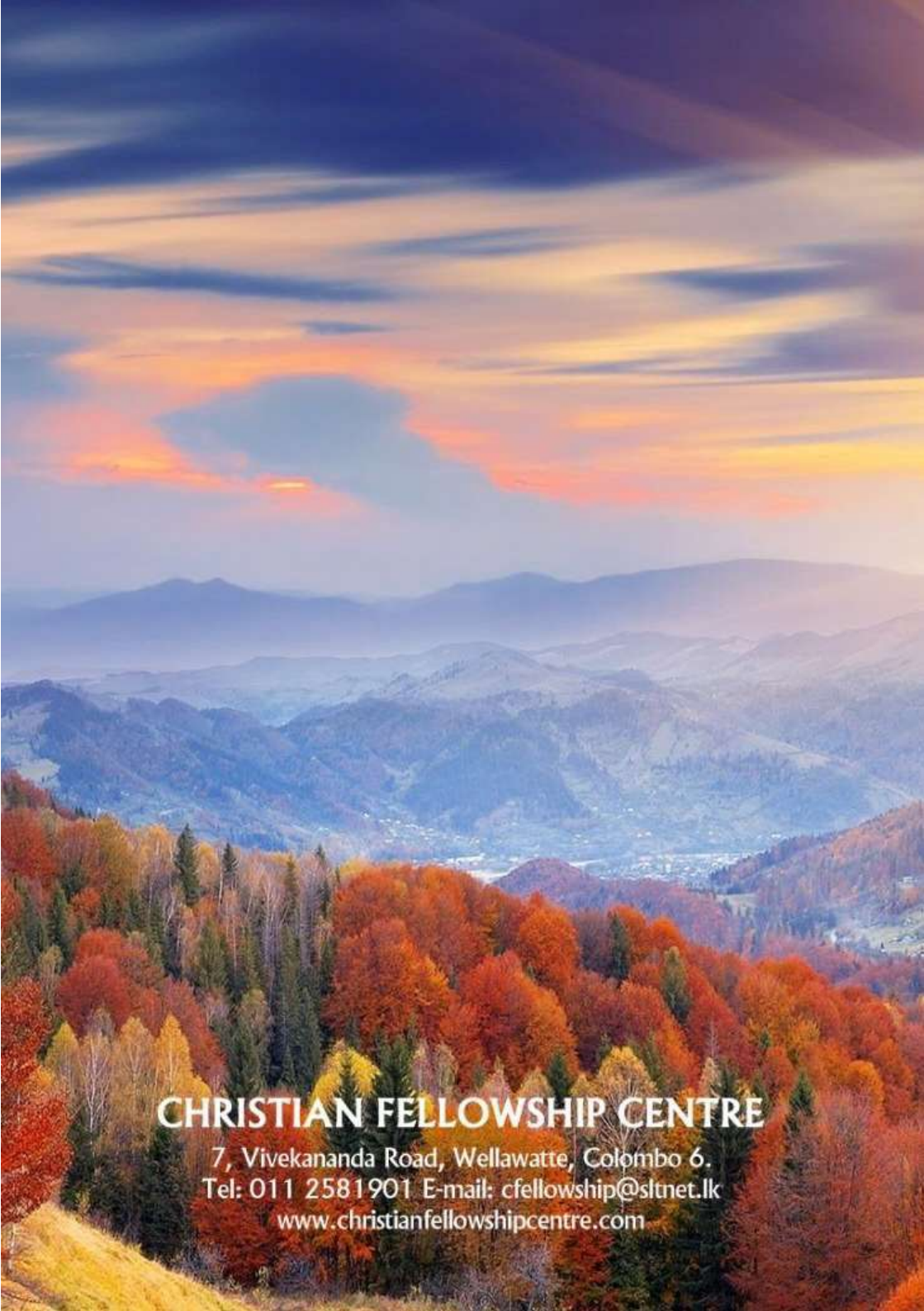
தற்போது ரொக்சி எரிபொருள் நிரப்பு நிலையம் உள்ள நிலத்தில் அமைக்கப்பட்ட தற்காலிக கட்டடம்.

Church in front of the present building in 1963 during a visit of Bro. Bakht Singh.

1963 වසරේ වර්ථමාන ගොඩනැගිල්ල ඉදිරිපිට බක්තී සිං සහෝදරයාගේ පැමිණීමකදී.

1963 இல் பக்த் சிங் சகோதரனின் வருகையின் போது தற்போதைய கட்டடத்தின் முன்னால் சபை

CHRISTIAN FELLOWSHIP CENTRE

7, Vivekananda Road, Wellawatte, Colombo 6.
Tel: 011 2581901 E-mail: cfellowship@sltnet.lk
www.christianfellowshipcentre.com